

ምዕራፍ ዐሥራ አንድ ለአንድ አዳር

የእግዚአብሔርን መኖር የሚክድ አንድ የሰልሳ ዓመት ሽማግሌ በመንገድ መሸቶበት እንዲያሳድሩት ቢለምን አንድ አይሁዳዊ ልቡንና በሩን ከፍቶ ተቀበለው። እራታቸውን ከበሉ በኋላ አይሁዳዊው ስለ እግዚአብሔር የኃይልና የማዳን ሥራ ሲያጫውተው ያ ሽማግሌ፡- «እኔ በእግዚአብሔር መኖር አላምንም» አለው። አይሁዳዊውም ደነገጠ። በመቀጠልም ውስጡ ተሰላጪና፡- «ይህ ቤት እኮ የእግዚአብሔር ነው። ስለዚህ በዚህ ማደር አይገባህም ውጣልኝ» ብሎ በሌሊት አባረረው። ሲጸልይም ልቡ ኩራት እየተሰማው፡- «ጌታ ሆይ እኔ ያንተ ሎሌ፤ የእኔና የቤቴ ባለቤት የሆንክውን አንተን የሚክድ ከሃዲ እቤቴ ቢመጣ አባረርኩት» እያለ መጸለይ ጀመረ። ልቡም ከእግዚአብሔር ታላቅ ሽልማትን ይከፍል ነበር። እግዚአብሔርም በራእይ ተገልጦ በሀዘን ቃል፡- «እኔ ሰልሳ ዓመት የቻልኩትን አንተ ለአንድ አዳር ከበደህን?» አለው። አይሁዳዊውም እግዚአብሔርን አከብራለሁ ብሎ የሠራው ሥራ እግዚአብሔርን እንዳሳዘነ ባየ ጊዜ ልቡ ተነካ። በሩንም ከፍቶ በዚያ ሌሊት ያንን ሽማግሌ መፈለግ ጀመረ። በረንዳ ለበረንዳ ዞሮ አገኘውና ወደ ቤቴ ይዞት ገባ።

ጥላቻችንን የሃይማኖት ካባ ለማልበስ እንጥራለን። ስለ እግዚአብሔር ብለን እንጣላለን እንሳደባለን። እግዚአብሔር ግን ቅዱስ ነውና በኃጢአት አይከብርም። የሰዎችን ስህተታቸውን ልንጠላ እንችላለን። እነርሱነታቸውን መጥላት ግን ተገቢ አይደለም። እኛ ራሳችን ማን እንደነበርንና እንዴት ለዚህ ክብር እንደበቃን ብናስብ፤ እግዚአብሔር የሰወረልንን የዘወትር ውድቀታችንን፤ እኔ የዛሬ ጠዋቱን ነውራችንን ብናስብ ኖሮ በሰዎች ተስፋ ባልቆረጥንና ባልጠላናቸው ነበር። ኖሮ ባልጨረሰ ሰው ላይ በጣም መደገፍ፤ ኖሮ ባልጨረሰ ሰው ላይ በጣም ተስፋ መቀረጥ አይገባም። ብርቱ ያልነው ሊወድቅ፤ ደካማ ያልነው ሊበረታ ገና ሁላችንም በቤተ መከራ ውስጥ እያለፍን ነው።

አንድ ሰው፡- «የምንወደው ሃይማኖታችንን ነው ወይስ እግዚአብሔርን ነው?» ብሎ ከጠየቀ በኋላ መልሱን ሲሰጥ፡- «የምንወደው ሃይማኖታችንን ከሆነ በሃይማኖታችን ውስጥ ያሉትን ሰዎች ብቻ ነው የምንወደው። የምንወደው እግዚአብሔርን ከሆነ ግን እግዚአብሔር የፈጠረውን ሁሉ እንወዳለን» ብሏል። በሃይማኖት

ስም የሚጠላሉ፤ የሚነቃቀፉ፤ የሚሳደቡ፤ የሚጋደሉ ወገኖች ዕለት ዕለት እየበዙ ነው። ዛሬ ለዓለማችን ታላላቅ ስጋቶች ሆነው የተቀመጡ ነገሮች አሉ።

1. የባለጠጎችና የድሆች መራራቅ፡- ባለጠጎች በጣም እየበለፀጉ፤ ድሆች በጣም እየደዘዩ መምጣታቸው ትልቅ የዓለም ስጋት ነው።

2. በጥቁርና በነጮች እንዲሁም በዘርና በጎሣ መካከል ያለው መለያየት፡- በመላው ዓለም እየተቀሰቀሰ ያለው ይህ ስሜት የዓለም ስጋት ነው። ሁሉም ሰው ቋንቋዬን፤ ባሕሌን እያለ ነው ያለው። እግዚአብሔር የሰጠውን ባሕልና ቋንቋ ማክበር ተገቢ ቢሆንም ወደ ዘረኝነት ስሜት ሲሄድ ግን ከእርሱ ዘር ውጭ ያለውን ለማጥፋት ይነሣል።

3. የበሽታዎችና ወረርሽኞች መበራከት፡- ከፍተኛ የሆነ የጤና ችግር በሰው ልጆች ላይ እየተከሰተ ሲሆን የምንተነፍሰው እየርና የምንበላው ምግብ በራሱም ጤንነታችንን የሚዋጋ እየሆነ መምጣቱ ለሰው ዘር ስጋት ሆኗል። ከህክምና ባለሙያዎች ችሉታ በላይ የሆኑ በሽታዎች እየበረከቱ ነው።

4. የጦርነት ስጋትና የኒውክሌር ባለቤትነት፡- ከተፈጥሮ አደጋዎች በላይ የእርስ በርስ ጦርነቶች፤ የድንበር ውዝግቦች የዓለማችን ስጋት ሲሆኑ የተለያዩ አገሮች ይልቁንም ኃላፊነት የማይሰማቸው መንግሥታት የኒውክሌር ባለቤት መሆናቸው የዓለም ስጋት ነው።

5. የሃይማኖቶች መፋጠጥ፡- ሁሉም የሃይማኖት ቡድን ከፍተኛ መነቃቃት ላይ ያለ ይመስላል። መነቃቃቱ ግን ከእርሱ ልዩ የሆነውን ወገን ለማጥፋት መሆኑ ከላይ ከተዘረዘሩት ችግሮች በላይ የሃይማኖት ግጭቶች አስጊ እንደሆኑ እንረዳለን። እውነተኛ ሃይማኖት ለዓለም ሰላም የሚያበረክተው አስተዋጽኦ አለው። ሃይማኖት ግን በግልግል የሚኖር ከሆነ ተቋማቱ ራሳቸውን መመርመር አለባቸው። የሰው ልጅ የሞራል ሕግ መገዳደልን ካወገዘ ከሞራል ሕግ በላይ የሚሆን ሃይማኖት ይህን ማውገዝ ይገባዋል። እግዚአብሔር በፍቅር እንጂ በጥላቻ አይከብርም። ላንደባለቅ እንችላለን፤ ግን ጥላቻን ማራቅ ይገባናል። ሰው የሚገናኝበት መስመር ሃይማኖት ብቻ አይደለም። ሰብአኝችንም ያገናኛል። ይልቁንም ክርስትና ስለ ኃጢአተኞች በሞተው ጌታ ማመን ስለሆነ በፍቅራችን ሃላሙን ልንማርክ ይገባናል። አዎ እግዚአብሔር

የሚሳደቡለት ሳይሆን የሚያፈቅሩለት ልጆች እንዲኖሩት ይፈልጋል።

እናት ባለጌ ልጇን ትወደዋለች። ከአባት ደብቃ ገንዘብና ምግብ ትሰጠዋለች። ልጇ ቀን ቀን እቤት እየዋለ ማታ ማታ አባቱ ሲመጣ ይወጣል። በልጇ ላይ የገዛ ወንድምና እህቶቹ የሚሰነዝሩትን ነቀፌታ አትቀበልም። እናት ባለጌ ልጇን የምትወደው ብልግናው ተስማምቷት አይደለም። ከእርሷ በቀር የሚወደው ሰው ስለሌለ ነው። በዚህ ምክንያት ራሷን በራሷ በግዝት አስራ ልጇን በነፃ ታፈቅረዋለች። ስለ እርሱም የሚነገራትን ክፉ ፍርድ የማትቀበለው ፍርድ የለሽ ለመሆን ፈልጋ ሳይሆን ልጅ እንደ ተበላሽ ይቀራል የሚል አስተሳሰብ በውስጧ ስለሌለ ነው። በእርሱ ላይ ያላት ተስፋ እንዳትፈርድበት እንደ ተበላሽ ይቀራል ብላ እንዳትወስንበት ያደርጋታል።

የእግዚአብሔር ቅርበትና አሳቢነት ከእናት ይበልጣል። እግዚአብሔር ኃጢአትን ቢጠላም ኃጢአተኛን ይወዳል። ኃጢአተኛው ሰው ኃጢአተኛውን ይጠላል፤ ንጹሐ ጌታ ግን ኃጢአተኛውን ይወዳል። በሽተኛውና በሽተኛው መቀራረብ አይፈልጉም። ጤነኛው ሐኪም ግን ሁለቱንም ይቀርባቸዋል። እግዚአብሔርም በሚፈርደውም በሚፈረድበትም አጠገብ ሆኖ የመለወጣቸውን ቀን ይጠብቃል። ፀሐይ በቆሻሻ ስፍራ ብትወጣ እንደማትቆሻሽ ንጹሐ ጌታም ሥጋ ለብሶ በእኛ በኃጢአተኞቹ መካከል ቢገኝ ቅድስናው አልጎደፈም። የእርሱ ቅድስና የሚቀድስ እንጂ የሚረከስ አይደለምና።

እግዚአብሔር ተስፋ ባልቆረጠበት ሰው ላይ ተስፋ መቀረጥ ተገቢ አይደለም። ጌታችን፡- «ለቀደሙት፡- አትግደል እንደ ተባለ ለምታችኋል፤ የገደለም ሁሉ ፍርድ ይገባዋል። እኔ ግን አላችኋለሁ፤ በወንድሙ ላይ የሚቈጣ ሁሉ ፍርድ ይገባዋል፤ ወንድሙንም ጨርቃም የሚለው ሁሉ የሽገሉ ፍርድ ይገባዋል፤ ደንቆሮ የሚለውም ሁሉ የገሀህመ አሳት ፍርድ ይገባዋል» (ማቴ. 5:21-22) ብሏል። ብሉይ ኪዳን መግደልን ትከሰክላለች። አዲስ ኪዳን ግን ወደ መግደል የሚያደርሰውን አሳብንና ቃልን ትቆጣጠራለች። ጌታችን ቊጣን፤ ንቅትንና በሰው ተስፋ መቀረጥን ከመግደል ኃጢአት ጋር እንድ አድርጓቸዋል። ሰው የሚሞተው በአካል ብቻ ሳይሆን ስንንቀውና ተስፋ ስንቆርጥበትም በኃሊናው ይሞታል። ሰውን ወድቆ ብቻ ሳይሆን ቆሞም ልንገድለው እንችላለን። ጌታችን ይህንን ሞት ነው ያወገዘው። ይህን አገዳደል ነው ከአካል መግደል እኩል የቆጠረው። «ደንቆሮ» የሚለው ቃል «የማትረባ» ማለት ነው።

የማትረባ የሚለው ቃል ደግሞ በሰውዬው ተስፋ ከመቀረጥ የተነሣ የሚነገር ነው። ሰው ግን የሚኖረው ለመለወጥ በመሆኑ በማንም ተስፋ መቀረጥ የለብንም። ይልቁንም የማትረባ ስንል የማይረባውን ያስቀመጠውን እግዚአብሔርን እየተሳደብን ነውና ትልቅ ኃጢአት ነው። ሰው የቀደመ ክፉ ታሪኩን በደቂቃ ንስሐ ሊለውጠው ይችላል። ዕድሜ ልኩን የበደለ ሰው በመጨረሻዋ የሞት ደቂቃ የበደለውን ሕዝብና ወገን ይቅርታ ቢጠይቅ በደሉ ሳይሆን ይቅርታው ይኖራል። ምንም መልካም ሥራ ባይኖረው እንኳ ይቅርታው ከመልካም ሥራ በልጠ ይኖራል። ስለዚህ መኖር ተስፋ ነውና በሕይወት ባለ ሰው ተስፋ መቀረጥ አይገባንም። በጌታ ቀኝ የተሰቀለውን ወንበዴ እናስብ። ዘመኑን በሙሉ በግፍና በኃጢአት የኖረ ቢሆንም የመጨረሻዋ ንስሐ ግን ታሪኩን ሁሉ ለውጣዋለች (ሉቃ. 23:40-43)። ከነአብርሃም ከነዳዊት ቀድሞ ገነት እንዲገባ አድርጋዋለች። ይህን ወንበዴ ዛሬ ማን ይነቅፈዋል? እምነቱን ከምግባር በላይ አይተን እናደንቃለን እንጂ።

አንድ ደራሲ፡- «እያንዳንዱ ሕፃን ሲወለድ ለዓለም ይዞት የሚመጣው አዲስ መልእክት አለው። ይኸውም፡- እግዚአብሔር ገና በሰው ልጅ ተስፋ አለመቀረጡን ነው» ብሏል። እግዚአብሔር በሰው ተስፋ ቢቆርጥ ኖሮ የሰውን ዘር ያቆመው ነበር። የሰው ዘር ቀጣይነትን ስናይ እግዚአብሔር ገና ተስፋ እንዳልቆረጠብን ያሳያል። ምን ዓይነት ትዕግሥት ነው!

ሐዋርያው ጴጥሮስ በራእይ ሰማይ ተከፍቶ በአራት ማዕዘን የተያዘ ታላቅ ሽማ የሚመስል ዕቃ ወደ ምድር ሲወርድ አየ። በዚያውም አራት እግር ያላቸው ሁሉ አራዊትም በምድርም የሚንቀሳቀሱት የሰማይ ወፎች ነበሩበት። ጴጥሮስ ሆይ፤ ተነሣና አርደህ ብላ የሚልም ድምፅ ወደ እርሱ መጣ። ጴጥሮስ ግን፡- ጌታ ሆይ፤ አይሆንም፤ አንዳች ርኩስ የሚያጸይፍም ከቶ በልቼ አላውቅምና አለ። ደግሞም ሁለተኛ፡- እግዚአብሔር ያነጻውን አንተ አታርክሰው የሚል ድምፅ ወደ እርሱ መጣ (ዮሐ. 10:10-15)። ራእዩ ከአሕዛብ ወገን የሆኑትን የቆርኔሊዎስን ቤተሰቦች የሚያመለክት ነበር። ጴጥሮስ የራእዩን ፍቺ ያስተዋለው ራእዩ እንዳበቃ የሚፈልጉትን የቆርኔሊዎስ ወገኖች ተከትሎ በሄደ ጊዜ ነው። ተከማችተውም ባገኛቸው ጊዜ፡- «አይሁዳዊ ሰው ከሌላ ወገን ጋር ይተባበር ወይም ይቃረን ዘንድ እንዳልተፈቀደ እናንተ ታውቃላችሁ፤ ለእኔ ግን እግዚአብሔር ማንንም ሰው ርኩስና የሚያጸይፍ ነው እንዳልል አሳየኝ፤ ስለዚህም ደግሞ ብትጠሩኝ ሳልከራከር መጣሁ» (ዮሐ. 10:28-29) አለ።

እኛ ወዳለሙት እንኳን ለመሄድ ቢመጡስ እንቀበላቸዋለን ወይ? እንኳን የካዱትን ለማሳመን ያመኑትን እንዲክዱ ወደ ደጅ እየገፉን አይደለንም ወይ? በእነርሱ ላይ በቅንዓትና በቡድን ስሜታችን የለጠፍንባቸው የሐሜት ስም እውነት እንዲሆን የምንመኝ «ድርም ብለን ነበር» ለማለት የምንጸልይ አይደለንም ወይ? ከሳቮቹ እኛ ፈራጆቹ እኛ አይደለንም ወይ? ገደል ከትተን ገደል ገቡ ብለን የምናወራ፤ ለእግዚአብሔር የሠራን እየመሰለን ሰይጣንን የምናገለግል አይደለንም ወይ? ክፉ ሥራችንን ታሪክ ሳይሆን እግዚአብሔር ይፈርደዋል። የይሖዋ ምስክሮች አንዱን ሰባኪ አገልግለን ብለው ቢጠሩት የሚሄድ ማን ነው? የተላክነው እኮ «ወደ አሕዛብ ሁሉ ሂዱ» ተብለን ነው። ከነ እገሌ ጋ ሰላም ስትባባሉ ታይታችኋል ተብለው ስንቶች ተባረሩ? በሃያ አንደኛው ክፍለ ዘመን የእነ እገሌን ጽሑፍ ስታነቡ ተገኝታችኋል ተብለው ስንት ደቀ መዛሙርትን አውጥተን ጣልን? የኢፕሮስን ሥልጣን ይዘናል እያልን ቆርኔሌዎች ቤት ገብተን መዳንን የምንሰብከው መቼ ነው? ለእኛ የሥልጣን ትርጉሙ መጨቆኛ፤ ሰውዬው በሕይወት እያለ የጥምጥም፤ ሲሞት የአፈር እያልን ማስገበሪያ ይሆን? በቁሙ አጽናኑኝ እያለን ርቀነው ሲሞት ግን የማይሰማውን ዳዊት፤ ቅዱስ ወንጌል፤ አሁን ለሽክም የሚከብዳትን በርካታ መጻሕፍት የምናነብ አይደለንምን? ሲታመም ያልጠየቅነውን ራሳውን ግን እናጅባለን። የራሳ ሚዜኒታችን መቼ ይሆን የሚያበቃው? ስለጠፉት ጸልዩ እንጂ ተሳደቡ የሚል ምን ጋ አለ? «የየጁ ደብተራ ቅኔ ቢያልቅበት ቀረርቶ ጨመረበት» እንዲሉ ስብከት ሲያልቅበን ስድብ ከመጨመር መቼ ነው ተቀምጠን የምንማረው? እንደ ኢፕሮስ «ለእኔ ግን እግዚአብሔር ማንንም ሰው ርኩሰና የሚያጸይፍ ነው እንዳልል አሳየኝ» እንድንል እግዚአብሔር ይርዳን። በእውነት ለእኛም ያሳየን! የወደድነውን ጠንቋይ መንግሥተ ሰማያት ስናስገባ! የጠላነውን የእግዚአብሔር ሰው ገህነመ እሳት ስናወርድ ለምንውሰው ለእኛም እንዲህ ያሳየን! መስቀል የሚሸከም ክርስቲያን ጠፍቶ መስቀል አሸካሚዎች ሆነናልና እግዚአብሔር ይማረን!

ወዳጆቹ ናቸው፤ ከአዲስ አበባ ለአገልግሎት ወጥተው አገልግለው ከቤተ ክርስቲያን ሲወጡ እዚያው በሩ ላይ አንድ እብድ «አናንተ» ብሎ ጠራቸው። እነርሱም ምን ሊል ነው ብለው ቆሙለት። እርሱ ግን ከሰፍራው ሳይናወጥ፡- «ይሄኑስ ስታዩኝ ይህ እብድ ነው የምትሉኝ፤ እግዚአብሔር ግን ማን እንደሚለኝ ታውቃላችሁ?» አላቸው። እነርሱም ተደንቀው «ማን ይልሃል?» አሉት። «የእኔ ዕብድ ይለኛል» አላቸው። እኛ አርቀን «ይሄ» እንላለን። እግዚአብሔር ግን «የእኔ» ይላል። ከሰው ኅሊና እንደ እብድ የተረሳችሁ! በማገበረሰቡ ጆሮና ዓይን አጥታችሁ

የተጣላችሁ! ሰው ሁሉ «ያ» ወይም «ያቺ» የሚላችሁ ብትሆኑ እንኳን ማንነታችሁን ሳይሆን እናንተነታችሁን በማየት «የእኔ» የሚላችሁ አምላክ አላችሁና ደስ ይበላችሁ! በርግጥም እግዚአብሔር ከሰው ይለያል!

የሰውዬው መውደቅ ከማንም ይልቅ ለጌታው ያሳዝነዋል፤ መንሣቱም ከማንም ይልቅ ለጌታው ያስደስተዋል። ስለዚህ የወደቀው ሰው ዕዳው ለጌታው ነውና እኛ መድከም የለብንም። ቅዱስ ጳውሎስ፡- «አንተ በሌላው ሎሌ የምትፈርድ ማን ነህ? እርሱ ቢቆም ወይም ቢወድቅ ለገዛ ጌታው ነው! ነገር ግን እግዚአብሔር ሊያቆመው ይችላልና ይቆማል» (ሮሜ. 14፥4) ብሏል። ሎሌውን ብንነካ ጌታው ራሱ ከሚነካው በላይ ይጣላል። ምክንያቱም ሎሌውን መንካት ጌታውን መንካት ነውና። ሎሌህ ደከሟል አውጥተህ ጣለው ብሎ ጌታውን ማን ያማክራል? ይህ ፍጹም ጠብ ያመጣል። ሰው የእኛ ሳይሆን ሰው የእግዚአብሔር ሎሌ ነው። በሰው ሎሌ መፍረድ ወንጀል ነው። ያ ጌታ የደከመውን ሎሌውን እንደ ጌታ አስተኝቶ ሲቀልበው ዳግም በብርቱ ኃይል ይቆማል። እግዚአብሔርም ለደካማው ኃይል ይሰጣልና የእርሱን ሥራ ዝም ብለን ማየት ይገባል።

ሰውን የእኔ ማለት ከባድ ነው። ምክንያቱም ሰው የዓሣ ገላ ምልጭልጭ፤ የተልባ ስፍር ሽርታታ፤ ሲወዱት የሚያብድ በመሆኑ ሰውን የእኔ ስንለው እናፍራለን። እኔ ብዙ ዘመን ሳፍር ኖራለሁ። ለእግዚአብሔር ያልተማረክ ሰው ለእኔ ምንም ላላደረግሁለት እንዴት ሊታመን ይችላል? ሰውን የእኔ ማለት ከባድ ነው። በሌላ አንጻር ሰው የእግዚአብሔር በመሆኑ ሰውን የእኔ ማለት ከባድ ነው። ነገሥታቱና ጳጳሳቱ «ሕዝባችን» ሲሉ ኖረዋል። ሰው ግን የእግዚአብሔር ነው። ባለቤት አለው። ባለቤቱ ብቻ ሲመለስ ደስ ይለዋል። ለዚህ ነው በ «መልክአ ኢየሱስ» ድርሰት፡- «የነፍሴ ባለቤት አንተ ኢየሱስ ክርስቶስ ነህና! በከንቱ የሞተውን ልጄን አግኝቼዋለሁ ብለህ መላእክቱን ተደስቱልኝ በላቸው» የተባለው።

እኛ የምንወደው የእኛ የሆኑትን ነው። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ግን ሁላችንን ይወደናል። ዓለሙን ሁሉ ያፈቀረ ለእያንዳንዱ ግለሰብ የሞተ እርሱ ብቻ ነው። እኛ የአደጋዎች ዜና ስንሰማ የምንለው «ሰንት ሰው ሞተ?» ነው። ቍጥሩ ያጽናናል። ኢየሱስ ክርስቶስ ግን ስለ አንዲት ነፍስ መጥፋት ይገደዋል። እርሱ ያልበደሉ ዘጠና ዘጠኝ መላእክት እያሉት የበደለውን አንዱን አዳም ሊፈልግ የመጣ ባገኘውም ጊዜ ታላቅ ደስታን የተደሰተ ነው። ቅዱስ አውግስጢኖስ፡- «ሰዎች በሙሉ ጸድቅ ቢሆኑ በመካከላቸው ግን

አንድ ኃጢአተኛ ብቻ ቢኖር ክርስቶስ ለዚያ ሰው ወደዚህ ምድር መምጣቱንና መስቀሉን አይተውም ነበር፤ እርሱ እያንዳንዱን ግለሰብ ይወዳል» ብሏል።

ስለ ጠፉት በጎች ክርኅራኔ ይልቅ ፍርድ የሚቀናን ስላለፋንባቸው ነው። እግዚአብሔር ግን በመፍጠር፤ በማዳን ስለደከመባቸው ይቆጫል። የነፍስ ባለቤት እርሱ ነውና። ስለ አንድ ሰውም ግድ የሚለው እርሱ ብቻ ነው።

የወደቁ ሰዎች የተዘረጉ እጆችን ይፈልጋሉ። የወደቁ ሰዎች ለመነሣት መነሣታቸውን የሚናፍቁ ወገኖችን ማየት ይፈልጋሉ። አሊያ እንደ ወደቁ ይቀራሉ። ስለዚህ በወደቁት ወገኖች ላይ ተስፋ እንጣልባቸው። የእግዚአብሔር ትዕግሥቱ ለዚህ ካበቃን እኛም ሌሎችን በተስፋ መጠበቅ አለብን። እኛስ እግዚአብሔር ብዙ ዘመን የታገሣቸውን ለአንድ አዳር መሸከም አቅቶን ይሆን?

እናስተውል

ታናሹ ወንድም እጅግ ክፉ ሆኖ የታላቁን ምክር ሊሰማ አልቻለም። ታላቅየው በጣም ግድ ሲሉት፡- «ድጋሚ ይህን አሳብ ብታነሣብኝ እንድልሃለሁ» በማለት ተናገራቸው። ታላቅየው ግን፡- «ልክ ነህ እኔ ወንድምህ መሆኔን ያወቅኸው ሰዎች ነግረውህ ነው። ስለዚህ ልትገድለኝ ትችላለህ። እኔ ግን ስትወለድ ስላየሁህ አልገድልህም» ብለው መለሱለት። ስንወለድ ያዩ ይራራሉ። እግዚአብሔርም ስንፈጠር አይቷልና ይራራልናል። የሰባ ዓመት ሽማግሌ የስድሳ ዓመቱን ባልንጀራቸውን ልጅ ነው ይላሉ። ሰው የዛሬውን ያያል። ወዳጅ ግን የድሮውን ያያልና በስድሳ ዓመትም ልጅ ነው ይላል። ለእግዚአብሔር ምሁሩም፤ ሽማግሌውም ሁሉም ልጅ ነው። እንደ ልጅም ያየናል፤ ያዘንልናል። የዛሬውን የቆሽሽ ማንነት ሳይሆን ሲፈጥረን የነበረውን ንጽሕና ያያል። እኛ ያበላሽነውን ተፈጥሮ ሳይሆን እርሱ የፈጠረውን ብቃት ያያል። የድሮውን የሚያይ ወዳጅ እግዚአብሔር ብቻ ነው። ልጆቻችንን እኛ ስንመታቸው ልክ ነን። ሌላ ሲመታቸው ግን ይከፋናል። እንደ እኛ የሚችሉበት አይመስለንም። እኛ ስንረግማቸው ያረካናል። ከእኛ ጋር በዚያው ቅጽበት እንዲ ተደርቦ ቢራገም ግን እንቀየመዋለን። ጭካኔአችን ጊዜያዊ እንጂ ለዘላቂታው አይደለም። እግዚአብሔርም ለፍጥረቱ እንዲህ ያለ ርኅራኄ አለው። ታግሦ ሲቀጣ ግን ለዓላማው ጨካኝ ነው። ስለዚህ ርኅራኄውን ከጭክናው ጋር አስተባብረን ማመን ይገባናል።

የምናገለግላቸው ሰዎች ልጆቻችን ናቸው። አንዳንዶቹ ዓመፀኛ ይሆኑና ስንማረር ዓመፀኛ ባይሆኑ ኖሮ የእኛ አገልግሎት እንደማያስፈልጋቸው እየተሰማን በደስታ እንጠብቃቸዋለን። ምክንያቱም በሽተኛ ባይኖር ሐኪም፤ ትግረኛ ባይኖር ደግ፤ መሃይም ባይኖር መምህር፤ ዓመፀኛ ባይኖር ሰባኪ ባልኖረ ነበርና። ታዲያ ዓመፀኛ ቢሆኑም እኛ እንወቀሳቸው እንጂ ሌላ ሰው ሲወቅስብን ቅር ይለናል። ለምን? ስንል ያ ሰው የወቀሳቸው ተስፋን እያሳየ አይመስለንም፤ ዳግመኛም ተስፋ የቆረጠባቸው ስለሚመስለን ቅር ይለናል። ይህ በራሴ ሁልጊዜ የማየው ነው። የእኛ ወላጅነት የጸጋ ሆኖ እንዲህ ካራራ፤ የባሕርይው የሆነው የእግዚአብሔር አባትነትማ እንዴት ይራራ ይሆን? እርሱ ብዙ ዘመን የቻላቸውንም ሰዎች እኛ ለጥቂት ጊዜ በመሸከም እንድናግዘው ይፈልጋል።

በአንሰ ማውታ ውስጥ ያደጉና ደህና ደረጃ ላይ የደረሱ ወገኖች ሌሎች ለእነርሱ ያደረጉላቸውን እነርሱም ለሌሎች ለማድረግ የድሆች መርጃዎችን ያቋቁማሉ። የሚያደርጉልን ሰዎች ሳይናገሩ የ «አድርጉን» አደራ በውስጣችን ያስቀምጡብናል። ብድር እንድንመልስ ሳይሆን እንድናበድር ያለ ድምፅ ይናገራል። እንዲሁም እግዚአብሔር እንደ መገበን ስናስብ ለተራቡት፤ እንዳለበሰን ስናስብ ለታረዙት፤ እንደ ማረን ስናስብ ለካዱት እንራራለን። አድራጎት አድራጎትን ይወልዳል።

በአንድ ወቅት ሽራተን አዲስ ሆቴል የምትሠራ ልጅ በጣም ተጨንቄአለሁ ብላ አንድ ጥያቄ ጠየቀች፡- «አንዲት መስሊም ልጅ ከእኛ ጋር ምሳ መብላት ትፈልጋለች፤ እኛ ግን በሃይማኖት ምክንያት አብረን መብላት አልፈለግንም። ልጅቱ ደግሞ ትወደናለች» አለች። እኔም፡- «ምሳውን የሚጋብዟችሁ የሆቴሉ ባለቤት የት ቤተ ክርስቲያን ነው የተጠመቁት?» ስላት ደነገጠች። አዎ ባለጠጋ ከሆነ ምኑም አይታየንም። ከእኩዮቻችን ለመለየት ግን ምክንያት እናበላለን። እምነታችንን እንሰብከዋለን እንጂ በኃይል በሰው ላይ አንጭነውም። እምነት የሚፈልገው ልብን እንጂ ላይን አይደለምና። ለሰዎች ስለሚያፈቅር አምላክ ከመንገራችን በፊት ስናፈቅራቸው ማየት ይፈልጋሉ። እኛ ስናፈቅራቸው ካላዩ እግዚአብሔር እንደሚያፈቅራቸው በምን ያውቃለን? ስለዚህ ስለ ፍቅር አምላክ ከመስበካችን በፊት እናፍቅራቸው! እንኳን ወደውን እኛ ሄደን ልናስተምራቸው ይገባናል። ሃይማኖታችንን በጥላቻ ማስፋፋት አንችልም። ሰዎች ጥላቻን በዓለም ጠግበዋል። የክርስትና ሃይማኖት ከጥላቻ ዓለም የተለየ መሆኑን በማፍቀር ልናሳያቸው ይገባናል። እግዚአብሔር የቻላቸውን እኛ ማሳደድ፤ ደግሞም በእርሱ ቸርነት ክርስቲያን እንደ ሆንን አለማስብ ተገቢ አይደለም። በሥጋና በደም

እንደ ተጋደሉ የመስቀል ጦረኞች እኛም በሥጋ መታገል ተገቢ አይደለም። ክርስቲያን ሲሰደድ እንጂ ሲያሳድድ አያምርበትም።

ጸሎት

እንደ ሰማህ ያልበየንክብኝ፤ እንዳየህ ያልፈረድክብኝ፤ የሰማህብኝን ያላሰማህብኝ፤ ያየህብኝን ያላየህብኝ መሐሪ አምላክ እግዚአብሔር ሆይ አመሰግንሃለሁ። አንተ ይህን ፀሐይ ለሁሉ አወጣህ፤ እኔ ግን የማምነውን ካላመኑ እያልኩ ወገኖቼን አስርባለሁ። አንተ ይህን ዝናብ ለሁሉ አዘነብህ፤ እኔ ግን ሃይማኖትና ዘር እየለየሁ አመጸውታለሁ። ጌታ ሆይ ብርሃን እንደሚያስተላልፍ ንጹሕ መስተዋት ያንተን ፍቅርና ቸርነት እንዳስተላልፍ እባክህ አርዳኝ። እኔም ምርጫ በሚያውቀው ጥበቤ አንተን አልመረጥኩም። የመረጥክኝ አንተ ነህ። እኔም በፍለጋዬ አላገኘሁም። ፈልገህ ያገኘኸኝ አንተ ነህ። እባክህ የሚታደሰብት መስክ አጥተው በመንፈስ ረሀብና እስራት ለሚኖሩት ወገኖቼ የወንጌልን መስክ አሳያቸው። ለራሴ ሳጣጥምህ ለሰው ተመኝሁህ። አንተ ለሁሉ ትበቃለህና። ወገኖቼ አንተን ውቡን ጌታ ሳያዩ እንዳያልፉ እማጸንሃለሁ። ወደ እነርሱ በፍቅርና በወንጌል እውነት የሚፋጠኑ አገልጋዮችን እባክህ አስነሣ። እኔም አውቄህ እንዳላወቀህ ከመሆን አድነኝ። ሁሉን በተሸከመው ትዕግሥትህ ለዘላለሙ አሜን!

ምዕራፍ ዐሥራ ሁለት

የተዘረጋው መረብ

በአሜሪካ አገር ጉልደን ጌት ተብሎ የሚጠራ ድልድይ አለ። ይህ ድልድይ ትልቅ ከመሆኑ የተነሣ አነስተኛ መርከቦችን በሥሩ ማሳለፍ ይችላል። ታዲያ ይህ ድልድይ በሚሠራበት ጊዜ የድልድዩ ሠራተኞች ከድልድዩ ላይ እየወደቁ ይሞቱ ነበር። የሚሾቹ ቍጥር መብዛት ያስጨነቃቸው መሐንዲሶች የሚሾቹ ቍጥር የሚቀንሰበትን መፍትሔ ፍለጋ ለረጅም ሰዓት ከተወያዩ በኋላ መጨረሻ ላይ የደረሱበት መፍትሔ ከድልድዩ ሥር መረብ ማድረግ የሚል ነበር። በዚህ አሳብ የተሰማመበት ምክንያት ሠራተኛው ከሚሠራው ድልድይ ላይ ቢወድቅ እንኳ መረቡ ስለሚይዘው ሕይወቱን ማትረፍ ይቻላል፤ የሚወድቀውን ሳይሆን የሚሞተውን ሰው ቍጥር እንቀንስ በማለት ነበር።

መረቡ ከሚሠራው ድልድይ ሥር ከተደረገ በኋላ ግን የሚሞት ሰው አይደለም መረቡ ላይ የሚወድቅ ሰው እንኳን ጠፋ። ሁኔታው ግራ ካጋባቸው መሐንዲሶች መካከል አንደኛው የሚሞት አይደለም መረቡ ላይ የሚወድቅ ሰው እንኳን የጠፋበት ምክንያት ምን እንደሆነ ለማወቅ ከሠራተኞቹ አንዱን ቢጠይቀው ሠራተኛው እንዲህ በማለት መለሰለት፡-

«መረቡ ሳይኖር በፊት ከድልድዩ ርዝመት የተነሣ ወደ ታች ስናይ ስለሚያስፈራን ልባችን ተከፍሎ እንወድቅ ይሆንን? በማለት ደጋግመን የቆምንበትን ቦታ ትክክለኛነት ለማረጋገጥ በምናደርገው ጥረት ትክክለኛውን ቦታ ከመርገጥ እንስትና እንወድቅ ነበር። አሁን ግን መረቡ ከተደረገ በኋላ ብንወድቅ እንኳ መረቡ አለ በሚል እምነት ስለምንሠራ ትኩረታችን ሥራችን ላይ ብቻ ነው። የሞት ፍርሃት ስለሌለብን ነው መረቡ ላይ እንኳ የሚወድቅ ሰው የጠፋው» በማለት መለሰለት፡-

ማንኛውም ሠራተኛ በሥራው ውጤታማ የሚሆነው በሥራው ዋስትና ሲኖረው ነው። ማንኛውም ሰው ለመኖር የሚፈልገው ተስፋ ሲኖረው ነው። ክርስቲያንም ፀንቶ የሚቆመው በወድቅ እንኳ የሚያነሣ እግዚአብሔር አለ ብሎ ሲያምን ነው። ስለዚህ የመውደቅን ባሕር ባሰብን ቍጥር በመውደቅ ባሕር ላይ

የተዘረጋውን ትልቅ መረብ የእግዚአብሔርን ፍቅር ስናስብ አንፈራም። ደግሞም አንወድቅም።

የምንኖርበት ዓለም በፍርሃት የተሞላ ዓለም ነው። ሰው ክፉዎችን ብቻ ሳይሆን ደኅኖችንም ይፈራል። ሌሎችን ብቻ ሳይሆን ራሱንም ይፈራል። ክፉዎችን ወጥመድ ያኖሩብኛል ብሎ ይፈራል። ደኅኖችን በንግግራቸው ይገስጹኛል፤ በሕይወታቸው ያሳጡኛል ብሎ ይፈራል። ሌሎችን ድንገት ቢለወጡባቸው ብሎ ይፈራል። ራሱን የሚያፀፅት ውሳኔ ብወስንስ ብሎ ይፈራል። ሰው ራሱን የሚፈራበት ትልቁ ፍርሃት ደግሞ ብሳሳትስ የሚለው ጭንቀቱ ነው። የማይጀምር፣ የማይሞክር፣ ኅብረት የማያደርጉ፣ የማያገለግሉ፣ በአደባባይ መታየት አልፈልግም ... የሚሉ ሰዎች መሳሳትን የሚፈሩ ሰዎች ናቸው። ስለዚህ ባለ መጀመር፣ ባለ መሞከር፣ ባለ መራመድ፣ ኅብረትን በመሸሽ፣ ባለ ማገልገል፣ ባለመታየት ስህተትን ለማራቅ ይሞክራሉ። ባለመሥራት አለመሳሳት ይኖራል ብለን ማስብ ተገቢ አይደለም። ትልቁ ስህተት አለመሥራት ነው። ስህተቶች ወደ ጠራ ነገር ያደርሳሉ። መከራዎች ፍጹም ነገርን ይወልዳሉ። በዓለም ላይ ያለው ፍርሃት ብቻ ሳይሆን ድልም ነው። ፍርሃት የበደለ ውጤት እንጂ የሰው የቀደመ ተፈጥሮው አይደለም። ተፈጥሮ ቆሚ ነው። መለወጥም አይቻልም። ለምሳሌ፡- ትላንት ያገኘው ሰው ዛሬም ስናገኘው ሥጋና ነፍስ አለው። ይህ ተፈጥሮ በመሆኑ ሊለወጥ አይችልም። ትላንት ፈሪ የነበረውን ዛሬ ደፍሮ ስናገኘው፣ ይፈራው የነበረው የመጨረሻው ነገር ደርሶበት ከዚያ በኋላ ጀግና ሆኖ ስናየው ፍርሃት የሰው ባሕርይ /ተፈጥሮ/ አለመሆኑን እንረዳለን።

ሰይጣን ሰዎችን የሚያስርበት ትልቅ ማሰሪያው ፍርሃት ነው። ሰዎች የሚፈሩበትን ዝርዝር ተናግረን መፈፀም አንችልም። ነገር ግን በዓለም ላይ ተገቢ ፍርሃት መኖሩን ማወቅ አለብን። ለምሳሌ፡- ሰው እግዚአብሔርን መፍራቱ ቅዱስ ፍርሃት ነው። ወንጀልን መፍራቱ ተገቢ ፍርሃት ነው። በተቃራኒው ደግሞ ተገቢ ያልሆኑ ፍርሃቶች አሉ። ከነዚያ ውስጥ አንዱ «አወድቃለሁ» የሚለው ስጋት ነው። «አወድቃለሁ» የሚለው ስጋት ራስን መስጋት በመሆኑ የሰው ትልቁ ፍርሃት ራሱ መሆኑ ይገባናል። በውስጣችን የፍቅር እየር እየተሟጠጠ ሲመጣ ሁሉም ነገር እያስፈራን እንመጣለን። ሰዎችን ለደኅንነታችን አስጊ እንደሆኑ እየቆጠርን አለማግኘትና አለመገናኘት እንመርጣለን። ችግሩ ያለው ሰዎች በትክክል አስጊዎቻችን ሆነው ሳይሆን የእኛ ልብ ከፍቅር መራቆቱ ነው። ፍቅር ያለው ሰው ሺህ ሠራዊት በቀኝ፣ ሺህ ሠራዊት በግራው የከበበው ያህል ድፍረት ይሰማዋል። ጭር ባለ መንገድ

በጨለማ ሲጓዝ አይፈራም። ሰው ለእርሱ አስፈላጊው እንጂ አጥፊው አይደለም። ስለዚህ ከተጠራጣሪዎች ይልቅ በሰላም ይኖራል። የማይቀረውን ሞት አንድ ጊዜ ቆርጦ ሲመጣ ይጋፈጠዋል እንጂ እንደ ፈሪ ከመሞቱ በፊት ዘጠኝ ጊዜ በፍርሃት አይሞትም። ስለዚህ ነው ራሱ የፍቅር ደብዳቤ የሆነው መጽሐፍ ቅዱስ ስለ ፍቅር እንዲህ ያለው፡- «ፍጹም ፍቅር ፍርሃትን አውጥቶ ይጥላል እንጂ በፍቅር ፍርሃት የለም፤ ፍርሃት ቅጣት አለውና፤ የሚፈራም ሰው ፍቅሩ ፍጹም አይደለም» (1ዮሐ. 4:18)።

ሰዎች ያለፈው የውድቀት ታሪካቸው ፈሪ ስለሚያደርጋቸው በራቸውን ዘግተው መቀመጥን ይወዳሉ። በእግዚአብሔር ቤት ውስጥ በጸጋ ሳይሆን በ «ይገባኛል» የሚያገለግሉ ደፋሮች ወይም የመሠረትነው እኛ ነን የሚሉ ትክለኞች ያሉትን ያህል በፍርሃት ጸጋቸውን ቀብረው የሚኖሩ ብዙ ወገኖችም አሉ። ማንኛውንም ነገር ለማድረግ ሲያስቡ ሰይጣን «የቀደመውን ስህተትህን አስብ» ይላቸዋል። በቀደመ ታሪካቸው ታስረው የሚኖሩ፣ የሚወድቁ ሰዎችን በማየት እናገለግልም የሚሉ ብዙ ሰዎች አሉ። እነዚህ ግን ፍቅራቸው ፍጹም አይደለምና እግዚአብሔር ያዝንባቸዋል።

አለመናዘዝ አለማረፍ

አንድ ሕፃን ልጅ በቤታቸው ግቢ ውስጥ ወንጭፍ እየወረወረ በጊቢው ውስጥ የተተከለውን ዛፍ ለመምታት መከራ ጀመረ። ደጋግሞ ቢሞክርም አንዲት ዛፍ እንኳን ለመምታት አልቻለም ነበር። መከራው አለመሳካቱን አውቆ ወደ ቤቱ ለመግባት ፈቱን ሲያዞር በጊቢው ውስጥ ዳክዬ ቆማ አየ። በመስላቸት መንፈስም ወንጭፉን ወደ ዳክዬዋ ሲወረውር ጭንቅላትዋን መታትና ሞተች። በዚህ ጊዜ በከፍተኛ ሁኔታ ደነገጠ። እህቴም መጣችና፡- «አይዞህ አትጨነቅ ያደረከውን ነገር ለማንም አልነግርም» አለችው።

በነጋታው አባትዬው ዓሳ ለማጥመድ ወደ ወንዝ ለመውረድ አሰበና ወንዱን ልጁን ና አብረን እንሂድ ቢለው፤ እህቴ ፈጠን አለችና፡- «ወንድሜ ዛሬ በጣም ደክሞታል፤ ከቤት መውጣት አይፈልግም። እኔ አብሬህ እሄዳለሁ» አለችው። ልጁም ተቃውሞ ለማቅረብ ሲሞክር፣ ፈጠን ብላ፡- «ዳክዬዋን አስታውስ» አለችው። እርሱም ወዲያውኑ «አ እህቴ ትክክል ነች። እኔ መሄድ አልፈልግም» አለ። ማታውኑ እናትየዋ እራት ለመሥራት ፈልጋ ሴት ልጅዋን እንድታግዛት ስትጠራት፤ ለእናትዋ፡- «እናቴ ላግዝሽ በጣም ፍላጎት አለኝ። ነገር ግን ወንድሜ ዛሬ ከእናቴ ጋር እራት

ለመሥራት አፈልጋለሁ ስላለኝ እርሱ ያግዝሽ» አለቻት። ልጁ ተቃውሞ ለማቅረብ ሲሞክር እህቱ ፈጠን ብላ። «ዳክዬዎን አስታውስ» አለችው። እርሱም ቀበል አድርጎ፡- «እህቱ ትክክል ናት ዛሬ እራት መሥራት አፈልጋለሁ» ብሎ ተነሣ።

ጊዜው እየቆየ በሄደ ቍጥር የእህቱ፡- «ዳክዬዎን አስታውስ» የሚል ንግግር እየሰለቸውና ነጻነቱን በከፍተኛ ደረጃ እያሳጣው መጣ። ነገሩን አሰላስሎ ለእናቱ ዳክዬዎን መግደሉን ብነግራት እኮ የምትቀጥኝ አንዴ ነው። ለእናቱ ነግራ እህቱን ብገላገላት ይሻላል» ብሎ ለእናቱ ነግሮ ቅጣቱን ሊቀበል ወለነ።

ወደ እናቱም ሄደ፡- «እናቱ ሆይ የቤታችንን ዳክዬ አንድ ቀን ስሜወት በወንጭፍ መትቼ ገድያታለሁና ይቅር በይኼ» ብሎ ነገራት። እናቱም፡- «አይዞህ ልጄ ያን ቀን ዳክዬዎን በወንጭፍ መትተህ ስትገድላት በመስክት ላይ ሆኜ እያየሁ ነበር። ይቅር ልልህ ፍላጎት ቢኖረኝም አንተ እስክትመጣና ጥፋትህን እስክትነግረኝ ነበር የምጠብቀው። አይዞህ ምንም አላደረግህም» አለችው። ልጇም ፍጹም የሆነ ዕረፍትን አገኘ። የእህቱንም ክስ ናቀ።

ልጁ የምእመናን፣ ልጅቱ የሰይጣን፣ እናቱ የጌታ ምሳሌ ናቸው። ደስታን በመፈለግ፣ ሁሉንም በመሰላቸት፣ በመሳሳትና በመድፈር ኃጢአትን እንሠራለን። ኃጢአትን እስክንሠራው ዘላለም የሚኖሩ የሚመስሉ ድፍረትና «ይሁንታ» እናገኛለን። ኃጢአትን ከሠራን በኋላ ግን ድፍረቱ በፍርሃት፣ ይሁንታው በክስ ይለወጣል። ድፍረታችን እንደ ሽረራት ድር የሚበጣጠስ፣ እንደ ጢስ ተና የሚጠፋ፣ እንደ ደመናም የሚበተን ይሆናል። በዚህ ጊዜ እግዚአብሔር አሁንም እንደሚወደን እየተጠራጠርን ከሰይጣን ጉያ ውስጥ ለመግባት እንረግጣለን። ቢገሰጽም እንኳ አምላኬ ይሻላል የሚል እምነት እናጣለን። ከኃጢአታችን በላይ ተስፋ ወደ መቀረጥ ውድቀት እናመራለን። ከእባብ ጉድጓድ ወደ ዘንዶ ጉድጓድ መግባት ማለት ይህ ነው።

ሰይጣን ኃጢአትን እስክንሠራ ጎበዝ ይለናል። ከሠራን በኋላ የማትረባ ውዳቂ ነህ ይለናል። እስክንሠራው ያበረታን ጠላት መልሶ ይከሰናል። ከኃጢአት በፊት ከኃጢአት በኋላ ሰይጣን ሁለት ጠባይ አሉት። ከኃጢአት በፊት ኃጢአትን ቀባብቶ የሚያቆነጅ ማታለል፣ ከኃጢአት በኋላ ደግሞ ምሕረት የማይገባህ ስለሆንህ እኖራለሁ፣ አገለግላለሁ አትበል ይለናል። ሁለቱንም ጊዜ ጠላታችንን እናምነዋለን። ሁለቱ ሰይጣንን ስንሰማ አንድ ጊዜ ግን እግዚአብሔርን አንሰማም።

መንፈስ ቅዱስ ወቃሽ ነው (ዮሐ. 16:8)። ሰይጣን ደግሞ ከላሽ ነው (ራእ. 12:10)። ወቃሽ መመለስን የሚኖፍቅ ወዳጅ፣ ለመንፈሳዊ መልካችን ተቆርቋሪ ነው። ከላሽ ደግሞ ተስፋ አስቆርጦ ገደል የሚከት ጠላት ነው። መንፈስ ቅዱስ ኃጢአት ስንሠራ የሚወቅስን ለንስሐ እንድንበቃ ነው። ኃጢአታችንን ብቻ ሳይሆን ለኃጢአታችን የፈለሰውን የክርስቶስን ደምም ያሳየናል (1ዮሐ. 1:7-9)። በመታጠቢያ ቤት ውስጥ መስተዋት አለ። ዝቅ ስንል ደግሞ ውሃ አለ። መስተዋቱ ቆሻሻን ያሳያል። ቆሻሻን ካሳየ በኋላ መንጻትን ከፈለግህ ዝቅ በልና ታጠብ የሚል መልእክት ያስተላልፋል። መንፈስ ቅዱስ በሕጉ መስተዋት ኃጢአታችንን ካሳየን በኋላ ለመንጻት ዝቅ ብለህ በንስሐና በክርስቶስ ደም ታጠብ ይለናል። መታጠቢያ ቤት ያለው መስተዋት ብቻ ቢሆን ኖሮ ተወቅሶ መቅረት ብቻ በሆነ ነበር። ነገር ግን ውሃም አለ። እንዲሁም የክርስቶስ ደም ለኃጢአታችን ባይፈስልን ኖሮ በሕጉ ተወቅሶን በቀረን ነበር። ነገር ግን፡- «የልጄም የኢየሱስ ክርስቶስ ደም ከኃጢአት ሁሉ ያነጻናል። ኃጢአት የለብንም ብንል ራሳችንን እናስታለን፣ እውነትም በእኛ ውስጥ የለም። በኃጢአታችን ብንናዘዝ ኃጢአታችንን ይቅር ሊለን ከፃመፃም ሁሉ ሊያነጻን የታመነና ጸድቅ ነው» (1ዮሐ. 1:7-9) ይለናል።

ሰይጣን ግን ከላሽ ነው። የሚከሰንም ተስፋ ቆርጠን ከእግዚአብሔር ፍጹም እንድንርቅና እንድንሞት ነው። እንደርሱ ያለ ኃጢአተኛ የለም። ግን ልጥፋ አይልም። ኃጢአተኞችን ግን «ጥፋ፣ ዋጋ የላችሁም» ይላል። ሁላችንም የሰይጣንን ክስ እንፈራለን። ከሆነ መፍራት ኃጢአትን ነበር። ኃጢአት የሚያፈራውን ያህል ሰይጣን አያስፈራም። አካባቢያችንን ካፀዳን ዝንብ ከየት ይመጣል? ንጹሕ ቦታ ዝንብን ያሳድዳታል። ሰይጣንም ዝንብ ነው። ንጹሕ ከሆንን ይሰደዳል። ቆሻሻችንን ካፀዳን ግን ያንገብብብናል። መድኃኒቱ የዝንብ ማባረሪያ መግዛት ሳይሆን ራሳችንንና አካባቢያችንን በንስሐ ማጽዳት ነው።

ሰይጣን ሲከሰን ራሱ ንጹሕ ሆኖ ለእግዚአብሔር ሕግም ተቆርቀሮ አይደለም። ራሱ ተከላሽ ወንጀለኛ ነው። የኃጢአታችን ጉዳይ የእኛና የሰይጣን ጉዳይ ሳይሆን የእኛና የእግዚአብሔር ጉዳይ ነው። የእግዚአብሔር ጠፍተን እንድንቀር ፈቃዱ አይደለም። ደጅ ደጅን እያየ የሚጠበቀን አባት ነው (ሉቃ. 15:20)። ስሜታችንን ያውቀዋል ግን ንስሐ እስክንገባ ይጠብቀናል። በገሊናና በጠላት ክስ ላይ ድፍረት የሚሰጠን የእግዚአብሔር ይቅርታ ነው። እግዚአብሔር በትዕግሥቱ እየጠበቀን ነውና ተስፋ የቆረጠብንን ጠላት ንቀን ተስፋ

ያደረገንን ጌታ እንገናኝ። ብፁዕ አቡነ ሺኖዳ፡- «አንተ በራስህ ተስፋ ብትቀርጥ እግዚአብሔር በአንተ ተስፋ አይቀርጥም» ብለዋል።

እግዚአብሔር ከእኛ ኃጢአታችንን ከማመን የበለጠ ነገር አይፈልግብንም። ስይጣን የቀደመውን አስብ ይለናል። ነገር ግን «ጠላቴ ሆይ አላወቅህም ወይ? የምትለውን ኃጢአት ኢየሱስ ክርስቶስ በደሙ ሠርዞልኛል» ልንለው ይገባናል። ነቢዩ ሚክያስ፡- «ጠላቴ ሆይ ብወድቅ እነሣለሁና በጨለማም ብቀመጥ እግዚአብሔር ብርሃን ይሆንልኛልና በእኔ ላይ ደስ አይበልሽ» (ሚል. 7:8) እንዳለው እኛም ማለት ይገባናል። ዛፍ ላይ ለመውጣት የምትፈልግ ትል ብዙ ጊዜ ብትወድቅ እንደገና ትሞክራለች። ከብዙ ሙከራ በኋላ ዛፍ ላይ ወጥታ የምትፈልገውን ፍሬ ትበላለች። ታዲያ እኛ ከትል ያነሠ ተስፋ ይዘናል ወይ?

የሰው ልጅ የእርምጃ ሞተሩ ተስፋ ነው። ተስፋ እግር ለሌለው እግር የሚሰጥ፤ ከጨለማው በስተጀርባ ያለውን ብርሃን የሚያሳይ ነው። ተስፋ የድሆችና ቀን የከፋባቸው ማደንዘዣ፤ ሰው ሠራሽም መጽናኛ አይደለም። ተስፋ ከእግዚአብሔር የሚሰጥ፤ በእግዚአብሔር ኃይል ለእግዚአብሔር ክብር የሚፈጸም ነው። ከተስፋዎች ሁሉ የላቀው የመዳን ተስፋ ነው። ከጥንት ጀምሮ የነበሩ ፈላስፎች እንደተናገሩት ሰው ለበጎ ሥራ የሚነቃቃው በልቡ የመዳንን ተስፋ ሲጨብጥ ነው። በተቃራኒው የመዳን ተስፋ የሌለው በክፉ ሥራ ለመርካት የሚነሣ ነው። ክርስትና በሰው ሕይወት የሚጀምረውም በመዳን ተስፋ መሆኑ ይደንቃል። ወንጌ ቤቶችን የመጎብኘት ዕድል ብናገኝ በጥብቅ የሚጠበቁ እስረኞች ቢኖሩ የሞት ፍርድኞች ናቸው። የቍጥር እስረኞች ነገ እፈታለሁ የሚል ተስፋ ስላላቸው ጠባያቸውን ገርተው ለወንጌ ቤቱ ሕግ ይገዛሉ፤ ትምህርቶችን በተልእኮ ይማራሉ፤ ገንዘብ ያጠራቅማሉ። የሞት ፍርድኞች ግን ከዚህ በተቃራኒ ማንንም አይፈሩም፤ እንደውም ይፈራሉ። አይማሩም፤ ታዲያ በአገራችን ባለው የምሕረትና የይቅርታ ሕግ ይቅርታ ተደርጎላቸው የሞት ፍርዱ ወደ ቍጥር ሲለወጥላቸው በማግሥቱ ሌላ ሰው ይሆናሉ። እንደ ጠላት የሚያዩትን ሰው የነገ ወዳጃቸው እንደሆነ ያስባሉ፤ ለዘመናት የተደበቀውን ፍቅራቸውን በማውጣት መለማመጥ ይጀምራሉ። ስለ ሞት የሚያደፋፍሩ የጭካኔ ጽሑፎችን በማራቅ ስለ ዓለም ነባራዊ ሁኔታ ማጥናት ይጀምራሉ። የተልዕኮ ትምህርቶችን ይማራሉ። የተፈቱ ያህል ይበርቃሉ። ጭምቶች ይሆናሉ። ይቅርታውን ስለማይጠግቡ አሁንም ይቅር ለመባልና ዘመኑን ለማሳጠር ጨዋ ይሆናሉ። ማረሚያ ቤቱ ስለ እነርሱ መልካም አስተያየት እንዲሰጥላቸው መልካምነት እንዴት ነው? እያሉ ይፈልጋሉ።

በጣም ታጋሽ በመሆን ከአንበሳነት የሰውነትን ጠባይ ይይዛሉ። እዎ የመኖር ተስፋ ብቻ መልካም ሰዎች ያደርገናል።

በክርስትና ሕይወታችን በመንፈሳዊነት መመላለስ ከጀመርን በኋላ እንኳ ብዙ ፍርሃቶች አሉብን። የመጀመሪያው ፍርሃታችን የክርስትና ሙቀቲን ጠብቄ እስከ መጨረሻው እዘልቀው ይሆን? የሚል ነው። ሁለተኛው ፍርሃታችን ከቤተ ክርስቲያን አባላት ጋር በንብረት ስንንዝ የሚመጣውን መጋጨት እሽከም ይሆን ወይ? የሚል ነው። ሦስተኛው ፍርሃታችን በአገልግሎታችን በጸጋ ማገልገልና ጸጋውን መተርጎም፤ ከውድቀትም መዳን ነው።

እነዚህ ሦስት ፍርሃቶች ያውኩናል። ታዲያ በምትኩ ሦስት ዓይነት ድፍረቶችን በውስጣችን እናገኛለን። የመጀመሪያው፡- የወንድነት ድፍረት፤ ሁለተኛው፡- የጀግንነት ድፍረት፤ ሦስተኛው የእምነት ድፍረት ነው። የወንድነት ድፍረት አቅምን ሳያገናዝብ፤ ስልታዊ ሳይሆኑ የሚጋፈጡበትና ለማንኛውም ተግዳሮት መልሱ ጉልበት ብቻ ነው ብሎ የሚያምን የጡንቻ ቋንቋ ነው። እንዲህ ያሉ ሰዎች ሰይፍ የሚያነሡ በመሆናቸው የበለጠ ሰይፍ ሲገጥማቸው ይወድቃሉ። የጀግንነት ድፍረት ያላቸው ደግሞ ኃይልን የሚጠቀሙት በመጨረሻ ነው። እስከዚያ ድረስ ጥበብን ስለሚጠቀሙ የጠላታቸውን ማንነት ይረዳሉ። በመጨረሻ ሲወጡ ያሸንፋሉ። የእምነት ድፍረት ያላቸው ግን ያለ ሰይፍ መመጣጠን፤ ያለ ሥጋዊ ስልት በመንበርከክ ብቻ ያንበረከሳሉ። ያለ ደም መፋሰስ ድል የሚገኘው በእምነት ስልፍ ነው። እምነት ራስን ሳይሆን እግዚአብሔርን ማየት ነው። እምነት በእግዚአብሔር ላይ ያለን እርግጠኝነት ነው። እምነት ድልን ጨብጦ መዋጋት ነው። ሥጋ ድል ለማድረግ ይዋጋል። እምነት ግን ድልን ወርሶ ይፋለማል። እንደ ሰው፡- «እንደምናሸንፍ እርግጠኛ ባልሆንንበት ነገር ላይ እግዚአብሔር ድል አይሰጠንም። እንደምናሸንፍ እርግጠኛ በሆንንበት ነገርም ሰይጣን አይፈትነንም፤ ሌላ ፈተና ይቀይራል እንጂ» ብሏል። ሌላውም ሰው፡- «እግዚአብሔር የሚገኝበት ጣቢያው እምነት ነው። ሰይጣን የሚገኝበት ጣቢያው ፍርሃት ነው» ብሏል።

ያለንበት ዘመን በሥነ ልቡና የወደቁ ሰዎችን ለመርዳትና እንዲያንሰራሩ ለማድረግ ብዙ ባለሙያዎች ጠብ እርግፍ የሚሉበት፤ ብዙ እጆች በራስ ስለመተማመን ብዙ መጻሕፍት የሚጽፉበት ዘመን ነው። መጻሕፍቱ ግን የበለጠ ባዶነትንና ተስፋ ቢሰነትን ከማምጣት በቀር ትውልድን ሲያድኑ አልታዩም። ከፍተኛ የሆነው የሥነ ልቡና ማነቃቂያቸውም፡- «በውስጥህ እምቅ ኃይል አለ! ያን እምቅ ኃይል አውጣው» የሚል ነው። የቤተ ክርስቲያን አገልጋዮች ሳይቀር

ስለዚህ እምቅ ኃይል በመስበክ ከዓለሙ ጋር ለመመሳሰል ጥረዋል። ወይም ዘመናውያን ለመባል ተጨንቀዋል። ሰው ያለ ክርስቶስ ሙት መሆኑን መጽሐፍ ቅዱስ ይናገራል እንጂ በራሱ የሚያኖር ሕይወት እንዳለው አይናገርም (ኡፌ. 2:1-5)። ሰው በውስጡ እምቅ ኃይል ያለው፤ ራሱን በራሱ የሚያድን አምላክ ሳይሆን ደካማ ማንነት ያለው በክርስቶስ ሊያምን የመንፈስ ቅዱስ ኃይል የሚለውጠው መሆኑን ይናገራል። ዓለም ትደልለናለች፤ እግዚአብሔር ግን ደካማ ናችሁ ወደ እኔ ስትመጡ ትበረታላችሁ ይለናል። የአሁን ትውልድ ግን በእግዚአብሔር ከሚበረታ በአደንዛዥ ዕፅ ራስን በማንቃቃት ቢበረታታ ይመርጣል። ምክንያቱም ዓለም የእግዚአብሔርን ህልውና አስከዳው ለራሷ አምላክ ራሷ ነህ አለችው። አምላክነት ከብደት ሲንገዳደም ትስቅበታለች። ሰው በተፈጥሮው ያለው ደካማነት ነው። በክርስቶስ ሊያምን ግን ራሱ ያልቻለውን፤ ሕግም የማይሰጠውን የተሰጠ አኗኗር ይገኛል (ሮሜ. 8:3-4)። እግዚአብሔር በውስጡ ኃይላች ካልሆነ በቀ ሰው በውስጡ ያለው ባዶነት ብቻ ነው። «ኃይልን በሚሰጠኝ በክርስቶስ ሁሉን እችላለሁ» (ፊልጵ. 4:13) የተባለው ለዚህ ነው። ኃይሉን ካልተቀበለ ሁሉን አይችልም ማለት ነው። ስለዚህ ሰው የሚያመነጨው ኃይል የለውም፤ የሚቀበለው ኃይል ግን አለ። ስለዚህ በእምነት እኛን መዘርጋት አለበት።

እግዚአብሔር ሲጠራን ያሰበልንን ያያል። እግዚአብሔር ከታሪካችን ጋር ሳይሆን ከዛሬ ጋር ጉዳይ አለው። ዛሬን ሳይሆን ነገን ያይልናል። የሆነውን ሳይሆን የምንሆነውን ይነግረናል። የሆነው የሚያሸማቅት፤ ለመናገር የሚያሳፍር፤ ይለወጣል ብለን ተስፋ የማናደርገው ሊሆን ይችላል። እግዚአብሔር ግን ባየልን ስም ይጠራናል። ይህ የእግዚአብሔር ትዕግሥት ነው። ይህ እርሱ በእኛ ላይ ያለው ተስፋ ነው። ስምዎን ጴጥሮስን ሲጠራው «ዓለት» በሚል ስም ጠራው (ዮሐ. 1:43)። ጴጥሮስ ሕይወቱ ገና እንደ ሸንቦቆ የሚወዛወዝና እርጋታ ያጣ ደካማነት ነበር። ይህ ጠባዩ ለራሱም በድሎታል። ጌታ ግን የዛሬውን ሽምቀት ትቶ በነገው ማንነቱ ጴጥሮስ አለው። ጴጥሮስም ጌታ ወዳስቀመጠለት መለኪያ መጓዝ ጀመረ። በርም አደባባይ የቁልቁሊት ተሰቅሎ ዓለትነቱን አስመሰከረ። ጌታ ያየልን ይበልጣል። እርሱ በእያንዳንዳችን ላይ ዓላማ አለው። መንግሥታት በብዙኃኑ ላይ ዓላማ አላቸው። እግዚአብሔር ግን በእያንዳንዳችን ላይ ዓላማ አለው።

ጌዴዎንን ሁላችንም እናውቀለን። ምድያማውያንን ከመፍራቱ የተነሣ በወይን መጥመቂያ ጉዳጅ ውስጥ ስንዴ ይወቃ ነበር። እግዚአብሔር ግን የዛሬ ማንነቱ ይህ ቢሆንም ነገ ለሌሎች

ልብ ሰጪ እንዲሆን ማድረግ ነበረ። ስለዚህ ጌታ፡- «አንተ ጽኑዕ ኃይል ሰው፤ እግዚአብሔር ከአንተ ጋር ነው አለው» (መሳፍ. 6:12)። እግዚአብሔር ጌዴዎን ራሱን የሚያውቅበትን ፈሪ የሚለውን መጠሪያ ቢጠቀም ሐቅ አይሆንም ወይ? ብንል ውስጡ ፈሪ የሚለውንና ፈሪነቱን በተግባር የገለጸውን ሰው ፈሪ ማለት ከፍርሃት አያድነውም። በእግዚአብሔር ኃይል የምትወረሰውን የድፍረትን ከተማ ማሳየት ግን ያስጀገንዋል። ስለዚህ ጌታ ጌዴዎን በሆነው ሳይሆን በሚሆነው ስሙ ጠራው። ጌዴዎን ፈሪ ነው። ጌታ ግን ያሰበለት ሌላ ነው። በኮሚኒዝም ርእዮተ ዓለም መፈክር በብዛት ይነገራል። ዓላማው መፈክር ከውስጥ ያለውን ድፍረት ያወጣል ወይም ፍርሃትን ይዋጋል ተብሎ ስለሚታሰብ በመደጋገም ይፈክር ነበር። ለእኛ የተሰጡን የእምነት መፈክሮች አሉን። እነዚያን መፈክሮች ለፈራው ልባችን እንበላቸው። ከእነዚህ መፈክሮች ውስጥ፡- «ደካማውም- እኔ ብርቱ ነኝ ይበል» (ኢጲ. 3:10) የሚለው ልብን ይነካል። የጥቅሱ አሳብ ለራሱ አምላክ ሆኖ እችላለሁ ይበል ማለት አይደለም። ይህ የዘመናዊው ዓለም ፋክራ ነው። የዘላለሙ ዓለም ፋክራ ግን በእምነት እግዚአብሔርን እያዩ የሚያሰሙት ቃል ነው። እንዲህ ያሉ የእምነት ሰዎች በመጨረሻ፡-

«ኃይል የሌለውን ምንኛ ረዳኸው!

ብርታት የሌለውን ክንድ ምንኛ አዳንኸው!

ጥበብ የሌለውን ምንኛ መክርኸው!

ብዙ እውቀትን ምንኛ ገለጥላለሁ!» (ኢዮ. 26:2-3) በማለት አመስግነዋል።

እግዚአብሔር ይታገሣል ስንል ይጠብቀናል ወይም ተስፋ ያደርገናል ማለት እንደሆነ አይተናል። እግዚአብሔር የሚጠብቀን ከሆነ በራሳችን ላይ ተስፋ እንዳንቆርጥ ደግሞም እግዚአብሔር ተስፋ ባልቆረጠበት ሰው ላይ ተስፋ እንዳንቆርጥ መጠንቀቅ ይገባናል። ለዚህ ክፍል ማጠቃለያ የምናደርገው በዘዳ. 32:10-11 ያለውን ቃል በማየት ነው።

በክንፎቹ አዘላቸው

«በምድረ በዳ በጥማት፤ የነፋስ ጨከትም በሞላበት ውድማ አገኘው፤ ከበበው ተጠነቀቀለትም፤ እንደ ዓይን ብሌን ጠበቀው። ንስር ጫፎቶችን እንደሚያወጣ፤ በእነርሱም ላይ እንደሚሰፍፍ፤ ክንፎቹን ዘርግቶ ወሰዳቸው፤ በክንፎቹም አዘላቸው» (ዘዳ. 32:10-11)።

ይህንን ጥቅስ በሙላት ለመተርጎም ሌላ መጽሐፍ መጻፍ ያስፈልገናል። ጥቅሱ እግዚአብሔር ለእስራኤል ሰላደረገው እንክብካቤ ሙሉ ምስጋና ያቀረበበት ክፍል ነው።

እግዚአብሔርና እስራኤል የተገናኙት በእገራቸው ሳይሆን በስደት እገር፤ በምቶት ሳይሆን በሚያንገዋልል የፈተና መድረክ ነው። «በምድረ በዳ በጥማት፥ የነፋስ ጨካኝነትም በምላበት ውድማ አገኘው» (ዘፍ. 32:10)። እግዚአብሔር ለእስራኤል ያደረገው እንክብካቤም ንስር ለጫጩቶቹ እንደሚያደርገው እንክብካቤ ያለ ነው። ይህንንም ራሱ እግዚአብሔር ተናግሯል፡- «በንስርም ከንፍ እንደ ተሸከምኋችሁ፥ ወደ እኔም እንዳመጣኋችሁ አይታችኋል» (ዘፍ. 19:4) ብሏቸዋል። ሙሴም፡- «ንስር ጫጩቶቹን እንደሚያወጣ፥ በእነርሱም ሳይ እንደሚሰፍፍ፥ ከንፍቹን ዘርግቶ ወሰዳቸው፥ በከንፍቹም አዘላቸው» (ዘፍ. 32:11) ብሏል።

ንስር እንቁላሎቹን ከማስፈለፈሉ በፊት በጎጂው ወለል ላይ እሾህ ዘርዘር አድርጎ ይሰካል። በተሰካካው እሾህ ላይም ቆዳ ይወጥርበታል። ይህ በሙቀት እንዲፈለፈሉና ከተፈለፈሉም በኋላ እስኪያድጉ እንዳይበርሳቸው የሚረዳ ነው። ጫጩቶቹ ማደግ ሲጀምሩ ከጎጂው ውጭ ያለውን ገደል በመፍራትና በጎጂው ውስጥ ያለውን ሙቀት (ምቶት) ባለመጥገብ ካሉበት አይንቀሳቀሱም። በዚህ ጊዜ ንስር ቆዳውን ይልጠዋል። ቆዳው ሲለጥም ምቶት ይጠፋና እሾቹ መዋጋት ይጀምራሉ። እሾሆቹ ፊት ለቆዳ መወጣሪያ አሁን ደግሞ እየወጉ አላስቀምጥም ለማለት ያገለግላሉ። ከእሾሁ የተነሣ ወደ ደጅ ለመውጣት ለፈለጉትን ጫጩቶች ንስር የበረራ ልምምድ ያደርግላቸዋል። የሚያለማምዳቸውም ጫጩቶቹ ከላይ ሲበሩ ከሥር ከንፍቹን ዘርግቶ በመጠባበቅ ነው። ይህ ሁለት ጠቀሜታ አለው። ድፍረትና ሕይወት! ጫጩቶቹ ሲለማመዱ መውደቅን ፈርተው ልምምዱን እንዳያቋርጡ የተዘረጋው ከንፍ ድፍረት ይሆንላቸዋል። ዳግመኛም ጠላት ከሩቅ ከመጣ በፍርሃት ራሳቸውን ወደ ታች ይጥላሉ። ነገር ግን ራሳቸውን ቢጥሉም የሚያርፉት በተዘረጋው ከንፍ ነው።

እግዚአብሔርም ለሕዝቡ ያደረገው እንክብካቤ እንዲህ ነው። ወደ ክርስትናው ዓለም ስንመጣ ከድካም ዕረፍት፤ ከመቅበዝበዝ ወደ መርካት የተሸጋገርንበት ሰላማዊና ምቹ ጊዜ ነው። ነገር ግን ይህ ሁሉም ነገር ፀጥ ያለበት ክፍለ - ጊዜ እስከ መጨረሻው አይዘልቅም። በፈተና ውስጥ ያለውን ሰላም፤ በማዕበል ውስጥ ያለውን ፀጥታ እንድንለማመድ እግዚአብሔር በልምምድ ውስጥ ያሳልፈናል። ይህ ለብዙዎቻችን የሚጥመን አይደለም። ምክንያቱም

ልምምድ አድካሚና አሰልቺ በመሆኑ ነው። ግን ለቀጣዩ ጥንካሬ መዘጋጃ ነው። መንግሥት ወታደሩን የሚያሰለጥነው ጦርነት ሲመጣ ሳይሆን ከጦርነት በፊት ነው። ዳግመኛም የሚያሰለጥነው በከተማ ሳይሆን በምድረ በዳ ነው። ስልጠናውም ችግርን የሚቋቋም ማንነትን ለመፍጠር ነው። እግዚአብሔርም ለመንፈሳውያን ሠራዊቱ እንዲህ ያለ የልምምድ ጊዜ አለው። በዚህ ልምምድ ውስጥ ከምቶታችን ጣኦት ይለየናል። ለሌሎች ራሳችንን እስክንሰጥ የቆረጥን የፍቅር ሰዎች ያደርገናል። ከፍርሃትም ፈትቶ በየትም ስፍራ ለክርስቶስ ምስክር መሆን የምንችል አድርጎ ይሠራናል።

ለማገልገል የመጀመሪያው ፈተናችን ከመገልገል ሙቀት ውስጥ መውጣት አለመፈለጋችን ነው። ሙቀት የሚፈልገውን የልጅነታችንን ዘመን እግዚአብሔር ያከብረዋል። ሁሉም እኛን ለማገልገል፤ ለእኛ ለመጸለይ የሚተጋበት፤ እንደ ብርቅዬ ልጅ የምንታይበት ዘመን ነው። የንስር ጫጩት ከሙቀት የበለጠ ነገር አላት። እርሱም በከፍታዎች ላይ መብረር ነው። ለእኛም የከፍታ ዘመን አለን። እርሱም፡- ከሚታሰብልን ልጅነት ወጥተን ወደሚያስብ ጉልምስና የምንደርስበት፤ አባብለኝ የሚለውን ሞልቃቃነት ጥለን እንደ ወታደር በረሃውን እያቋረጥን ወደ በረከት ምድር የምንገለግለበት ከፍታ ተዘጋጅቶልናል። እግዚአብሔር የጎጂውን ሙቀት በመንሣት ወደሚቀጥለው ደረጃ ሊያሸጋግረን ይፈልጋል። እግዚአብሔር ለእስራኤል ያሰበላቸው ምድረ ርስትን ነው። በግብፅ እንጸራዊ ሰላም ቢያገኙና የዕለት ጉርሳቸውን በሠራተኛ ክብር ቢቀበሉ ለዘላለም ከግብፅ መውጣት አይፈልጉም ነበር። ግን ነጻ ሕዝቦች ሳይሆን የደለቡ ባሪያዎች ሆነው ይኖሩ ነበር። እግዚአብሔር ወዳሰበላቸው ከፍታ ለመድረስ ግን ግብፅ ለእነርሱ እሾህ መሆን ነበረባት። ስለዚህ እግዚአብሔር ምቶትን ነሣቸው።

ይህ የዘመናት የእግዚአብሔር አሠራር ነው። ወዳሰበልን ደረጃ የሚያደርስን ያለንበትን ስፍራ የማይመች በማድረግ ነው። እግዚአብሔር በመገልገል ሙቀት ውስጥ የሚኖሩትን ሰዎች በትግል ውስጥ በማሳለፍ በውስጣቸው የተቀበረውን እውነት እንዲያወጡትና መንፈሳዊ ደረጃቸውን ከፍ እንዲያደርጉ ይፈልጋል። በክርስትናችን ሁለተኛው ፈተናችን የመውደቅ ፍርሃት ነው። በእምነት መመላለሱንና ማገልገሉን እሺ እንላለን። ግን ብወድቅስ? እንላለን። ሕፃን ልጅ መውደቅን ቢያስብ መቼም ቆሞ አይሄድም ነበር። መውደቅ ለሰው መጨረሻው አይደለም። ወድቆ መነሣት ያለመውደቅን ያህል አስደሳች ነው። ሕይወት ተአምር እንድትሆንልን፤ ሳንደክም ሁሉም ነገር በዓይን ጥቅሻ እንዲሠራልን እንመኛለን። እግዚአብሔር ተአምራት ቢያደርግም የሕይወትን ቋሚ

ሕግ ያደረገው ልምምድን ነው። በነር መለማመድ። በአንድ ጊዜ የጠራ አገልጋይ መሆን አይቻልም። እግዚአብሔር ያለማምዳል። ሥር ለመስደድ፤ ብዙ ለመማር፤ የሰውን ድካም ለመረዳት ልምምድ ወሰኝ ነው። እዚህ ላይ ልምምድ የምንለው ጸጋን መለማመድ አይደለም። በጸጋ ለማደግ የምናደርገውን ልምምድ ነው። ብዙ ፕሮቴስታንቶች ልሳንን ይለማመዳሉ። ጸጋን ግን በመቀበል እንጂ በመለማመድ ማምጣት አይቻልም። መለማመድ የምንለው በጸጋችን ለማደግ የምናደርገውን እንቅስቃሴ ነው።

ስንለማመድ የመውደቅ ፍርሃት ያስጨንቀናል። ነገር ግን በእኛና በውድቀታችን መካከል እግዚአብሔር ረድኤቱን ዘርግቷል። ነቢዩ፡- «በላባዎቼ ይጋርድሃል፤ በከንፎቼም በታች ትተማመናለሁ!» (መዝ. 90:4) ብሏል። በልማድ የሚነገር ነገር አለ። «እንደ አወዳደቁ ሞቼ ነበር፤ እግዚአብሔር ግን ተነጠልኛል» እግዚአብሔር። በእኛና በውድቀታችን መካከል እግዚአብሔር ባይገባ ሞተን እንደነበር መግለጻችን ነው። ዛሬም በእምነት ለመመላለስና ለማገልገል ስንነሣ በውድቀታችን ሥር የተዘረጋውን የእግዚአብሔርን ረድኤት ልናስብ ይገባናል። በእውነት የእግዚአብሔር ትዕግሥት ትንሣኤያችን ነው።

ኢናስተውል

ብዙዎቻችን ለሰይጣን ያለን አመለካከት እንደ ቃሉ አይደለም። ሰይጣን እንደሚፈትነን እናምናለን። እግዚአብሔር እንደሚረዳን ግን በበቂ እናምንም። በርግጥ ጠላታችን ሰይጣን የተሸነፈ እንጂ የሞተ ጠላት አይደለም። ይፈትነናል። ከሚፈትነን ሰይጣን ግን የሚረዳን እግዚአብሔር ኃይሉ ታላቅ ነው። ሰይጣን ፈታኝ ቢሆንም ፍጡር ነው። ኃይሉና ፈቃዱ የተወሰነ ነው። የሚረዳን መንፈስ ቅዱስ ግን ፈጣሪ፤ ወሰን የማይበጅለት፤ ፍጹማዊ ኃይል ነው። የሰው ልጅ ነጻ ፈቃድ ያለው ሲሆን ይህን ነጻ ፈቃዱንም እግዚአብሔርም ሆነ ሰይጣን አይጋፋትም። ነጻ ፈቃዱን ለእግዚአብሔር ሲሰጥ እግዚአብሔር ስለ እርሱ ይዋጋል። ነጻ ፈቃዱን ለሰይጣን አሳልፎ ሲሰጥ ደግሞ ሰይጣን ባሪያ አድርጎ ይገዛል። ሰይጣን በእኛ ላይ ኃይል ያለው ነጻ ፈቃዳችንን አሳልፈን እስከ ሰጠነው ድረስ ነው። ነጻ ፈቃዳችንን አሳልፈን ካልሰጠነው በእኛ ላይ አንዳችን ሥልጣን የለውም። እኛ ያለነው መንፈስ ቅዱስ በመጣበት፤ መልካሙን ሥራ ለማድረግ በተፈታንበት፤ በቤተ ክርስቲያን በኩል ብዙ ጸጋ በሚታደልበት ዘመን ነውና ሰይጣን ኃይለኛ ሆነብኝ ከማለት ኃይሉን አላወቅሁኝም ማለት ይሻለናል። የሰይጣንን ማንነት በቅጡ ያወቅን አይመስልም። እርሱ የተዋረደ፤ መኖሪያው በታችኛው ሲኣል የሆነ፤ አሳብ እንጂ እግር የሌለው

አባብ ነው (ዘፍ. 3:14)። እርሱ ያሻውን ሊያደርግብን በፍጹም አይችልም። የደሙ ማንተም እስካፈራብን፤ የእግዚአብሔር ወገን እስከሆንን ድረስ በእኛ ላይ አንዳችን ሥልጣን የለውም። ኢዮብን ለመፈተን የእግዚአብሔርን ፈቃድ ጠይቋል (ኢዮ. 1:6-12፤ 2:1-6)። እግዚአብሔርም የኢዮብ ፍቅር እንዲገለጥ፤ ሰይጣንም እንዲያፍር፤ የእግዚአብሔር ልጆችም የማያልቅ ትምህርት እንዲያገኙ ኢዮብን ይፈትን ዘንድ ለሰይጣን ፈቅዶለታል። ሰይጣን ደጋግሞ ፈቃድ ጠየቀ እንጂ በኢዮብ ላይ አንዳችን አላደረገም። ሥልጣን ካለው ለምን አስፈቀደ? አሁንም የሴጌዎን ሠራዊት ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን ወደ እሪያዎች መንጋ ለመግባት በጥብቅ ለመኑት (ማር. 5:1-13)። እሪያዎች ውስጥ ለመግባት እንኳ ሥልጣን የሌላቸው አጋንንት በደሙ በተገዛን በእኛ ላይ ማን ሥልጣን አላቸው? አጋንንቱም በእሪያዎቹ ላይ ባደረባቸው ጊዜ እያጣደፉ ወደ ባሕር ጨመሯቸው። የቅጽበት ዕድሜ እንኳ አልሰጧቸውም። አጋንንት በሰው ላይ ሥልጣን ቢኖራቸው የሰውን ዘር በቅጽበት በጨረሱት ነበር። ይህንን ትምህርት ዮሐንስ እፈ ወርቅ አምልቶና አስፍቶ ጽፎልናልና የእርሱን ድርሳናት ብናገላብጥ ብዙ ትምህርት እናገኛለን።

የመውደቅ ፍርሃታችን አንዱ ሰይጣንን በእኛ ላይ ሥልጣን እንዳለው ማሰባችንና መፍራታችን ነው። ሰይጣንም እኛን ከሚያስፈራራበት ነገር አንዱ የቀደመውን ውድቀታችንን በማስታወስ ማስፈራራት ነው። ነገር ግን እግዚአብሔር ሕይወትን ሊያለማምደን ከውድቀታችንም ሊያነሣን ቆሟልና በእርሱ ልባችንን እናበርታ!

ጸሎት

የወደቁትን የምታነሣ፤ የአማንያን ተስፋ፤ የዕድሜዬ ባለቤት፤ በጠፊው ዓለም ላይ ያገኘሁህ የማትጠፋው ሀብቴ እግዚአብሔር ሆይ አመሰግንሃለሁ። ያሳሰብኩትን መልካም ነገር እንድጀምር፤ የጀመርኩትን እንድፈጽም የምትወተውተኝ አንተ ነህና አመሰግንሃለሁ። የሕይወት አስታዋሼ አንተ ነህ። ብዙ ዘመን ከወደቅሁበት አንሥተህ በክብር ስፍራ ያስቀመጥኸኝ አንተ ነህ። አሁንም ጌታዬ ሆይ ልቤን ባንተ አበርታው። «አይሆንም» የሚለውን ፍርሃቴን ውሰደው። ወደ አሳየኸኝ ግብ እገሬን አፍጥነው። ወጥመዱን ሰብረህ አሻግረኝ። ከኪራይ ዓለም ወጥቼ ወዳንተ እስከመጣ ያዘዝኸኝን ለመፈጸም አትጋኝ። በዘላለማዊው ፍቅርህ አሜን!

ምዕራፍ ዐሥራ ሦስትአይቸኩልም

በእግዚአብሔር ህልውና የሚያምንና በእግዚአብሔር ህልውና የማያምን ሁለት ባልንጀሮች ነበሩ። ሁለቱ ባልንጀሮች በየዕለቱ ስለ እግዚአብሔር ህልውና ይሟገቱ ነበር። አማኒው ከሃዲውን፡- «እግዚአብሔር ከሌለ ይህ ዓለም እንዴት ተገኘ? ዓለም ፍጥረት ነው! ፍጥረት ግንት ነው! ግንት ደግሞ አስገኚ አለው። ስለዚህ የፍጥረት ፈጣሪ ማነው?» ይለዋል። ከሃዲው ግን፡- «እንዲሁ ተገኘ» በማለት ይመልስላቸዋል። ከዕለታት በአንዱ ቀን አማኒው ሉል አዘጋጀ። ሉል የምድርን ቅርጽ የያዘ ሞላላ የዓለም አገሮችን ካርታ የሚያሳይ ማሳያ ነው። ሉሉን ጠረጴዛ ላይ አስቀምጦ ከሃዲ ባልንጀራውን ጠበቀው። ከሃዲውም ሲመጣ ዓይኑ ያረፈው ሉሉ ላይ ነበርና «ከየት አመጣኸው?» አለው። አማኒውም ሲመልስ፡- «እንዲሁ ተገኘ» አለው። «እንዲሁ እንዴት ይገኛል? አትቀልድ ከየት አመጣኸው?» አለው። አማኒውም ፍርጥም ብሎ፡- «እንዲሁ ተገኘ» በማለት መለሰለት። ከሃዲውም፡- «የማይሆን ነገር ነው! ከየት እገኘኸው?» ቢለው አማኒው፡- «እኔ ምሳሌውን እንዲሁ ተገኘ ስለሆነ በልህ ደነቀህ። እንተ ዋናውን ዓለም እንዲሁ ተገኘ ብለሽኝ የለም ወይ?» አለው። በዚህ ጊዜ ከሃዲው ልቡ ተነካ። ይህች ዓለምም አስገኚ አላት! እርሱም እግዚአብሔር ነው ብሎ አመነ ይባላል።

እግዚአብሔር የለም በማለት ዓለምን ባለቤት የሌላት ቤት ያደረጓት እነዚያ ከሃዲዎች ምንኛ በደሉን? የሞራል ውድቀት፣ የግብረ-ገብ መላሸቅ፣ የጋብቻ መፍረስ፣ ነውርና ሴሽንት ሁሉ በምድር ላይ የነገሠው የእግዚአብሔር ህልውና ከተካሄደበት ጊዜ አንሥቶ ነው። እግዚአብሔር የለም ከሚል አዋጅ በኋላ የአንደኛውና የሁለተኛው ዓለም ጦርነት ተካሂዷል። ለሦስተኛውና ለረውክለር ጦርነትም እየተዘጋጀን ነው። እግዚአብሔርን አስወጥተን በሰላም መኖር አልቻልንም። ዛሬ በሰለጠነው ዓለም የሚኖረው ትውልድ «መልካም መስሎ የተሰማህን አድርግ! በራሱ ትክክልና ስህተት የሆነ ነገር የለም» የሚል መመሪያ ውስጥ ገብቷል። ሕይወትን ሚዛን የሚያሳጣና የመኖርን ዋጋ የሚጥል ይህ ክፉ መመሪያ የተወለደው «እግዚአብሔር የለም» ከሚለው ክፉ ሥርዓት በኋላ ነው። ሰው በፊቱ የተሰማውን ለማድረግ የሳሊና፣ የሕግ፣ የመንፈሳዊነት ገደብ አለበት። ገደቡ ለመልካም ሰብእና ጌጥ ነው። «መልካም መስሎ የተሰማህን አድርግ! በራሱ ትክክልና ስህተት

የሆነ ነገር የለም» በሚለው መመሪያ የተያዙ ወጣቶች ግን በዝሙትና በአደንዛዥ ዕዕ ያበዱ ሆነዋል። መልካምና ክፉን የምንለይበት መመዘኛ ከሌለን የምንቆምበት መሠረት የለንም። ሕይወትም ምክንያት አልባ ትሆናለች። ለዛሬው ተስፋ መቀረጥና ራስን የማጥፋት ወንጀል ይህ ሰይጣናዊ አዋጅ ዋነኛው ምክንያት ነው። የሰውን ሕይወት ያለ እውነት፣ ያለ ሚዛን ያስቀረው ምንድነው? ስንል ይህ እግዚአብሔር የለሽ ሥርዓት ነው። በምዕራባውያን እንዲሁም በአገራችን በኢትዮጵያ በትምህርት ቤቶች ይሰጥ የነበረው የግብረ-ገብ ትምህርት ከቆመ በኋላ የተፈጠረው ትውልድ የሰብእናው ካባ የወለቀበት መሆኑን በተግባር አይተናል። ስለ እግዚአብሔር የለሽ ሥርዓት ስንናገር ዛሬ ጊዜ ያለፈበት ወሬ እንደሆነ ይሰማን ይሆናል። አዎን እግዚአብሔር የለም የሚሉ መፈክሮች ከአደባባይ ወርደዋል። በሰው ልብ ግን ዙፋን ተቆናጠዋል። በትልልቅ ትምህርት ተቋማት፣ በሥነ መለኮት ትምህርት ቤቶች ይህ ሥርዓት ገና እንደ ነገሠ ነው። ብዙ የቤተ ክርስቲያን መሪዎች እግዚአብሔር የለሽኝ ናቸው። የሚተዳደሩት ግን እግዚአብሔር አለ የሚሉ ምእመናን ስለ እግዚአብሔር ብለው በሚሰጡት ገንዘብ ነው። እነዚህ የቤተ ክርስቲያን ደም መጣጮች በቁማቸው የደረቁ ዛፎችና ለሚያያቸውም ሀዘን ናቸው። ከአንገት እንጂ ከአንጀት የሆነ መልእክት ስለሌላቸው ለፍላጊዎች እንጂ መንፈሳዊ አዝማችች አይደሉም።

በመልካም ሥነ ምግባር ወደ ኮሌጆችና ዩኒቨርሲቲዎች የሚገቡ ተማሪዎች ይህ እግዚአብሔር የለሽ ፍልስፍና ሲያገኛቸው በክፉ ኃጢአት ተበክለው ይወጣሉ። ለማመዛዘን መንፈሳዊ መሠረት የላቸውም። ያለ ተጠሪ መኖር ነጻነት ይመስላቸውና ባክነው ይቀራሉ። እግዚአብሔርን ለምነው ኮሌጅ ገብተው እግዚአብሔርን ከደው ይወጣሉ። ውጤታቸው ግን በአደንዛዥ ዕዕ መመራት፣ ማበድና ራስን ማጥፋት ነው። ለእግዚአብሔር አንገዛም ብለው የተገዙት ለሉስ! ለዝሙትና ለጭካኔ ነው። እግዚአብሔርን አናመልካም ብለው ያመለኩት እንደ እነርሱ ያለውን ሰው ነው። እግዚአብሔርን የካዱ ሰዎች በነሌኒን! በነጻርዊን! በነስታሊን አመኑ። ሰው ከአምነት ነጻ አይደለምና። መገዛት ካልቀረ በፍትረ ለሚገዛው ጌታ ምነው በተገዙ! ቃሉ፡- «ጥበቦች ነን ሲሉ ደንቆሮ ሆኑ፣ የማይጠፋውንም የእግዚአብሔርን ክብር በሚጠፋ ሰውና በወፎች አራት እግር ባላቸውም በሚንቀሳቀሱትም መልክ መሰለው ለወጡ» (ሮሜ. 1:23) ይላል። የዚህንም ውጤት ሲናገር ሥጋቸውን የማይገዙ! ከእንስሳ ያነሱ! ለጭካኔና ራስ ወዳድነት የተሰጡ እንደሆኑ ይገልጣል (ሮሜ. 1:24-32)። ይህን ክስተት ዛሬ በግልጽ እያየነው ነው። ሰይጣን አስቀድሞ እግዚአብሔርን ያስክድና ቀጥሎ

ኃጢአትን ምንም አይደለም እንድንል ያደርገናል። ምክንያቱም እግዚአብሔርን ስናምን ብቻ ነው መልካም ሥራ ዋጋ፤ ክፉ ነገር ቅጣት አለው ብለን የምናምነው። በእግዚአብሔር የማያምን ሰው በሥራው ጠያቂ ስለሌለበት በፊት የተረበውን ክፉ ነገር ከመፈጸም አይመለስም። ቃሉ፡- «ለነፍ በልቡ፡- አምላክ የለም ይላል። በሥራቸው ረከሱ፡- ኃሰቶሉ፤ በኃ ነገርን የሚሠራ የለም» (መዝ. 13:1) ያለው ለዚህ ነው።

ማን ፈጠረህ? ለምን ትኖራለህ? ወዴት ትሄዳለህ? የሚሉት ጥያቄዎች የሕይወት ጥያቄዎች ናቸው። ፈላስፎች ነን የሚሉት የሚደክሙት ለእነዚህ ጥያቄዎች መልስ ለማግኘት ነው። እነዚህን ጥያቄዎች የምንጠየቀው ከውጭ ሳይሆን ከውስጣችን ነው። መልሱ እስካልተገኘም ነፍሳችን ተደልላ መቀመጥ አይሆንላትም። የሰው ልጅ ህልውናው ከራሱ በራሱ ለራሱ አለመሆኑ የታወቀ ነው። ስለዚህ ለመኖሩና ለመገኘቱ ከራሱና ከአካባቢው የተለየ ምክንያት ይፈልጋል። ይህንን መልስ ካላገኘ ዕረፍት አይሰማውም። ለእኛ ቀላል ሆኖ የሚታየን መልሱን ስላገኘን ነው። መልሱን ያጡ ግን በየበረሃው አጽም ፍለጋ ሲቆፍሩ ነው የሚኖሩት። ከየት መጣሁ? የሚለውን ጥያቄ ለመመለስ እነሱ ለእነ ድንቅነሽ አሁንም መልስ አልሆኑም። መልሱ እግዚአብሔር ነው። ጠረጴዛን የሚሠራ ከጠረጴዛው የተሻለ ማንነትና ክብር ያለው ነው። ሰውንም የፈጠረ ከሰው የተሻለ ማንነትና ክብር ያለው እግዚአብሔር ነው።

እግዚአብሔር የለም የሚሉ ሰዎች ሲለፈልፉ ነው የሚውሉት። አለመኖሩን ካረጋገጡ ለምን ዝም አይሉም? ይህ ዕረፍት ስላልሰጣቸው ነው። በኮሚኒዝም ርእዮተ ዓለም በራሺያ ውስጥ አንድ ሰው ኮሚኒስት ለመሆን ብርቱ ናፍቆት አደረበት። ታዲያ በየማለዳው እየተነሣ በሚኖርበት አፓርታይድ ደጃፍ ላይ፡- «እግዚአብሔር የለም» እያለ ይጮኻል። በጩኸቱ የተማረሩ ጎረቤቶቹ ተሰባስበው፡- «ለመሆኑ በየጠዋቱ የምትጮኸውን እንተውና እግዚአብሔር የለም የምትለው ለምንድነው?» አሉት። እርሱም፡- «ውስጤ አለ ስለሚሰኝ ያንን አጥፍቼ ኮሚኒስት ለመሆን ነው» አለ ይባላል።

የዓለማችን ትልቁ የኢኮኖሚ አቅም ግብረ-ገብ መሆኑ ታምኖበታል። ግብረ-ገብነት የሰው ልጅ እውነተኛ ውበቱ ነው። በምድራችን እጅግ ቆንጆ የነበሩ ግን ጨካኞች የሆኑ ሰዎችን አስተናግደናል። ቁንጅናቸው ባሕርያቸውን አልሸፈነልንምና አልተቀበልናቸውም። የሰው ልጅ እውነተኛ መልኩ የግብረ-ገብ አቋሙ ነው። የሰብአዊ ርኅራኄና የመልካምነት ምንጩ ፈሪሃ

እግዚአብሔር ነው። ለዚህም የእግዚአብሔርን መኖር ማመን ወሳኝ ነው። በምዕራባውያን የታየው የሥልጣኔና የእውቀት ጮራ ከ16ኛው ክፍለ ዘመን በኋላ የመጣ መሆኑ ተረጋግጧል። ለዚህም እንደ ዋናነት የሚጠቀሰው የተፋፋመው የወንጌል ስብከት ነበር።

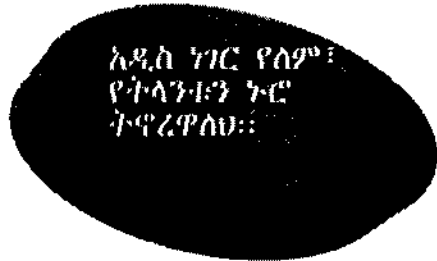
በ19ኛው ክፍለ ዘመን የነበረው ጀርመናዊው ፈላስፋ ኒቸ «እግዚአብሔር ሞቷል» ብሎ በድፍረት ተናግሮ ነበር። እርሱ በሞተ ጊዜ ግን እንዲህ ተባለ፡- «ኒቸ ሞተ እግዚአብሔር ግን አለ።» የለም ያሉት ዛሬ የሱም። እግዚአብሔር ግን በዙፋኑ አለ። በህልውናው ብቻ ሳይሆን በትዕግሥቱም እያስደነቀን ይኖራል። እርሱም አይቸኩልም።

የእግዚአብሔር ህልውና በሰው ልብ ውስጥ የተጻፈ በመሆኑ የእግዚአብሔርን አለመኖር ከመቀበል መኖሩን መቀበል ይቀላል። በእርግጥም የቱን መቀበል ነው የሚከብደው? አለ ወይስ የለም የሚለውን? በርግጥም የለም የሚለውን ክርክር የወለደው መኖር ነው። ስለሌለ አንድ ነገር ማንም አይከራከርም። የለምና። የእግዚአብሔርን ህልውና ሰካዱ ሰዎች መንፈሳውያን የሚሆኑ የሥነ መለኮት አስተማሪዎች ይህን ጥያቄ አቅርበዋል፡- «እናንተ ሰሰው ልጆች ንቃት የተጨነቃችሁ መስሏችኋል። ነገር ግን የእግዚአብሔርን ህልውና መቀበል በሰው ልጅ ላይ ያመጣው ጉዳት ምንድነው? ደግሞስ እናንተ ጥቂቶች ሆናችሁ ሳለ መላው ዓለም ከታሪክ መነሻ ጀምሮ የተቀበለውን ነገር እንዴት ታስክዱታላችሁ?» በማለት ጠይቀዋል። በርግጥም የለም ከሚሉ ሰዎች አለ ብለው የሚያምኑ ሰዎች ሰላማቸውና ሰብእናቸው የተሻለ መሆኑን ታምኖበታል።

አሁን ወደ እግዚአብሔር የተመለሰ በቀደመው የኮሚኒስት ሥርዓት ጎንደር ላይ ካድሬ የነበረ ሰው እንዲህ ሲል አጫወተ፡- «እግዚአብሔር የለም» የሚለውን ትምህርት ሰሰማ አዲስ ነገር ሆኖብኝ ሰሰው ሁሉ መናገር ጀመርኩ። «እግዚአብሔር የለም፤ ካለ አሳዩኝ» ብል ሁሉም ዝም ይለኛል። እኔም የአሸናፊነት መንፈስ እየተሰማኝ በመንገድ ያገኘሁትን ሁሉ ዝም ማሰናትን ተያያዝኩት። ታዲያ ከዕለታት በአንዱ ቀን አንድ የቆሎ ተማሪ አገኘሁና፡- «አንተ ተማሪ እግዚአብሔር የለም፤ ካለ አሳዩኝ» አልኩት። ተማሪው፡- «እኔ አለ ወይም የለም ብዬ ከአንተ ጋር አልከራከርም። ነገር ግን አለ ብለኸው ባይኖር ችግር የለውም፤ የለም ብለኸው ያለ እንደሆነ ግን ወዮልህ» ሲሰኝ ደነገጥኩ። መረጋጋት አቃተኝ፤ የፍርድ መለኮት ተሰማኝ። ወዲያው ንስሐ ገባሁ። እኔ ከጀው ነበር፤ እርሱ ግን አልካደኝምና አመሰግንዋለሁ» ብሎ በዕንባ አጫወተኝ።

የሚገርመው የቆሎ ተማሪው የተናገረውን በመላው ዓለም ያሉ የሥነ መለኮት ምሁራን ተናግረውታል። ተማሪው ከእነርሱ እንዳልሰማ እርግጠኛ ነ። ነገር ግን መንፈሳዊ መልእክት ስለነበር በሁሉ ቦታ ተነግሯል። «እግዚአብሔርን አለ ብለኸው ባይኖር ችግር የለውም። የለም ብለኸው ካለ ግን ወደላህ!»

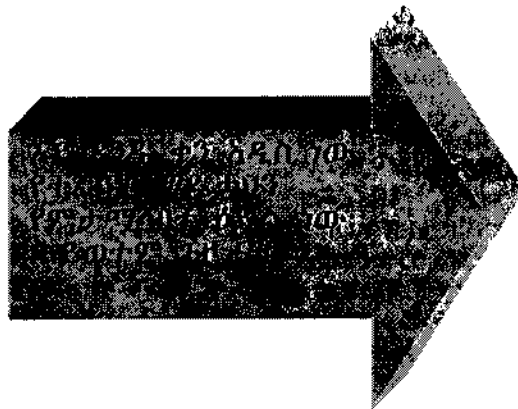
የእግዚአብሔርን ህልውና የማይቀበል የፈላስፎች ብዕር ቀጥሎ ያለውን ሥዕል ይሰላል።

አዲስ ነገር የለም፤
የተላንቱን ነጭ
ትኖረዋለሁ።

የእግዚአብሔርን ህልውና
ለማይቀበል ሕይወት
ሳይክል (ዙረት) ናት።

እግዚአብሔር ግን የፈላስፋውን ሥዕል አጥፍቶ በሚያምር የተስፋ ቀለም ቀጥሎ ያለውን ሥዕል ይሰላል።

የእግዚአብሔርን
ህልውና ስናምን ብቻ
ሕይወት ግብ አላት።

- እግዚአብሔር ካለ ብቻ ሕይወት ግብ አላት።
- እግዚአብሔር ካለ ብቻ ስለ ሌሎች ማሰብ ይቻላል።
- እግዚአብሔር ካለ ብቻ መልካምነት ዋጋ ይኖረዋል።

- እግዚአብሔር ካለ ብቻ ክፉ ሥራ ይዳኛል።
- እግዚአብሔር ካለ ብቻ ተስፋ ማድረግ ይቻላል።

የእግዚአብሔርን መኖር የማያምን አንድ ሰው ነበረ። የዚህ ሰው ዘበኛ ዘወትር በማለጻ እየተነሣ ይጸልያል። አንድ ቀንም ሲጸልይ ሳለ፡- «ምን እያደረግህ ነው?» በማለት ዘበኛውን ይጠይቀዋል። ዘበኛውም በትሕትና፡- «እግዚአብሔርን እየለመንኩ ነው» አለው። ሰውዬውም፡- «እግዚአብሔር እኮ የለም፤ ለምን ትታለላለህ?» ይለዋል። ዘበኛውም ለማመን እየቸገረው፡- «እውነት የለም?» ይለዋል። ከሃዲውም፡- «አዎ በትክክል የለም» ይለዋል። በዚህ ጊዜ ዘበኛው፡- «እኔ እኮ ያልገደልኩህ እግዚአብሔር አለ ብዬ ነው፤ ከሌለማ ዕረፍቱ አይደለም ወይ?» ብሎ ተኩሶ ገደለው።

ደርግና ኢሕአፓ ሁለቱም እግዚአብሔር የለሾች ናቸው። ግን እግዚአብሔርን አሰወጥተው በሰላም መኖር አልቻሉም። ስለዚህ በአደባባይ ተራረዱ። በሩስያ፤ በቻይና፤ በሩማንያ፤ እንዲሁም በአገራችን በኢትዮጵያ በሚሊየን የሚቆጠሩ የሰው ዘሮች ያለቁት እግዚአብሔር የለም በሚለው ሥርዓት ምክንያት ነው። ከፍተኛ የኢኮኖሚ ቀውስ፤ የኑሮ ውድቀትም መጥቷል። እርስ በርሳችን በሰላም የሚያኖረን እግዚአብሔርን ማመን ብቻ ነው። ሩስያ ዓለምን ከዳ አስካደች። ውጤቱ መበታተን ሆኖ አቅሟ ተፈረካክሰ። የጠላቻቸውና በአደባባይ ያወገዘቻቸው ምዕራባውያን እስኪረዱት ኢኮኖሚያዊ ላሽቀ። ያመኗትም አብረዋት ወደቁ። ዛሬ የሩስያ መሪዎች በግልጽ ቤተ ክርስቲያን መሳለም ጀመሩ። ሕዝቡ የካደውን አምላክ ማምለክ ጀመረ። ውጤቱን ስናይ ሩስያ እንደገና አቅሟ እያንሠራራ፤ ኃይልነቷም እየጨበጠች መጥታለች። ክርስትና በተስፋፋባት በደቡብ ኮሪያና ክርስትና በሌላበት በሰሜን ኮሪያ መካከል የክህደቱን ዘመን የሚያህል የኢኮኖሚ ርቀት ተከስቷል። በርግጥም እግዚአብሔርን መካድ ራስንና አገርን መካድ ነው።

ዛሬ የአምስት ሺህ ብር ዕቃ አምስት ብር፤ የአምስት ብር ዕቃ አምስት ሺህ ብር ተለጥፎበታል። ዋጋ ተለዋውጧል። ርካሽ ውድ፤ ውዱ ርካሽ ሆኗል። ነውሩ ክብር፤ ክብሩ ነውር ሆኗል። ቅንነትና ፍቅር ርካሽ፤ ባለጠጋነትና ቆንጆነት ውድ ሆነዋል። ይህን የተለዋወጠ ዋጋ የፈጠረው እግዚአብሔር የለሹ ሥርዓት ነው።

ከሃምሳ ዓመታት በላይ የዓለምን 1/3ኛ ክፍል ተቆጣጥሮ የነበረው የኮሚኒስት ርእዮተ ዓለም እግዚአብሔርን ማስካድ ዋነኛ ዓላማው ነበር። በየአደባባዩ፤ በየፋብሪካው፤ በየትምህርት ቤቱ ስለ እግዚአብሔር አለመኖር ታወጀ። ግን እግዚአብሔር ላለመኖሩ

ያቀረቡት ማስረጃ አልነበረም። እግዚአብሔር ግን በዚህ የክህደት ዘመን ውስጥ በኃይልም ሆነ በተአምራት አለሁ አላለም። የዐፄ ቴዎድሮስ የታሪክ ፀሐፊ የነበሩት አለቃ ዘነብ፡- «እግዚአብሔር አይሰጋም፤ የሚሸረው የለምና» ያሉት እውነት ሆኖ ታየ።

እግዚአብሔር ይታገሣል ስንል ለመለወጥ ዕድል ይሰጠናል ማለት ነው ብለናል። በዚህ ምዕራፍ እያየን ያለው እግዚአብሔር ይታገሣል ማለት አይቸኩልም ማለት እንደሆነ ነው። የእግዚአብሔርን ህልውና የካዱ ብዙ ሰዎች እንዲኖሩና እንዲፎክሩ ዝም ማለቱ ትዕግሥቱን ያብራራል። እንደ መንግሥት ሁሉን ወንጀሎች ሊታገሥ ይችላል። ህልውናውን የሚክዱትን ግን አይታገሥም። በብርቱ ቅጣትም ይቀጣል። እግዚአብሔር ግን አይቸኩልምና ዝም ይላል። ትላንት እግዚአብሔርን የካዱ፣ የፈጠሩት ይመስል ሰውን ይመት ሲሉ የነበሩ ዛሬ ንስሐ ገብተው እያመለከት ነው። ብፁዕ ወቅዱስ አቡነ ጳውሎስ በአንድ ወቅት የተናገሩትን እንደገመው፡- «የሰው ልጅ ከዛሬ ብዙ ሺህ ዓመት ጀምሮ በታሪክ እንደምንረዳው ከእግዚአብሔር ጥገኝነት ተለይቶ የኖረበት ዘመን የለም። ያለ እርሱ ምንም ማድረግ ምንም መሆን እንደማይቻል አናስተውል። እኛም ጥገኛ ላለመሆንና ከእግዚአብሔር እጅ ለመውጣት በከጉቱ አንድክም። ይልቅስ በእርሱ እንመን፤ በእርሱ እንደገና።»

እግዚአብሔርን ካላየን አናምንም የሚሉት ወገኖች አእምሮ የሚባል ረቂቅ ነገር ተሸክመው፤ ሥዕልና መዘቃን የመሰሉ ረቂቅ ነገሮችን እውቃለሁ እያሉ እግዚአብሔርን መካዳቸው ይገርማል። ሰው በማየት ብቻ የተወሰነ ፍጡር አይደለምና። ከሁሉ የሚገርመው እግዚአብሔርን የካዱ ሰዎች የሰይጣንን መኖር እያመኑ ያስጠነቁላሉ። የሰይጣንን መኖር ካመኑ የእግዚአብሔርን መኖር ማመን ግድ ይላቸዋል። የእግዚአብሔርን ህልውና የካዱ የምዕራብ ዘመናዊያን ዛሬ በአስማትና በኮከብ ቆጠራ ፍቅር ተለክፈው ሰናዖቸው በጣም ይገርመናል። ስለ ቊስ እካል እንጂ ስለመንፈስ አናምንም ያሉ ሰዎች ይልቁንም ዘመናዊያን ነን የሚሉ ምዕራባውያን እግዚአብሔርን እየካዱ በሰይጣን እያመኑ መሆናቸው ይደንቃል። በአሜሪካ 1750 የተለያዩ ጋዜጦች በየዕለቱ ለንባብ ይበቃሉ። ከእነዚህ ውስጥ 1220ዎቹ የኮከብ ቆጠራ ዘገባ (ፍካሬ ከዋክብትን) ያቀርባሉ። በሚሊዮን የሚቆጠሩ ሕዝቦች ዕድላቸውንና የሚገጥማቸውን ዕጣ ከጥንቆላው ለማወቅ ይፈልጋሉ፤ ያምናሉ። አዎ በሰይጣን መኖር ካመንን በእግዚአብሔር መኖር ማመን ግድ ይለናል። በዩኒቨርሲቲዎች ውስጥ እግዚአብሔር የለም እያሉ የሚያስተምሩ መምህራን ጠንቋይ ቤት እንደሚልከሰከሱ

ይታወቃል። በመንፈሳዊ ህልውና ካመኑ በፍቅር በሚገዛው ጌታ ቢያምኑ መልካም ነበር።

የእግዚአብሔርን ህልውና የካዱ ሰዎች ዛሬ የሉም። እግዚአብሔር ግን አለ። ዛሬም የሚክዱት ነገ የሚኖሩ አይደሉም። እርሱ ግን ኃይል አሸኝ ብሎ ኃይሉን ለማሳየት አይቸኩልም። ታሪክንና ዘመንን እየመዘነ ይኖራል። የኮሚኒስት ርእዮተ ዓለም ዛሬ ወድቋል፤ እነ ሌሊን፣ እነ ዳርዊን፣ እነ ስታሊን ዛሬ የሉም። እግዚአብሔር ግን አለ። እርሱ ኃይሉን ለተወራረዱት ሳይሆን ለታገሡት ያሳያል። ለካዱት ሳይሆን ላመኑት ይገልጣል። እኛ ኃጢአተኞቹ ኃጢአተኞችን መታገሥ ሲያቅተን እርሱ ጸድቁ ግን ኃጢአተኞችን ይታገሣል።

ዓይተህ እንዳላየ ታልፈዋለህ ሁሉን፤
መዓቱም ምሕረቱም ሁሉም ያንተ ሲሆን፤

✱ ✱ ✱

ይመሻል ይነጋል እንዲህ ሲል ጊዜው ያልፋል፤
ግሩመ እግዚአብሔር ሥራህ ያስደንቃል፤

✱ ✱ ✱

እናስተውል

ጥንቸልና መሬት ማኅበር ገብተው መሬት ማኅበሯን አወጣች። የጥንቸል ተራ ሲደርስ ጥንቸል መክፈል አልችልም ብላ እንቢ አለች። እንደውም ካጅ ጋር አልኖርም የት ታገኚኛለሽ? ብላ ሩጫ ይመረች። ሮጣ ሮጣ ስታርፍ መሬት፡- «አትከፍይም ወይ?» ትላታለች። አሁንም ሮጣ ሮጣ ስታርፍ «አትከፍይም ወይ?» ትላታለች። ጥንቸልም ከመሬት ማምለጥ ሞክራ ስላልቻለች ማኅበሯን ከፍላ ከእርሷ ጋር ኖረች ይባላል። ከእግዚአብሔር ተለይቶ መኖር አይቻልም። እርሱ ፈጥሮ፤ አድኖ በየዕለቱ በድንቅ መግባቱ እየተንከባከበ ድርሻውን ተወጥቷል። የሰው የማመንና የመታዘዝ ድርሻ ግን ገና አልተፈጸመም። እንደውም ያለ እግዚአብሔር እኖራለሁ ብሎ አቅድ ያወጣል። ግን የሚተነፍሰው የእርሱን እየሮ፤ የሚሞቀው የእርሱን ፀሐይ ነው። ከተደረገልን በኋላ ከእርሱ ሸሽተን ለመኖር እናቅዳለን። ከእርሱ ተለይቶ መኖር ግን አይቻልም። እግዚአብሔር የለም ብለው በቃልም በሥልጣንም

ክደው ያስካዱ እነዚያ የቀድሞ ባለሥልጣናት ዛሬ ሁሉም ንስሐ ንብተው ምሕረቱን እየተጠባበቁ ነው። ወፍም እውሮፕላንም በርረው በርረው ማረፊያቸው መሬት ነው። ሰውም ባዝኖ ባዝኖ ከእግዚአብሔር አይቀርም። ታዲያ ሳለ መልካችን፣ ሳለ አካላችን፣ ሳለ ሀብታችን መመለስ አይቻለንም ወይ? ከእነዚያ ባለሥልጣናት እኛ በሥልጣንም በሀብትም አንበልጥም። ስለዚህ ከነቁመናችን ብንማረክ መልካም ነው። መማረካችን አይቀርምና።

የአደባባይ ኃጢአት በአደባባይ ንስሐ ነው የሚወገደው። ጠግበን ማደር ሳንችል በአደባባይ እግዚአብሔር የለም ብለን የካድን ሕዝቦች ነን። ከዚያን ጊዜ ጀምሮ እግዚአብሔር ርቆን የጦርነትና የረሀብ ውድማ ሆነናል። ለአገራችን ብቸኛው መፍትሔ እግዚአብሔር ብቻ ነው። ስለዚህ ንስሐ መግባት፣ በአደባባይ ከእግዚአብሔር ጋር መታረቅ ይገባል። በዓመታችን ብዙ ወጣትና ስንት የሚሠራ አእምሮ በጥይት ወድቆ ቀርቷል። እኛ ከተረፍን ለቀጣዩ ትውልድ ይህን መርገም ሳናሸጋግር በንስሐ እንገድበው! ትዕግሥቱ እንዴት ሰፊ ነው!

ጸሎት

አቤቱ ጌታዬ የቆምኩበትን መሠረት፣ የተጠለልኩበትን ክዳን የካድኩ እኔ ምንኛ ጎስቋላ ሃኝ? የተነሣሁበትን ጅማሬዬን! የታሪኬን ባለቤት! የመንገዴን ዋጋ ሰጪ አንተን ክጃለሁ እባክህ ይቅር በላኝ። ድሮ በቃሌ ክጀህ ነበረ። የዛሬው ብሶ በሥራዬ ክጃሃለሁ። ያልካድኸኝ አምላኬ እባክህ አነጋግረኝ። አንተ መሐሪ ነህ። አንተ እንደ እኔ አይደለህም። እባክህን እንዳለፈው ዘመን ጊዜዬ አይለፍብኝ። ፍጻሜዬ በቤትህ ይሁንልኝ። የእነዚያን ባሪያዎችህን ፍጻሜ እኔም ተመኘሁ። አምኜህ መሞትን ናፈቅሁ። ጌታዬ ዘመኔ በቤትህ ይለቅ። ከዚህ በኋላ እንኳን ደቂቃው ሴኮንዱ አይባክን። ሁለመናዬን በፍቅርህ ግዛው። በአባትህ ቤት ሰፊ መኖሪያ አለና ተቀበለኝ። ዓለም ተጠቅማለች አርጅቷል ብላ ጥላኛለች። የተበላሹ ሰብሳቢ! አክብረህ የማታዋርድ ሙሉ ብርሃን እግዚአብሔር ተቀበለኝ። በሥላሴነትህ ዙፋን! በምስጋና ወግ በደመቀው አደባባይህ! ቀራንዮ በተሰፋው ነጮ ልበስ ተሸፍኜ ልመጣ ነው። አንተ ቀድመህ ከተቀበልኸኝ ንጹሐኑም አይጠሉኝም። ያልካድኸኝ አባቴ መጥቻለሁና ተቀበለኝ። ለስምህ ክብር ምስጋና ይሁን! አሜን!

ምዕራፍ ዐሥራ አራት

የማዳን ኃይል

ሰውዬው የሚያርሰው መሬት ድንጋያማ ደግሞም ዘር የሚበላ መጥፎ መሬት ስለነበር ሁልጊዜ ይበላጭ ነበር። ከጉልበቱም ከምኞቱም አልሆን ሲለው፡- «ወይ አዳም!» እያለ ያማርራል። ባልተሳኩ ነገሮች ሁሉ «ወይ አዳም!» እያለ አዳምን መርገም የዘወትር ሥራው ሆኖ ነበር። ካጠገቡ የሚኖሩ አንድ ባለጠጋም በመንገድ ሲያልፉ ይህ ሰው እየቆፈረም! እየደከመም፡- «ወይ አዳም! ወይ አዳም!» ሲል ዘወትር ይሰሙታል። አንድ ቀን እኚህ ባለጠጋ ሰውዬውን ጠጋ ብለው፡- «ለምን እንዲህ ትላለህ?» ብለው ይጠይቁታል። ያ ሰውም «አዳም ዕፁ በለስን ባይበላ ከገነት ባልወጣን በወዛችንና በላባችን ለፍተን ባላጣን ነበር» አላቸው። ባለጠጋውም ሊያስተምሩት ስለፈለጉ ባዶ ጠርሙስ አዘጋጃና አንዲት ትገኝ አስገብተው ዘጉባት። ያንንም ሰው ጠሩትና፡- «ሐዛሬ ጀምሮ በቤትና በደጅ ያለው ንብረቴ ያንተ ነው። ያንተ መሆኑ የሚፀናው ግን ታማኝነትህን አይቼ ነው። ሁሉን ሰጥቼሃለሁ። ይህችን ጠርሙስ ግን አስከመጣ እንዳትነካት በዚህ ከታመንክ ንብረቴ ያንተ ይሆናል» አሉት።

ያም ሰው ገና ተደላድሎ መኖር እንደ ጀመረ የሰጡትን አይቶ አድንቆ ሳይጨርስ ሁሉን ሰጥተውት ያችን ባዶ ጠርሙስ ለምን? እንደ ከሰከሉት ማሰብ ጀመረ። ከሰጡት ይልቅ የተሻለና የበለጠ ሀብት ቢኖርባት ነው ብሎ ጠርሙሷን ከፈታት። ሲከፍታትም ምንም አልነበረባትምና መልሶ ዘጋት። ነገር ግን ያች ትገኝ ወጥታ ሄደች። እርሱም አላያትምና ራሱን እንደ ታማኝ ቆጥሮ መኖር ቀጠለ። ባለጠጋውም ከሩቅ አገር ተመልሰው መጡ። ሁሉም ነገር ሰላም መሆኑን ጠይቀው ሰላም መሆኑን ነገራቸው። «ያችን እንዳትነካ ያልኩህን ጠርሙስ አልነካህምን?» አሉት። «አዎን» አላቸው። ጠርሙሱን ከፍተው ሲያዩ ትንፂ የለችም። እርሳቸውም፡- «ይህን ጠርሙስ ከፍተሃል! ምክንያቱም እኔ እዚህ ውስጥ ደህና ነገር አላስቀመጥኩም ያስቀመጥኩት ምንም የማትጠቅም ትገኝ ነበረኝ፤ በከፈትከው ጊዜም ወጥታለች። ይህም የአንተን ታማኝነት ለማረጋገጥ በቂ መሳኪያ ነበር። ስለዚህ ታማኝነትህን አጉድለሃል። ከአሁን ጀምሮ ቤቴን ንብረቴን ለቀህ ውጣ አሉት። ያ ሰውም ወደ በፊቱ አስቸጋሪው ኑሮው በመመለስ መሬቱን እየቆፈረና ላቡን ጠብ

እያደረገ፡- «ወይ እኔ! ወይ እኔ!» እያለ ይቆፍር ጀመር። ከዚያ ጊዜ ጀምሮ «ወይ አዳም» ማለቱን አቆመ።

በአዳም ላይ የታየው ልክ እንዲህ ነበር። እግዚአብሔር ሁሉን ሰጥቶ አንዲት ቅጠል ከለከለው። ቅጠሏ በገንት ካሉት ዛፎች በተፈጥሮ፣ በመልክ፣ በጣዕምና በጥቅም የተለየች አልነበረችም። ልዩ የሚያደርጋት ትእዛዝ የወደቀባት የመታዘዝ ምልክት የሆነች ዛፍ መሆኗ ነው። እግዚአብሔር እንዳትነካት ብሎት ነበር። አዳም ግን ነካ። ቅጠሏን በመብላቱ ያተረፈው ሀብት የለም። የነበረውን አጣ እንጂ። ወደ መከረኛይቱ ምድርም ተሰደደ። እኒያ ባለጠጋ ለዚህ ሰው ሊያስተምሩት የፈለጉት ነገር ቢኖር በአዳም ቦታ አርሱም አዳም መሆኑን ነበር። ብዙ ጊዜ የምንፈርደው ባልሞክርነው ነገር ላይ ነው። የምንከንነውም ድርጊቱን ሳይሆን ሰውዬውን ነው። የምንከንነውም ራሱን ስለጎዳ ሳይሆን እኛን ስለጎዳ፣ እውነትን ስለጣሰ ሳይሆን የእርሱ ስህተት የእኛን ጽድቅ የሚያጎላ ስለመሰለን ነው።

ዙፋን ገልብጠው ወደ ዙፋን የወጡ መነሻ ዓላማቸው የሀገር ንብረት ባክኗል፣ የሕዝብ መብት ተነፍጓል የሚል ነበር። ዙፋን ላይ ሲወጡ ግን እነርሱ እንደሚብሉ በታሪክ ሁሉ ታይቷል። ዛሬ የፖለቲካ ፓርቲዎች ያልተፈተነ ደግነታቸውን ሲያወሩልን ይውላሉ። በክርስቶስ የሚያምኑ ሳይቀሩ በእነዚህ ፖለቲከኞች ወሬ ተታለው ዓለምን የሚያድናት ጥሩ የሆነ የፖለቲካ ፕሮግራም መሆኑን ያስባሉ። ዓለምን የሚያድናት ግን ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነው። አንድ የምወዳቸው አባት እንደነገሩና በኢሕአፓ ግርግር ወቅት እዚህ አዲስ አበባ ላይ አንድ ወጣት በዘመኑ ብርቅ የነበረውን አሳልፎ መሰጣጠት ተለማምዶ አባቱ መሣሪያ አስቀምጧል ብሎ ጠቅሞ ያሳስራቸዋል። እኒያም አባት ሲገርፏቸው የጅራፋ ምላስ ዓይናቸው ላይ ተጠምጥሞ ሁለት ዓይናቸው ጠፋ። ልጃቸውም በሳምንቱ ኢሕአፓ ነው ተብሎ እቤቱ በር ላይ ተረሽነ። ታዲያ እኒህ ዓይነት - ሰውር በመሪ ጠዋት ቤተ ክርስቲያን ይወሰዳሉ፣ ውለው ማታ ይመሰላሉ። ታዲያ ሲጸልዩ፡- «ጌታይ ዕድሜ ለመንግሥቱ ጋይለ ማርያም ስጥልኝ» ይሉ ነበር። የሚሰማቸውም በጣም ተናድደው፡- «ምን አደረገሉት ዓይናትን አጠፋ እንጂ» ቢሏቸው «አይ ልጄክ ከአዲስ ገራፊ የደከመው ገራፊ ይሻላል ብዬ ነው» አሉ ይባላል።

በሰው ቦታ ላይ ሁላችንም ሰው ነን። ይልቁንም ሥልጣን የእግዚአብሔር ጥሪ ሲሆን እንጂ ይገባኛል ብለን የምንወጣበት ከሆነ የግፍ ወንበር መሆኑ የታወቀ ነው። ክፉ አለቆች ዘበኞች የነበሩ፣

ክፉ እመቤቶች የቤት ሠራተኛ የነበሩ መሆናቸውን ብዙ ጊዜ እናያለን። ዘበኛ ሳለ በአለቃው አምባገነንነት ያዘን ነበር። የቤት ሠራተኛ ሳላች፡- «እንዴት ሰው በቀራሽ ይበደላል፣ እህል ከተሠራ በኋላ ሬሳ ነው» ትል የነበረች ዛሬ ክፉ እመቤት ናት። ጨነኛ መምህራን ያስተማሯቸው እነርሱም መምህር ሲሆኑ ተማሪ ሲያሰቃዩ እናያለን። ክፉት ማብቂያ በሌለው ምድር ላይ መኖራችንና የክፉቱ ተዋናይም እኛው ራሳችን መሆናችን ይገርማል።

እነዚህ ጨካኞች በጭካኔ ተግባር አልፈው ወይም አድገው ለዚህ ቢደርሱም ሲብሉ እንጂ ሲሻሉ አይታዩም። ክፉት በእኛ ላይ ይብቃ ከማለት የእነርሱን ጽዋ እየነሰነሉ ለሁሉ ማዳረሳቸው «ወይ እኛ!» ያሰኛል። አንዲት የቤት እመቤት አስታውሳለሁ። ያማረ ቤት፣ ያላት ብትሆንም እርሷ ግን ያማረ ኑሮና አስተሳሰብ የላትም ነበር። ከሁሉ ሁሉ በሠራተኞቿ ላይ የምትፈጽመው ጭካኔ ወደር የለውም። በቂ ሀብት ቢኖራትም ለሠራተኞቿ የዘንጋዳ ጤፍ፣ የበቆሎ ቂጣ ከውሃና ከጨው ጋር በመስጠት የታወቀች ናት። ይህች ሴት ማለዳ ሲሆን የዕለቱን ታቦት እየቆጠረች ጥላ ይዛ መሄድ ሥራዋ ነው። ታዲያ ታሪ኷ን መተረክና ለዚህ እንዴት እንደ ደረሰች መናገር ትወዳለች። ታሪ኷ የሚጀምረው ከቤት ሠራተኝነት ነው። ጅማ ላይ የነበሩት አሠራዎቿ በእህል እንዴት ይበድሏት እንደነበር ስትናገር በየዕለቱ ለ30 ደቂቃ ያህል በአሳብ ትጠፋለች። እነርሱ ያደረጉባትን ዛሬ በሠራተኞቿ ላይ እያደረገች መሆኗን ግን ለማስተዋል አእምሮዋ የጨለመ ነው። ቀኑን በሙሉ ሰው ክፉ ነው እያለች ስትናገር ትውላለች። የእነዚያ ክፉ ሰዎች ቡድን መሪ መሆኗን ግን አታውቅም። ሰው ክፉ እንደሆነ አብዝተው የሚናገሩ ራሳቸው ክፉ ሰዎች መሆናቸውን በልምድ እናውቀዋለን። ምድር እነዚህን ሰዎች መሸከሟ ያሳዝናል። የቤት ወጪ እየከሰከሉ ስለ ሰብአዊ መብት የሚከራከሩ፣ ሠራተኞቻቸውን እያባረሩ ስለ ሰደተኞች በጉባዔ የሚያለቅሱ የኪራይ አልቃሾችን ይህች ዓለም ሰብስባለች።

በዘመናችን ያለው ትልቁ ስህተት ያለመፍረድና የመፍረድ ጋጢአት ነው። አለመፍረድ ስህተትን ስህተት አለማለት፣ እኔን እስካልነካኝ አይመለከተኝም የሚል አስተሳሰብ፣ ለዚያ ሰው ልክ ከመሰለው ልክ ነው። ወድቆ ይማረዋል የሚል ጭካኔ ነው። ይህ ያለመፍረድ ጋጢአት ነው። የመፍረድ ጋጢአት ደግሞ ራስን ነጻ እያደረጉ ሌላውን ተጠያቂ ማድረግ፣ ለዓለም መታወክ ምክንያቱ እነ እገሌ፣ እነ እገሌ ናቸው ብሎ ጣትን መቀሰር ነው። በዛሬው ዘመን የመፍረድ ጋጢአት በዝታል። አብዛኛው ሰዓታችን የሚያልቀው በዚህ የፍርድ ጋጢአት ስንገባበዝ ነው። የብዙ የፖለቲካ ፓርቲዎች

መሠረት ይህ መካሰስ ነው። ጌታ በመጨረሻው ዘመን ከሚበዙት ጋጢአተኞች አንዱ መካሰስ መሆኑን ተናግሯል። «በዚያን ጊዜም ብዙዎች ይሰናከላሉ። እርስ በርሳቸውም አሳልፈው ይሰጣጣሉ እርስ በርሳቸውም ይጣላሉ፤» (ማቴ. 24:10)። አዎ እገሌ በደለ እንጂ እኔ በድያሰህ የማይል አገርና ሕዝብ አይድንም።

ተካሰሰን ተካሰሰን፤ ፈርደን ተፈራርደን ሲደክመን «ከሁሉ የሚገርመው የእግዚአብሔር ዝምታ ነው» ብለን እግዚአብሔርን እናማርራለን። ነፍሳችን የእግዚአብሔርን ፍርድ እንደ ተጠማች ለመግለጥ እንሞክራለን። ግን በዛሬው ዘመን ማን ነው ያልወደቀ? ማን ነው ያልረከለ? ራሳችንን ስለምንረሳው እንጂ ጠዋት ለማታ የምንቆሽሽ መሆናችንን ብናስብ ባልፈረድን ነበር። በጎዳና ላይ እግር የሌለው ጉዳተኛ ከፊት እየተንፏቀቀ ዓይነ ሥውሩን በገመድ አስሮ ይመራል። እንዲህ ተሟልተው ለምነው ያድራሉ። አንዱ ዓይን አለው፤ አንዱ እግር አለው። ስለተሟሉ ዓይንም እግርም አላቸው። እኛ የምግባር ሽባና የእምነት እውሮቹ ግን በመካሰስ ልንሟላ አቅቶን ጎድለን ቀርተናልና ወዮልን! ንግግር ያሳመርን መስሎን፡- «የምግባር ህፀፅ ቢኖርብኸም እንደ እነ እገሌ ግን የሃይማኖት ህፀፅ የለብኸም» እንላለን። «ከፋም ዛፍ ክፉ ፍሬ ያደርጋል» (ማቴ. 7:17) እንደ ተባለ የምግባር ችግር የእምነት ችግር መሆኑ አልገባንም። ዳግመኛም፡- «እኔ እንደ እነ እገሌ የምግባር ነውር የለብኸም» እያልን የእምነት ጉድለታችንን በምግባር ለመሙላት እንፈልጋለን። ነፍስና ሥጋ ካልተዋሃዱ በዚህ ዓለም መገለጥ እንደማይችሉ፡- እምነትና ምግባር ተነጣጥለውም ክርስትና ሊኖር አይችልም (ያዕ. 2:14-26)። የምግባር ችግር የእምነት ችግር፤ የእምነት ችግር የምግባር ችግር ነው።

ራሳችንን የምንመዝነው በደከመው ወንድማችን እንጂ በቃሉ አይደለምና ትክክለኛ ማንነታችንን ማግኘት አልቻልንም። እግዚአብሔር ግን የሰጠን መመዘኛ ቃሉ እንጂ ደካማው ወገን አይደለም። ክርስትና በመሻል ሳይሆን በመብለጥ የሚገለጥ ነው። በመሻልማ ሃምሳ ሰው ከገደለው 40 ሰው የገደለው ይሻል ይሆናል። መሻል የክርስትና መስፈርትና መጽናኛ አይደለም። ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ፡- «እሳቸጋለሁ፡- ጽድቃችሁ ከጻፎችና ከፈሪሳውያን ጽድቅ ካልበለጠ፣ ወደ መንግሥተ ሰማያት ከቶ አትገቡም» (ማቴ. 5:20) ብሏል። ልብ አድርጉ የተወዳደረው ጋጢአት ከጋጢአት ሳይሆን ጽድቅ ከጽድቅ ነው። ጽድቅ ከጽድቅ ተወዳድሮ መውደቅ ካለ ጋጢአትማ ስፍራው የት ይሆን? ዳግመኛም፡- «ወንድሞቻችሁንም ብቻ እጅ ብትነሡ ምን ብልጫ ታደርጋላችሁ አሕዛብስ ያንኑ ያደርጉ የለምን?» (ማቴ. 5:47) ብሏል። ፈሪሳውያን ለታይታ አዋጅ እያስነገሩ፤ እልል እያሰኙ ገንዘባቸውን ለእግዚአብሔርና ለድሃ

ይሰጣሉ። አሕዛብ የእነርሱን እምነት የሚከተለውን ብቻ ያከብራሉ። እኛ ግን ብልጫ ስናሳይ መልካም ተግባራችንን ሁሉ እግዚአብሔር ብቻ እንዲያየን አድርገን መሥራት ይገባናል። ምክንያቱም የመልካም ነገር ደሞዝ ሰጪ እርሱ ብቻ ነውና። እንዲሁም የምናከብረው በእርእያ ሥላሴ የተፈጠረውን ሰው ነውና ከእምነታችን ውጭ ያሉትንም ማከበርና መውደድ አለብን። አዎ ክርስትና የብልጫ እንጂ የመሻል መስፈርት አይደለም። በመሻል ከምክትሉ ቢገላደን ይሻል ይሆናል። የክርስትና መስፈርት ግን መብለጥ ነው። ራሳችንን በክርስቶስ ቅድስና ፊት አድርገን ስንመዝን ብቻ ለንስሐ እንነቃቃለን። በደካማው ወንድማችን ራሳችንን ከመዘንን ግን እንደነድናለን። ምክንያቱም እንሻላለንና። እግዚአብሔር ግን ሕይወታችንን እንድንመዝንበት የሰጠን ቃሉን መሆኑን ማስተዋል አለብን።

የመንግሥቱ ወራሽ እንደሆንን ካመንን በጣም ደስ ሊለን ይገባናል። ይህ ግን የሥራችን ሽልማት ሳይሆን የእርሱ የቸርነት ስጦታው ነው። መጽሐፍ ቅዱስ «ጸድቅ የለም አንድ ሰንኳ» (ሮሜ. 3:11) ብሎ ደምድሟል። ነገር ግን ከሰዎች ወገን ጸድቃንና ቅዱሳን የተባሉ ካሉ ይህ የእግዚአብሔርን የማዳን ኃይል ብቻ ይገልጣል ማለት ነው (ሮሜ. 1:16)። እግዚአብሔር እኛን ለማጥፋት በቂ ምክንያት አለው። «ሁሉ ጋጢአትን ሠርተዋል» (ሮሜ. 3:23) ይላልና። ነገር ግን ካዳንን ምክንያቱ ራሱ ብቻ ነው። እርሱ ሊያጠፋን ሊኮንን ይቻለዋል፤ ግን አድኖናል። ምክንያቱም ኃይሉን እኛን ለማዳን ስለሚጠቀምበት ነው። አባቶቻችን ይህን አረጋግጠዋል፡-

«ለቅዱሳንህ ሁሉ በቸርነትህ ቅዱሳን ይሆኑ ዘንድ ሰጠሃቸው» (የዮሐንስ ወ.ነ.ቅዳሴ)።

«ከሰነሃሃቸው ከሙታን ወገን፤
ከጠበቅሃቸው ከሕያዋን ወገን፤
ካነጻሃቸው ከርኩሳን ወገን፤
ካጸደቅሃቸው ከጋጥአንም ወገን፤
ከሰበሰባሃቸው ከተበተኑት ወገን፤
ከመለሰሃቸው ከበደሉትም ወገን
ላንተ መታመን አለሁ። አሜን»

(የዮሐንስ ወ.ነ.ቅዳሴ)።

አንድ አባትም የተናገሩት እስከ ዛሬ ይታወሰኛል፡- «እግዚአብሔር ሲያጸድቅ ምን ሠርቼ ነው፤ ሲኮንንም ምን አጥፍቼ ነው፤ አይባልም፤ የሚባለው ተመስገን ብቻ ነው፡፡»

የፍቅር ኃይል

የፍቅር ኃይል ይበልጣል፡፡ እኛ ግን ከፍቅር ይልቅ ተአምራትን እንወዳለን፡፡ ነፍስን የሚማርክ ተአምር ግን ፍቅር ነው፡፡ ተአምራት ሥጋን የሚፈውስ፤ ሥጋውያንን የሚያስደነግጥ ግርማ ነው፡፡ የፍቅር ተአምር ግን ነፍስን የሚያድን፤ መንፈሳውያንን የሚያስደምም ሞገስ ነው፡፡ ብዙዎች የኃይል ስጦታን ይለምናሉ፡፡ መፈወስ፤ በልዩ ቋንቋ እየተናገሩ ዓለምን ማስገበር ይፈልጋሉ፡፡ ከኃይል ስጦታዎች ግን የመጀመሪያው ፍቅር ነው፡፡ በጦር ኃይላቸው ብዙዎችን ያሸነፉ በፍቅር ግን ሊሸነፉ አስተውለናል፡፡ ብዙ አገልጋዮች ተአምራትን ይወዳሉ፡፡ ከኃይል ጋር መስበክን ይመኛሉ፡፡ የማያምነውን አልኸኛ ዓለም ከአጃቸው ጨረር፤ ከአፋቸው እሳት ወጥቶ ሲያሳምኑት ይመኛሉ፡፡ ነገር ግን ዓለምን የምንለውጠው በተአምራት ሳይሆን በፍቅር ኃይል ነው፡፡ ፍቅር ከኃይል ይበረታልና (1ቆሮ. 13:1-3)፡፡ እግዚአብሔር በኃይል ሲጠቀም ሰይጣንንም በአንድ ቀን አሳምኖት ባደረ ነበር፡፡ እምነት ግን መስማማት ነውና ይህን መንገድ አይጠቀምም፡፡

የእግዚአብሔርን ፈራጅነቱን ብቻ በማየት ምሕረቱን ማየት ያቃታቸው፤ ፍቅሩን ብቻ በማየትም እንደሚፈርድ የዘነጉ ብዙ ወገኖች አሉ፡፡ እግዚአብሔር ግን አፍቃሪ ነው፤ ፈራጅም ነው፡፡ ፍቅሩ ፍርዱን እያንድለውም፤ ፍርዱም ፍቅሩን እያስቀረውም፡፡ ይህች ዓለም የምትኖረው በእግዚአብሔር መሐሪነትና ፈራጅነት ሚዛን ላይ ነው፡፡ እግዚአብሔር መሐሪ ብቻ ቢሆን ኃጢአት የማያስፈራ በሆነ ነበር ወይም ማንም አይመለስም ነበር፡፡ እግዚአብሔር ፈራጅ ብቻ ቢሆንም ማንም አይኖርም ነበር፡፡

እግዚአብሔር በፍቅር ኃይሉ ሰዎችን ወደ ራሱ ይስባል፡፡ ሰዎች ግን ፍቅሩን ካልተጠለሉ የቀጣው እሳት ይበላቸዋል፡፡ እግዚአብሔር ማዳንም መግደልም ይችላል፡፡ የሚጠቀመው ግን የማዳንን ኃይል ብቻ ነው፡፡ ሰዎች ግን በእንቢተኝነታቸው ሊፀኑ እግዚአብሔር ይቀጣል፡፡ እግዚአብሔር ፍቅር ብቻ እንዲሆንላቸው የሚመች ሰዎች «ይቀጣል» ሲባሉ አይመስላቸውም፡፡ እግዚአብሔር ግን ፍቅር ነው፤ ፈራጅም ነው፡፡ ፍቅሩና ፍርዱ አይነጣጠሉም፡፡ ምክንያቱም የፍቅሩም የፍርዱም መሠረቱ እውነት ነውና፡፡ እውነት

ደግሞ ራሱ እግዚአብሔር ነው፡፡ ስለዚህ እግዚአብሔር ባሕርዩን ስለማይክድ አፍቃሪ ነው፡፡ ፈራጅም ነው፡፡ ፍቅርም አካል ነሥታ በመንገድ ብናገኛት ብቻዋን አናገኛትም፡፡ በቀኝና በግራ የከበቧት ሁለት ወዳጆች አሏት፡፡ እነርሱም፡- እውነትና ፍትሕ ናቸው፡፡

እግዚአብሔር ይቆጣል ስንል ትዕግሥት ያጣል ማለታችን አይደለም፡፡ እርሱ ጻድቅ በመሆኑ ኃጢአትን ይቀጣል፡፡ እግዚአብሔር ኃጢአትን ባይቀጣ ኖሮ ጻድቅነቱ ባልታወቀ ነበር፡፡ እግዚአብሔር የሚቀጣው ኃጢአትን ነው፡፡ ኃጢአትን ሲቀጣም ከኃጢአት ጋር የሚያገኘውንም አብሮ ይቀጣል፡፡ ውድ አንባቢ ሆይ! ሊየሱስ ክርስቶስ ያስታረቀው ኃጢአተኞችንና እግዚአብሔርን እንጂ ኃጢአትንና እግዚአብሔርን አይደለምና ኃጢአትን እንደ ቀላል አትመልከተው፡፡ ቀራንዮን ስንመለከት እግዚአብሔር በኃጢአት ላይ ያለውን ጭካኔ እንረዳለን፡፡ አንድ ልጁን ለሞት አላልፎ እስከ መስጠት የደረሰው ለኃጢአት ባለው ቀርጠኛ ውሳኔ ነው (ሮሜ. 8:32)፡፡ ለአንድ ልጁ ካልራራ ለእኛማ እንዴት! «ጌታ ሆይ! አንተ ኃጢአትን በምትፀዋፍበት መጠን ኃጢአትን መፀዋፍ አልቻልኩምና ኃጢአትን ከሚያቆነጀው ዘመናዊነት ጋር ተላምጃለሁና እባክህን አንተ በኃጢአት ላይ ያለህን አቋም ለእኔም ለተላላው ልጄህ አድሸኝ፡፡ አሜን፡፡» አዎ ኃጢአት ቀላል የሚሆነው በንስሐ በእግዚአብሔር ምሕረት ፊት ሲያቀርቡት እንጂ ሲሠሩት አይደለም፡፡ በሽታ ቀላል የሚሆነው ሐኪም ዘንድ ሲያቀርቡት እንጂ ሽፍነው ሲንከባከቡት አይደለም፡፡

እግዚአብሔር በመዓቱ ውስጥ ምሕረት አለውና ቅጣቱ ተግሳጽም ነው፤ ፍቅርም ነው፡፡ አባት የሚወደው ልጁን ሲያጠፋ ይቀጣዋል፡፡ ይህ የፍቅር መግለጫ ነው (ዕብ. 12:5-11)፡፡ ቅጣት ግን ቀጥተኛው የፍቅር መግለጫ አይደለም፡፡ ሳይቀጡ የሚኖሩ ጨዋ ልጆችም አሉና፡፡ የቡራኬውን ፍቅርም መለማመድ አለብን፡፡

እግዚአብሔር በበደሉን ሰዎችና በግፈኞች ላይ ቅጣትን ሲያወርድ ለማየት እንናፍቃለን፡፡ ሥልጣኑ የእኛ ቢሆን እንዴት እንደምንቀጣ እንናገራለን፡፡ «ግፈኛ ሰው ምንም ሲሆን ዓይኔ አላውቅም» እንላለን፡፡ ያን ሰው በግፉ ጠልተነዋል፡፡ ይህ ምንም ከመሆን በላይ መሆኑን እንኳ እንገነዘብም፡፡ ስለ እርሱ የሰማ ሁሉ ይረግመዋል፡፡ ሳያውቀው ይጠላዋል፡፡ ከዚህ በላይ ቅጣት የለም፡፡ ታዲያ «ግፈኛ ሰው ምንም ሲሆን ዓይኔ አላውቅም» እንዴት እንላለን? እግዚአብሔር የፍቅርና የቅጣት ኃይል አለው፡፡ ኃይል ብቻ ሳይሆን ሥልጣንም አለው፡፡ እርሱ እንደ እኛ አይቸኩልም፡፡

እግዚአብሔር ባለመቸኮሉ ደግሞ የመጀመሪያው ትርፍ ፍጥረት ባለበት እንዲረጋ አድርጎታል።

እግዚአብሔር በሰው ላይ የነበረው ዕቅድ በሰው ክፉ ምርጫ ከመጀመሪያው ተበላሽቷል። እግዚአብሔር በሰው ላይ ያቀደው አኗኗር ይህ አልነበረም። እርሱ አሳቡ ከልካይ የለውምና ከሰው የጎደለውን በልጁ ቤካነት ሞልቶ አድኖናል። ያንን የቀደመውን አሳቡንም በምትመጣው መንግሥቱ ይፈጽማል (ሮሜ. 8:18-25)። አንድ አባት «ፍጥረት ሁሉ እግዚአብሔር ሁን እንዳለው ሆኗል፤ ሰማይና ምድር በቃሉ ፀንቷል። ሁን እንዳለው ያልሆነ የሰው ልጅ ብቻ ነው» ብለዋል።

ታዲያ እኛ ፈጣሪ ብንሆንና ድንጋይና ሰውም ፍጥረቶቻችን ቢሆኑ የፈጠርነው ሰው፤ ሰው አልሆነ ሲለን ድንጋይ አድርገነው፤ ድንጋዩን ደግሞ ሰው እናደርገው ነበር፤ እግዚአብሔር ግን አይቸኩልምና ፍጥረት ባለበት ረግቷል። በእውነት እግዚአብሔር ዓለምን ከፈጠረበት ብርታቱ፤ ዓለምን የቻለበት ትዕግሥቱ ይበልጣል። ዐፄ ቴዎድሮስ፡- «የዛሬ ሥራው ተፈጥሮአችንን መሸከም ነው» ያሉት እውነት ነው።

እግዚአብሔር የማይፈርድ እየመሰላቸው ሌላ ፈራጅ አምላክ የሚፈልጉ ብዙዎች ናቸው። አንድ ሰው፡- «መፍረድማ ታውቃለህ፤ ዳተኛ ነህና ታስገድለኛለህ» በማለት ተናግረዋል። ትዘገያለህ ማለታቸው ነው። ደጃዝማች በለውም አፋር ላይ ታስረው በነበረ ጊዜ ገጠሙት የሚባለው ግጥም እንዲህ ይላል፡-

የለህም እንዳልል ይመሻል ይነጋል፤
አለህም እንዳልል እንዲህ ይደረጋል፤
ልጅ እንዴት ባባቱ መዳኒት ያደርጋል።

ያጎረሰናቸው ሲነክሉን፤ የገዛ ልጃችን የጠላት ባንዳ ሆኖ መርቶ ሲያሰዘን፤ ያሳደግነው በክፉ ቀን ሲከፋብን የእግዚአብሔር ፍርድ ይርቅብናል። ግን እግዚአብሔር «ፍረድ» ለሚለው ቃላችን ሳይሆን የእውነት ዳኛ ስለሆነ ይፈርዳል። ብዙ ሰዎች እግዚአብሔር ያመኑትን የሚያስጠቃ እየመሰላቸው የድግምት የጥንቆላ ከላላን ይጠቀማሉ። ሌሎችም እግዚአብሔር ይዘገያል እያሉ ጠንቋይና ቃልቻ ቤት መርፌ ለመሰካት ይቸኩላሉ። በየጠንቋይ ቤቱ ሊያስፈርዱ ሄደው ተፈርዶባቸው የቀሩ፤ ሊያስቀጡ ሄደው ባሪያ ሆነው የቀሩ ብዙዎች ናቸው። የእገራችን የኢትዮጵያ ሰው ሲመሰል፡- «ሁለት ቀኑ አጃ ቢጠፋባት አራት ቀኑ ስንዴ ይዛ

ከጠንቋይ ቤት ሄደች» ደግሞም «እግዚአብሔር በጊዜው ሊሠራ ጠንቋይ ቤት መሄድ ለወሬ መቸኮል ነው» ይላል።

እግዚአብሔር የቅን ፈራጅ ነው። በጊዜው በጽድቅ ይፈርዳል። ሲፈርድም ምስክር፤ ዐቃቤ ሕግ አይፈልግም፤ ፍርዱም ይግባኝ የሌለው ጽኑና የመጨረሻው ጭነት ነው። እግዚአብሔር ለጠላታችን ያሳየው ትዕግሥት ለእኛ በኃጢአታችን ያሳየው ትዕግሥት ዓይነት ነው። ለጠላታችን የተለየ እንክብካቤ አላደረገለትም። አንድ የጥንት ፈላስፋ፡- «እግዚአብሔር ጠላቱን በቶሎ አልተበቀለልኝም ብለህ አትዘን፤ አንተን በኃጢአትህ በቶሎ እንዳልተበቀለህ አስብ እንጂ» ብሏል።

እግዚአብሔር የቅጣት ኃይል አለው። በመጀመሪያ ግን የሚጠቀመው የማዳን ኃይሉን ነው። ለእኛ የተሰጠን የፍቅር ኃይል ብቻ ነው። ከፍቅር ውጭ የመበቀል ሥልጣን የለንምና የፍቅርን ኃይል ልንጠቀም ይገባናል። እግዚአብሔር ጠላታችንን ወዳጅ አድርጎ የሚሰጠን አሊያም በፍርዱ የሚቀጣው የእኛን ይቅርታ ካየ በኋላ ነው። እርሱ በማንኛውም ጉዳይ ሙሉ በሙሉ ለእርሱ ካልተወገለት አይሠራም። ጠላታችን ቢቀጣ የእኛ ጉዳት አይካሰም። እንዳመመኝ ይመመው ካልሆነ በቀር። እግዚአብሔር ልብ ቢሰጠውና ዳግም ገንዘባችን ቢያደርገው ግን ከቀድሞ ይልቅ ይክሰናል። ቢሆንም ግን እግዚአብሔር ከፋትን መቅጣት የመንግሥቱ ባሕርይ ነው። ስንመለስ ደግሞ እኛን ይቅር የሚልበት የይቅርታ ምክንያት አለው።

እናስተውል

«ከበሮ በሰው እጅ ያምር፤ ሲይዙት ያደናግር!» እንደሚባለው በሰው እጅ ያለ ኃላፊነት በሰው እጅ ያለ ሀብት እኛ በንይዘው የተሻለ እንደምንሠራበት ይሰማናል። ነገር ግን እግዚአብሔር ካልገዛን በቀር ሥልጣንም ሀብትም ይገዛናል። በሥልጣናችን ማዘዝ፤ በሀብታችን በጎ መሥራት የምንችለው እግዚአብሔርን መፍራት ሲያደርገን ብቻ ነው። ያልተሰጠው የለምና ትልቅ የተቀበሉ በተሰጣቸው ልክ፤ ትንሽ የተቀበሉ በተሰጣቸው መጠን ይጠየቃሉ (ማቴ. 25:14-30)። እንደውም ለትልቅ ኃላፊነት የምንዘቃው በትንሹ ስንታመን ነውና ትንሽ የተሰጠው ጠንቃቃ መሆን አለበት። ቤታችንን መምራት አቅቶን አገር በሚመሩት ከፈረድን በራሳችን ማፈር አለብን። ሰዎች በትልቁ የማይጠነቀቁት በትንሹ ጥንቃቄን ስላልመዱ ነው። ድርሻችንን ካልተወጣን ከላሽ መንፈስ ይጠናውተናል። የያዝነውን ሳንወጣ ሌላ

ያምረናል። ባለጠጎች በድርሻቸው ልክ መስጠት አለባቸው። እኛም በድርሻችን ልክ ማድረግና በረከትን መለማመድ አለብን።

በሰው ቦታ ላይ ሰዎች ነንና ከመፍረድ መጸለይ ይሻለናል። እንዲህ ስንል እውነቱን እውነት፣ ሐሰቱን ሐሰት ማለት የለብንም ማለት በፍጹም አይደለም። ርኅራኄ የሌለውን የቅጣት ናፍቆት በመያዝ መተቸት የለብንም ማለታችን ነው።

አንድ አባት፡- «እግዚአብሔር ለሚሠራት ቤተ ክርስቲያን ለመሸም ሁላችንም በቤተ መከራ ውስጥ ነን» ያሉትን አስታውሳለሁ። እያንዳንዱ እንቅስቃሴአችን በእጩነታችን ላይ ተጽእኖ አለው። ስለዚህ በትንሹ ታማኝ መሆን አለብን። ለምንገባው ቃልና ለሚሰጠን ኃላፊነት፡- «እግዚአብሔር ቢረዳኝ በምክራችሁ ልታተጉኝ ብትወዱ ይህንን ኃላፊነት እንደምወጣ አምናለሁ» ማለት አለብን። እግዚአብሔርም በትሕትና ስለጠራነው ስሙ ሲል ይረዳናል። ልባችንም፡- «ሰሙን ጠርተሃልና ይህን ስም እንዳታሰድብ ትጋ» ይለናል። ሰዎችም በሰሙ ያምኑናል ለሚሆነውም መሳካት፡- «እግዚአብሔርን ጠርቶ ነበር፤ እርሱም ረዳው» ብለው አምላካችንን ያመሰግናሉ።

እግዚአብሔር ሕመምን ችግርንና ጉዳቱንና የሚያሳየን በዚህ ውስጥ ለሚያልፉ ወገኖቻችን እንድንራራ ነው። ብዙ ጊዜ ግን ድህነትን ያየ በድሃ፣ ችግርን ያየ በችግረኛ ይጨክናል። ይህ የሚያሳየን ተምሮ እንደሚወድቅ ተማሪ መሆናችንን ነው። ተማሪው ሲታይ ቀሪ የለበትም። ፊተና ላይ ግን ይወድቃል። እንዲሁም ችግሩን ተካፍለነው ትምህርቱ ግን ካለፈን በፊተና ወድቀናል ማለት ነው።

ለእግዚአብሔር ፍርድ አመልካች፤ ቅጣት ሰንዛሪ፤ ቀን ቆራጭ መሆን የለብንም። እግዚአብሔር ምስክር የማይሻ፤ የሁሉንም ጥፋት ከግንባሩ የሚያነብ የቅን ፈራጅ ነው (መዝ. 95(96):13)። ቅጣቱን ለበቀል ሳይሆን ለመመለሳችን ደወል የሚያደርግ፤ በፍጥረቱ መጥፋት የሚቆጭ፤ የለፋብን ጌታ ነው (ዕብ. 12:5-11፤ ሕዝ. 18:32)። እርሱ አስታዋሽ የማያሻው፤ ጊዜን የሚያውቅ፤ የጊዜ ጌታ ነው (መዝ. 3:1)። ስለዚህ እርሱን ፍርድ ለማስተማር አንክጃል።

እግዚአብሔር በፍርድ ቢነሣ ማንም አያመልጥም። የሚሻለን የፍርዱን ሳይሆን የምሕረቱን ምክንያት ቢጠቀም ብቻ ነው። የአስተዳደር ትልቅ ብልሃትን የምንማረው ከእግዚአብሔር ነው። መልካም አስተዳዳሪዎች የሰላምን አማራጭ እስከ መጨረሻው

የሚጠቀሙ ትዕግሥተኞች ናቸው። ይህ ትዕግሥት ካላለቡት የለውና የንብረት ውድመት ይጠብቃቸዋል። የማይቀር ከሆነ እንኳ ለሚመጣው ችግር የመዘጋጃ ጊዜ ይሰጣቸዋል። ለዚያኛው ወገን የሚያስብበት ጊዜና ለመመለስም ዕድል ይሰጣቸዋል። የመጨረሻው ውጤቱ እኛም ከሚያፀፅት ነገር እንድናለን። ያኛውንም ወገኖችንን በትዕግሥታችን እንማርካለን። ካልሆነም ድሉ የእኛ ሆኖ ከወቀሳ ድኑን እናሸንፋለን። እግዚአብሔር ፍርድም ምሕረትም በእጁ ሲሆን የምሕረትን አማራጭ የሚጠቀመው መልካምና ትዕግሥተኛ አስተዳዳሪ ስለሆነ ነው። በእውነት እንደዚህ ያለ ገዢ ያስፈልገናል።

የበደለንን ሰው ምንም ቢያሳዝን ሞቱን መመኘት የለብንም። ምክንያቱም እሱ ሞቶ እኛ አንቀርምና። ደግሞም ከሞት ትምህርት የለምና ለሰው ሞትን መመኘት የለብንም። ትልቁ ጸሎት የሚሠሩትን አሳውቃቸው ማለት ነው። አንዳንድ ጊዜ ስልክ ስናወራ የራሳችንን ንግግር ደግመን እንሰማለን። የዝ ድምጾችንን አስተጋብቶ እኛው ራሳችን ስንሰማው የመቀጠል ድፍረት አይኖረንም። ምክንያቱም እያንዳንዱ ንግግር ኃላፊነትን የሚያመጣ ስለሚመስለን ነው። «ሰላም ነህ ወይ?» የሚለውን ቃላችንን ደግመን ስንሰማው ሰላሙ በእርግጥ አስጨንቆኝ ነው ወይስ ልማድ ስለሆነብኝ ነው? የሚል ጥያቄ ከውስጣችን ይመጣብናል። ስለዚህ ብዙ ጊዜ እናቋርጠዋለን። አዎ ሰዎች ክፉ የሚናገሩትም ሆነ የሚሠሩት የተናገሩትንና የሠሩትን በዚያው ቅጽበት የመስማትና የማየት አቅም ስለሌላቸው ነው። ደግመው መስማትና መመልከት ቢችሉ ክፉ ሥራን በጠሉ ነበር። ስለዚህ ለሰዎች የሚሠሩትን አሳውቃቸው ብሎ መጸለይ ትልቅ ልመና ነው። ለዚህ ነው ጌታችን፡- «አባት ሆይ፥ የሚያደርጉትን አያውቁምና ይቅር በላቸው» ያለው (ሉቃ. 23:34)። ማንም ሰው ዘላለማዊ በደል አልበደለንምና ዘላለማዊ ቅጣት ልንመኝለት አይገባንም። ሌላውን የሚበድል ራሱን የሚበድል ነውና ለራሱ ደግ ያልሆነ ለእኛ ደግ ባይሆን መደነቅ የለብንም። እግዚአብሔር በትዕግሥቱ ሰውን እንዲያድን መለመን አለብን። ለሁሉ የሚጠቅመው የትዕግሥቱ ምሕረት ነውና።

የሰው ልጅ በራሱ ትግል እንዲሁም በሰዎች ቁጣ ሊተዋቸው የማይችላቸው ብዙ ስህተቶች፤ ሊሞላቸው የማይችላቸው አያሌ ጉድለቶች አሉበት። እነዚህ ጉድለቶች የራሱን ደካማነት የሚያሳዩት የእግዚአብሔርን መቻል የሚያበሰሩት ናቸው። ስለዚህ እኛንና ሌሎችን እንዲረዳ እግዚአብሔርን መጠባበቅ አለብን። ክረምትን በበጋ፣ ሌሊትን በቀን፣ ውርደትን በሹመት የሚለውጥ ጌታ ደካማነታችንንም በብርታት ይለውጣል።

ጸሎት

በሁለት ዋጋ የገዛኸኝ፤ በመፍጠር በማዳን ባለቤት የሆንከኝ ፈላጊዬ ጌታዬ አመሰግንሃለሁ። ሞት ለሚገባኝ ሕይወትን ያደልከኝ፤ ብዙ ሰው ያቆሰልኩትን በምሕረት ያየኸኝ፤ በሕግ ምክንያት ወደ ሲኦል ያመራሁትን በጸጋ ምክንያት ወደ መንግሥትህ ያፈለሰከኝ፤ እኔ አልድንም ያልኩትን በችሎታህ ያዳኝከኝ፤ ፍርዱን አንተ ወስደህ ምሕረትን ያደልከኝ፤ ስለ እኔ መስቀል ተሸክመህ ቀና ያደረከኝ፤ መግደል እየቻልህ ያዳኝከኝ፤ የሚገባኝን ሞት ትተህ የማይገባኝን ሕይወት የሰጠኸኝ አንተ ነህና አመሰግንሃለሁ። ሰው ሁሉ የሚኖረው የሚገባውን እየከፈልከው ሳይሆን የማይገባውን በጸጋህ እየሰጠኸው ነውና ተመስገን። ጥሩነቴ አንተ ነህ፤ ብቃቴም አንተ ነህ፤ በጎነቴም አንተ ነህ። ሰዎች ሁሉ የሚወዱልኝ የእኔ ጥሩነት ለእኔ እረፍት አልሰጠኝምና ባንተ ፍቅር አሳርፈኝ። ሰውን ሁሉ ወዳንተ መልሰው። የሚሠራውን አያውቅምና ይቅር በለው። በትዕግሥትህ ካሰብክልን አድርሰን። በሚያድነው ፍቅርህ ለዘላለሙ አሜን!

ምዕራፍ ዐሥራ አምስትያልታገሥነው ዕድል

የመቄዶንያው ፊልጶስ በሀብት እየደለለ፤ የግሪክን ግዛቶች እየከፋፈለ፤ ተራ በተራ በጦር ኃይል እያንበረከከ፤ ከእግር እንደሚጀምር መቀዝቀዝ የግሪክን ትንፋሽ አቴናን ሊይዝ እየተቃረበ ነበር። የመቄዶንያው ፊልጶስ የተንኮል አሳቡና የወረራ ፍጥነቱን ልብ ያለው ባይኖርም ዴሞስቴን የተባለው የግሪኩ ፈላስፋ ግን አሳስቦት ነበር። በእውቀቱና በንግግር ችሎታው ተጠቅሞ እንደ መሪ፤ እንደ ጦር አዝማች፤ እንደ አባት፤ እንደ መምህር በመሆን ሕዝቡን ያስጠነቅቅ ጀመር። በጥበብ ጨዋታዎች፤ በአዳዲስ ፍልስፍናዎች፤ በንግግር ርቀቶች ልባቸው የተማረከው የአቴና ሰዎች ግን ስለ ዋነኛው ነገር ስለ ነጻነታቸውና ስለ ሰላማቸው የሚነግራቸውን ዴሞስቴንን መስማት ጠልተው ነበር። ቀድሞ ስለ ሌላ ሲነግራቸው ይሰሙት ነበረ፤ ዛሬ ስለ ራሳቸው ሲነግራቸው መስማት አልፈለጉም። በዛሬው ስሜታቸው ተሰበው ስለ ነገ ዕጣቸው ማድመጥን ጠሉ። አለማዳመጥ መብታቸው ነው፤ ያለማዳመጥን ውጤት መምረጥ ግን መብታቸው አይደለም። ዴሞስቴን ባለመጠንቀቅ የሚያጡትን ነጻነት ጌላ ቢፈልጉት እንደማያገኙት ስላሰበ አብዝቶ መጮህ ጀመረ። ሕዝቡ ግን ስንፍና አድርገው ስለ ዋናው ነገር መስማት ትቶ የጥበብ ቁማር ለመጫወት ፈለጉ። በጥበባዊ ቋንቋዎች ነባራዊውን ነገር ለመርሳትና የነገን ዕጣ ላለመተመን ወሰነ። ዴሞስቴን ግን የሚታየው ነገር እስኪታያቸው ዝም ማለትን ጠላ። እነርሱም እርሱ የሚናገረውን ጠሉ። አላስችልህ ብሎት በአደባባይ ቆሞ ሲናገር ሲል ስለ መቄዶንያው ፊልጶስ የሚያወራ ስለመሰላቸው ሁሉም ፊታቸውን አዞሩበት። ዴሞስቴን ግን።

«የአቴና ሰዎች ሆይ አይዛችሁ አትመረሩኝ፤ ሁለት ቃል ብቻ እንድናገር ፍቀዱልኝ። ይኸውም ሌላ ነገር አይደለም፤ የአንድ አህያ ታሪክ ነው» አላቸው። እነርሱም ይህን ሲሰሙ ሊያደምጡት መፍቀዳቸውን ገለጡለትና ፊታቸውን ወደ እርሱ መለሱ። ዴሞስቴንም እንዲህ ሲል ንግግሩን ጀመረ። «አንድ ቀን አንድ ሰው ከአቴና ወደ ሜላጋ ለመሄድ እስከ አንድ አህያ ተከራየ። ያህያው ባለቤትም ወደዚያው ቦታ የሚሄድበት ጉዳይ ስለነበረ አህያውን ከተከራየው ሰው ጋር እየተጫወቱ አንድነት ተጓዙ።

ለዓቱ ቀትር ሆኖ የፀሐይዋ ሙቀት በበረታ ጊዜ ከመገንድ ዐረፋና ምሳቸውን ሊበሉ ተዘጋጁ። በዚያ ቦታ የዛፍ ጥላ ስላልነበረ ያህያው ባለቤት ያከራየሁህ አሀያዬን ነው እንጂ ጥላዋን ጭምር አይደለምና ከጥላዋ ሥር ሆኜ ምሳዬን እንደበላና ዕረፍትም እንዳደርግ ፍቀድልኝ ብሎ ጠየቀው። ያኛው ደግሞ የተከራየሁት አሀያህን በሙሉ ስለሆነ ጥላዋ የሚያገለግለው ለእኔ እንጂ ላንተ አይደለም ሲል እንቢ አለው። ከዚህ የተነሣ ሁለቱ ሰዎች ተጣሉ ብሎ ዴሞስቴን ንግግሩን በዚህ አቆመና ወደ ሌላ ቦታ ለመሄድ መራመድ ጀመረ። በአደባባዩ የነበሩት ሰዎች ግን «ታዲያ ታሪኩ በምን አለቀ?» ብለው ሁሉም በአንድ ቃል ጠየቁትና እንዲጨርሱላቸው ለመነት። ዴሞስቴንም፡-

«ወይ የአቴና ሰዎች እንዴት ያለ ሞኝነት አድርባችኋል። ላገራችሁና ለራሳችሁ የሚጠቅም ከፍ ያለ ቁም ነገር ያለበት ስንት ጉዳይ ልነግራችሁ ስሽ ለመስማት አትፈልጉም፤ ትሸሹኛላችሁ። አሁን ግን ፍሬ ቢስ የሆነ የአንድ አሀያ ታሪክ እንድነግራችሁ ትለምኑኛላችሁ» ብሎ ወቀሳቸው (ታላላቅ ሰዎች ከበደ ሚካኤል ገጽ 36-38)።

ያለ ሰላም ያለ ነጻነት የተሟላ ጥበብ፣ የተሟላ ሀልውና፣ የተሟላ ፍቅር ሊኖር አይችልም። «ማን ላይ ቆመሽ ማንን ታሚያለሽ?» እንዲሉ ነጻነት ላይ ቆመው ስለ ነጻነት መስማት አለመፈለጋቸው ይገርማል። የሠዓሊ ቡሩሽ፣ የጠቢብ ልሳን የማይገልጠው ጥበብ ነጻነት ነው። ጥበብ ያልገባቸው ሰዎች ጥበብ የሚሉት ዝሙትንና መሣሪያዎቹን ነው። እውነተኛው ጥበብ ግን ወደ ሠሪው የሚያመለክት ቀስት አለው። ጥበብ ከሚታየው በስተጀርባ ያለውን ማየት ነው። በቆንጆ መደነቅ ሳይሆን ቆንጆን በሠራው ጌታ መደነቅ፣ በአዋቂዎች መገረም ሳይሆን አእምሮን በሠራው ጌታ መገረም ነው። ጥበብ ያልገባቸው ሰዎች ዛሬን መደሰት እንጂ ስለ ነገ ማሰብ አይፈልጉም። እውነት ለእነርሱ ንትርክ ነው። ፌዝ ግን ዕድሜ ቀጥል ነው። ሳቅና ደስታ የተለያዩ እንጂ የተቀላቀሉ አለመሆናቸውን አይረዱም። ጥበብ የለሾች ስለ ነገ ማሰብ የማይፈልጉት «ስለ ነገ አትጨነቁ» በሚለው ቃል ተማርከው ሳይሆን ከድንዝዜ የተነሣ አሁን ካሉበት ሐሰተኛ ደስታ ላለመውጣት ነው። ጥበቦች ከዛሬ ውበት የነገ ፍጻሜ፣ ከዛሬ የሚመስል ሰላም የነገ ነጻነት የሚታያቸው፣ የታያቸውን የሚያሳዩ፣ ስለ ሕዝባቸው ራሳቸውን በማይታይ ገመድ ያሠሩ፣ ስድብና ትችትን የማይፈሩ፣ ዋጋ ክፈሉልን ሳይሆን ዋጋ እንክፈልላችሁ የሚሉ፣ የዛሬን ደሞዝ ንቀው የምትመጣዋን መንግሥት የሚጠባበቁ ናቸው።

በአቴና አደባባዩ የጥበብን ቃል ነገም ለመስማት፣ ምርምሮችን በስፋት ለማካሄድ ቀዳሚው ነገር ነጻነት ነበር። የአቴና ሰዎች ግን ይህን አልተገነዘቡም። የመጀመሪያው ሞኝነት የነገርን ምሥጢር አለማወቅ ነው። አላዋቂ ሆኖ አዋቂን መንቀፍ፣ እውር ሆኖም መሪን መግፋትና በትርን መጣል ሌላው ሞኝነት ነው። አቅሙን የማያውቅ ማለት ትልቅ ስድብ ነው። ስለ ራሱ ጉዳይ ሳይሆን ስለ ሌሎች ጉዳይ፣ ስለ ችግሩ ሳይሆን ስለ ሌሎች ምቹት፣ ስለ እውነት ሳይሆን ስለ ተረት፣ ስለ ዘላለሙ ሳይሆን ስለ ዘመን አመጣሽ ነገር መስማት የሚፈልግ የሞኞች ሞኝ ነው።

የአቴና ሰዎች የነጻነታቸውን ድምፅ የአሀያዋን ተረት ያህል እንኳ አላከበሩትም። ነጻነት ካላከበሩት አያከብርምና በመጨረሻ የአቴና ሰዎች ተወረሩ። ዴሞስቴን አመለጠ። የዴሞስቴንን ምክር በታገሡት ኖሮ አገራቸውን በነጻነት፣ ተውልዳቸውንም በሰላም መጠበቅ በቻሉ ነበር። እውነትን ለመስማት ስለ ጠሉ ፍጻሜአቸው አላማረም። የሞቱት የዴሞስቴንን ምክር የናቁ ቀን ነው። የጠቢብ ሀዘን እስኪሆን ነው። የደንቆሮዎች ሀዘን ግን ከሆነ በኋላ ለማይፈጸም ዘመን ነው።

ከመቃብርና ከሲኦል የሚያድነውን የትንሣኤውን ወንጌል ዛሬ ገሽሽ ብለናል። ተራች ካልሆነ ሰባኪውን እንኳ እንጠላዋለን። በአገራችን ፌዝ ለዘመናት፣ ከድሃ ቤት እስከ ቤተ መንግሥት ስለ ነገሠ እንኳን ልንፈጥር ፈጠራዎችንም መረዳት እያቃተን በጨለማ እንኖራለን። ለቀልደኞች የምንመሰጠውን ያህል ለእውነተኞች አንመሰጥም። በማደዝዝዣ ለመኖር እንጂ ለመፈወስ አሳብ እንደ ሌለን ይህ ይገልጥብናል። ገንዘብን አምነን አሜሪካንን ለመውረስ እንጂ ክርስቶስን አምነን መንግሥተ ሰማያትን ለመውረስ የምናሰብ ስንቶች ነን? ድሃ ከሆነ የሃይማኖትን መስፈርት በማንሣት «ሃይማኖቱ ምንድነው?» የምንል ባለጠጋ ከሆነ ለአሕዛብ ልጃችንን የምንድር ስንቶች ነን?

ከፈረንጆች ሀብት ስለ እኛ ድህነት ብንነጋገር ይመለከተናል። ከኳስ ተጫዋቾች ግለ - ታሪክ ስለተመናመነው ደናችን ብንወያይ ይመለከተናል። ስለ ሕልም እያወራን ሕልም ሆነን እንዳንቀር፣ ራሳችንን ጥለን ሁሉንም ሳንሆን እንዳንቀር፣ ሀብታችንን አስነጥቀን ማንነታችንንም እንዳናጣ፣ ምግባራችንን ሽጠን ጨርሰን ሃይማኖታችንንም እንዳንጥል ያስጋናል። ወንጌል ሲሰበክ እያንቀላፋ የዝሙት ወሬ ሲነሣ የሚነቁ፣ መጽሐፍ ቅዱስ ለማንበብ ዓይኔን ያመኛል እያሉ የስፖርት ጋዜጦችን በአጉሊ መነጽር የሚያነቡ፣ ለጸሎት ደክሞኛል እያሉ ለኳስ ደጅ የሚያድሩ፣ ለእውነት እየፈዘዙ

ለሞት የሚነቁ ብዙዎች ናቸው። ሁለት ሰባክያን በሚሰብኩበት ትልቅ ጉባዔ፡- «የመጀመሪያውን ሰእኔ አድርጉልኝ» ብሎ የለመነው ሰባኪ «ለምን?» ሲሉት፡- «ማንቸስተር ግጥሚያ አለው፣ ቶሎ ሰብኬ ልሂድ» እንዳለ ስለማ በጣም አዝናለሁ። እነዚህ የሚያስተምሩት ሕዝብ ባይለወጥ ምን ይደንቃል? እንደ እውነቱ ከሆነ ማንቸስተሮች እዚህ ጉባዔ ሊገኙና የሕይወትን ቃል ሊሰሙ ይገባቸው ነበር። ያለንን አለማወቅ ትንሹን እንድንናፍቅ ያደርገናል። የከበረውን ከተዋረደው መለየት ካልቻልን ብዙ በረከቶች ያመልጡናል።

የማይመለከቱንን ማስታወቂያዎች ለረጅም ሰዓት ከቴሌቪዥኑ ላይ አፍጥጦን እናያለን። ከዚያ ውስጥ የምንጠቀመው ዕቃ በጣም ጥቂት ከወር አንድ ቀንም የሚነገረው ማስታወቂያ ላይሆን ይችላል። የጋበዘነውን እንግዳ ረስተን «ወይ ጉድ» እያልን የምንባከነው እኛ ቃሉን ለመስማትና ለመመካከር ግን ትዕግሥት የሌለን መሆናችን ያሳዝናል። ለእግዚአብሔር ቢዚዎች ለዓለም ንቁዎች ነንና እግዚአብሔር ያስበን።

ሊቁ ዮሐንስ አፈወርቅ ልክ እንደ ዛሬው ያለ ትውልድ ገጥሞት እንዲህ ብሏል፡- «ቁክነዚህ ክርስቲያን ከተባሉት አንዱን አሞጽ ማነው? አብድዩስ ማነው? ወይም ስንት ነቢያት ስንትስ ሐዋርያት ነበሩ ብላችሁ ብትጠይቁቸው እንደ ዱዳ ዝም ይላሉ። ነገር ግን በፈረስ ጉግስ እንደኛ እነማን ናቸው? እገሌ ቲያትር ምን ይላል? ብላችሁ ብትጠይቁቸው በልዩ አገላለጽ፣ በስሜትና በጥናት የተደገፈ መልስ ይሰጣሉ» ብሏል። መንፈስ ቅዱስ ማን መሆኑን የማያውቁ ምእመናን አሉን። አምላካቸውን ሳያውቁ ነው ክርስቲያን ነን የሚሉት። እነዚህን ቆጥረን ነው ይህን ያህል አባል አለን የምንለው? እንኳን የሂዱት ያሉትም የእኛ አይደሉም። ስለሚያምኑት ጌታ የሚናገሩት የላቸውምና። ማንኛውም ኢትዮጵያዊ ስለ ኢትዮጵያ ሳያውቅ ኢትዮጵያዊ ነኝ ማለት ይችላል፤ ስለ ክርስትና ሳያውቅ ክርስቲያን ነኝ ማለት ግን አይቻልም። ዛሬ የሚዘራው የወንጌል እውነት ካለፈን አናገኘውምና ልናስብበት ይገባል። ዕድልና ደግ ንጉሥ ሁል ጊዜ ስለማይኖሩ ቶሎ መጠቀም ያስፈልጋል። ቃሉ፡- «አነሆ፣ በምድር ላይ ራብን የምሰድደበት ዘመን ይመጣል፣ ይላል ጌታ እግዚአብሔር፤ እርሱም የእግዚአብሔርን ቃል ከመስማት እንጂ እንጀራን ከመራብና ውኃን ከመጠጣት አይደለም። ከባሕርም እስከ ባሕር ድረስ፣ ከሰሜንም እስከ ምሥራቅ ድረስ ይቅበዘበዛሉ፤ የእግዚአብሔርን ቃል ለመሸት ይርዋርዋጣሉ አያገኙምም። በዚያ ቀን መልካሞች ደናግል ጉብዛዝትም በጥም ይዝላሉ» (አሞጽ 8:11-13) ይላልና።

ያልታገሡት ሥልጣን ሌባና አመንዝራ ያደርጋል። ትውልድን ለመጥቀም፣ ድሆችን ለመርዳት፣ ለምስኪኖች ዘብ ለመቆም፣ አገርን ለማቅናት እንደ ሥልጣን ቅርብ የለም። ሰው በሥልጣኑ ወገንን ሳይሆን ራሱን ስለሚያገለግል ሥልጣን በስግብግብነት ይረከባል። ሰው ለራሱ ያለ ሥልጣንም በቂ ነው። ለብዙዎች ለመብቃት ግን ሥልጣን ይረዳል። ይህንን ብቃት ግን ስግብግብነት ያበላሽዋል። ሥልጣኑን የወደደውን መጥቀሚያ፣ የጠላውን ማሳደጃ በማድረግ የሰውና የእግዚአብሔርን አደራ ያበላሻል። በዚህ ምክንያት ዘመኑ በፍርሃት፣ ፍጻሜውም በእንግልት ይልቃል። «በፍጡር እጅ ያለ ሥልጣን መባከኑ አይቀርም» እንዲሉ የፍጡር አዛዥነት እያደር የሚያንስ፣ ገዢው ተገዢ የሚሆንበት ጉልበት ሰባሪ የቀልቀላት መንገድ ነው። ፍቅር ግን ሥልጣን ነው። የፍቅር ሥልጣን አይሻርምና ደስታው እንደ በራ ይኖራል። ፍቅር ከፍርሃት ያድናል። ፍቅር እገሌ ከእኔ ይሻላል ብሎ ሥልጣኑን ያስረክባል። ፍቅር ጊዜን ያውቃል። ያለ ጊዜው አይንገታገትም። ከወገን ፍቅር የሥልጣን ፍቅር ያደረበት ግን ገጽሕናውን ያጣል። እግዚአብሔርን በመፍራት ካልያዙት ሥልጣን መልካሙን ጠባይ ያበላሻል። በደብረ ሊባናስ ገዳም አንድ የበቁ የሚባሉ መነኩሴ ከዘገቡት ተጠርተው እርስዎ ያስተዳድሩን መንፈሳዊ ሥልጣን ይበልጣል ብለው ተለምነው በግዝት ተሾሙ። እርሳቸው ግን አስተዳደሩን አላውቅበት ብለው ከፊት ይልቅ ተበላሽ። በዚህ ጊዜ ማነበሩ፡- «አልሆነሎትምና ይውረዱልን» ብሎ ቢጠይቃቸው አልወርድም ብለው አዲስ አበባ ለክስ መጡ ይባላል። በግድ ወጥተው በግድ አልወርድም አሉ። የሥልጣን ፍቅር ብርቱ ነው። የተሟላ እውቀትና መንፈሳዊነት ብቻ ሥልጣንን ይንቃል።

አንድ አባት፡- «በባርነት የተገኘ ሹመት አገር አይበቃውም» ብለዋል። ሥልጣን ለማግኘት ሲለሳለሱ፣ ደጅ ሲጠኑ፣ ሲለግዱና ጉቦ ሲያበሉ የኖሩ ሥልጣኑን ሲይዙ ሰፊው አገር ይጠባቸዋል። ሥልጣኑን ሳይለምዱት፣ የተሾሙት በሕልማቸው እንደ መሰላቸው፣ እንዳበዱ ይሞታሉ። ሥልጣን ለወፈራዎችና ላልተማሩ ከአረቁ በላይ ያስክራል። አንድ አባት፡- «ላልተማረ ቁስ ሥልጣን መስጠት ለዕብድ ሰይፍ መስጠት ነው» ብለዋል። ያልተማረን መሾም ሕዝብን ጨርስ ብሎ ፈርዶ መሸኘት መሆኑን መግለጻቸው ነው። በሥልጣኑ እግዚአብሔርን የማይፈራ ሥጋዊና መንፈሳዊ ባለ አደራ (ባለሥልጣን) በግፍ ጽዋው ይሞላል። እጁ በደም ይታጠባል። የገዛ ወገኖቹንና ቤተሰቦቹን አገር ያሳጣል። በኢትዮጵያ ታሪክ እንኳ ስንመለከት ባለፈው መቶ ዓመት ውስጥ እንኳ በወጉ የተቀበሩ ነገሥታትን እናይም። ዐፄ ቴዎድሮስ፣ ዐፄ ዮሐንስ፣ ዐፄ ሚኒልክ፣ ልጅ ኢያሱ፣ ዐፄ ኃይለ ሥላሴን ስንመለከት አንድ ድሃ የማያጣውን

የቀብር ሽኝት አላገኘም። በሥልጣን የሚኖር የጨበጠውን ወገን እየረገጠ ወጥቶ፤ የረገጠውን ወገኑን እየጨበጠ የሚወርድ ነው። በእውነት ያልታገሡት ሥልጣን፤ ችኩላ የበዛበት ሹመት ጥፋቱ ብዙ ነው። ሥልጣን እግዚአብሔር ከሰጠን ዕድል ነው። ያልፋልና የማያልፍ ሥራ ልንሠራበት ይገባል። ዘመኑ አጭር ነው። የአንድ ሠራተኛን የሥራ ዘመን ያህል እንኳ የማይሞላ ጥቂት ጊዜ በመሆኑ ለትውልድና ለአገር የሚጠቅም ነገር ልንሠራበት ይገባል።

ያልታገሥነው ምክርና ሥልጣን ብቻ ሳይሆን ያልታገሥነው ሀብትም ከውድቀት ያደርሳል። አንድ የድሮ ባላባት ሎሌያቸውን ጠርተው፡- «እንደው ወደ ቆላ ልልክህ ነበር» ብለው ትክዝ አሉ። ሎሌውም፡- «እሄዳለሁ ምን አሳሰብኩ?» ቢላቸው «አይ ረሀቡን አትችለውም ብዬ ነው» አሉት። ሎሌው ግን መልሱ፡- «አይ ጌቶች እንኳን ረሀቡን ጥጋቡንም ችለዋል» አላቸው ይባላል። አዎ ሰው ከረሀብ ይልቅ ጥጋብን አይችልም። ረሀብ አንድ ዓይነት ጠባይ ይሰጣል። ሰባራ ያደርገዋል። ጥጋብ ግን ብዙ የጠባይ አረም ያበቅልበታል። የራብውን መሬት ትችለዋለች። የጠገበ ግን መሬት አልችልህ ብሎት በአየር ሊበርር፤ ባሕር ሲቀዝፍ ይሞታል። አንድ ደራሲ፡- «ሰው ከእናቱ ማገፀን ራቁቱን ስለወጣ ከጌትነት ይልቅ ድህነትን በቶሎ ይለምዳል» ብሏል።

የሰው ልጅ ብዙ የተደበቁ ነገር ግን ማግኘት የሚያወጣው ጠባይት አሉት። እስኪሞላ መቅለስለስ፤ እስኪያገኙ ተራመዱብኝ ማለት፤ እስኪጠግቡ ማቆላመጥ ካገኙ በኋላ ደረትን እንደ አፈ መዝ ማሞጥሞጥ፤ ልርገጣችሁ አመመኝ አትበሉ፤ ልስደባችሁ ተሰማኝ አትበሉ፤ ድሃን አታሳዩኝ፤ ሁሉም ሰው ይሸተኛል ማለት ማግኘት የሚያበላሻቸው የቀላሎች ጠባይ ነው። አንድ የጥንት ፈላስፋ የተናገረው ጠቃሚ ምክር ነው፡- «ዓለሟ የሰጠችህ ከሌላው ቀምታ ነው፤ ያንታንም ቀምታ ለሌላው ትሰጠዋለችና አትታበይ» ብሏል። ሌላውም አዋቂ፡- «ዓለም ሦስት ናት አንድ ቀን ላንተ፤ አንድ ቀን ባንተ አንድ ቀን ለሌላ ናትና» ብሏል።

የሰው ተፈጥሮ ደስታንም ሀዘንንም የማይችል በመሆኑ በዕድሉም በመከራውም መታገሥ ያስፈልገዋል። የሰው ልጅ ሲያጣ የሚያገኝ እንደማይመስለው ሁሉ፤ ሲያገኝም የሚያጣ አይመስለውም። ዓለሟ ግን እስከት ናትና መልኳን ትቀይርበታለች። ከታገሡት መከራ ያልታገሡት ዕድል አወዳደቁ ብርቱ ነው። ቀላል ልብ ያለው ሰው ማግኘት ይደንቀዋል። «ባለጌ በበቅሎ ላይ ሲሄድ ወደ ሰማይ የወጣ ይመስለዋል» እንዲሉ።

በዓለም ላይ መቆየት ካማረን ተደብቆ መኖርን እንውደድ። የትልቅ ሰው ውድቀት ለብዙዎች እርካታ ነው። በዓለም ላይ ግን በጥቂቱ መረሳት መከራን ይቀንሳል። ስለዚህ ያከበረችህ ዓለም ሳታዋርድህ እንቅልፍ አይዛትምና ተጠንቀቅ! ዓለም ሳትንቅህ አትቀርምና እስቀድመህ ናቃት! ከዚያ መናቋ አይደንቅህም። ከሁሉ ሁሉ ዕድልህን ታገሠው። በዓለም ላይ ቶሎ ልንጠቀምባቸው የሚገባን የማይቆዩ ሁለት ነገሮች አሉ። ሃይማኖትን የሚወድ ንጉሥና ዕድል ናቸው። ስለዚህ ዕድላችንን እንታገሠው እንጠቀምበት።

እናስተውል

ስለ ቤርያ ሰዎች የተጻፈው ይደንቃል፡- «... እነዚህም በተሰሉንቁ ከሚኖሩት ይልቅ ልብ ሰፊዎች ነበሩና፡- ነገሩ እንደዚሁ ይሆንን? ብለው ዕለት ዕለት መጽሐፍትን እየመረመሩ ቃሉን በመሰራቃድ ተቀበለ» (የሐዋ. 17:10-11)። የቤርያ አይሁድ አዲሱን የክርስትና እውነት ሲሰሙ የቀናቸው መቃወም አይደለም። ልብ ሰፊዎች ነበሩና «እንደዚሁ ይሆንን?» በማለት ቆም አሉ። የኖረው ሁሉ ትክክል፤ አዲሱ ሁሉ ስህተት ነው ብለው አላሰቡም። «ከማያውቁት መልአክ የሚያውቁት ሰይጣን ይሻላል» ብለው ክፉ ተረት አልተረቱም። ምንም ባያውቁት መልአክ አይጠላም፤ ምንም ቢያውቁት ሰይጣን አይመረጥምና። በእገራችን ግን ራሱን የማየት ልብ ሰፊነት የለንምና እናሳዝናለን። እውነት ነጻ ከምታወጣን የለማውን ውሸት በጥቅስ እያዳበርን ለመኖር የቆረጥን፤ ከእውነት ጋር ላለመገናኘት ተጠንቅቀን የምንጓዝ እንመስላለን። ስለዚህ እውነትንም እውነተኞችንም እንገፋለን።

የርካ ምን ያፈራል ብለው ሳይጠይቁ፤
ሸላ ምን ያፈራል ብለው ሳይጠይቁ፤
የንዝ ምን ያፈራል ብለው ሳይጠይቁ፤
ቆርጠው ቆርጠው ጣሉት እነ ጣዕም አያውቁ።

የቤርያ ሰዎች ሌላው ልብ ሰፊነታቸው ቆም ካሉ በኋላ «ዕለት ዕለት መጽሐፍትን እየመረመሩ» የአሁኑን እውነት ከድሮው ጋር ለማስማማት ሞክሩ። ማጣቀሻቸው ባሕል ወይም አንድ ሊቅ ሳይሆን እስትንፋስ እግዚአብሔር የሆነው መጽሐፍ ቅዱስ ነበር። መጽሐፍ ቅዱስ ንጹሕ የእግዚአብሔር ቃል ነው። የእግዚአብሔርን ቃል ከተጠራጠርን ያለነው አደጋ ውስጥ ነው። ሁሉን የሚያርም በማንም ግን የማይታረም መጽሐፍ ቤናር መጽሐፍ ቅዱስ ነው። የትኛውም አስተሳሰብ የትኛውም ትምህርት በዚህ መጽሐፍ ይጻፍ

ል። መጽሐፍ ቅዱስ ያልደገፈውን ሐሰት ለማለት ድፍረት ካላገኘን ለመዳን አሳብ ያለን አይደለንም። የቤርያ ሰዎች «ነገሩ እንደዚህ ይሆን?» ብለው ቆም ካሉ በኋላ መጽሐፍትን መመርመር የዘወትር ሥራቸው ሆነ። የሰሙት የሐዋርያት ትምህርት የእግዚአብሔር ቃል የሚደግፈው መሆኑን ባረጋገጡ ጊዜ «ቃሉን በሙሉ ፈቃድ ተቀበለ» (የሐዋ. 17:11)። እኛም እየተጓዝን አቅጣጫችንን ማስተካከል አይቻለንም። ቆም ማለት ያስፈልገናል። የሰማነውን ሁሉ መቀበል አይገባንም። በእግዚአብሔር ቃል መፈተሽ ያስፈልገናል። በመጨረሻም ቃሉ ያረጋገጠልንን በሙሉ ፈቃድና ውሳኔ በመቀበል ማረፍ ይገባናል። ያልታገሥነው እውነት የደስታችንን ዘመን ያርቅብናል። ያልታገሥናቸው ብዙ ዕድሎቻችን ጎድተውናልና እናስተውል!

ጸሎት

ከመልካምነቴ አብዝተህ፣ ከክፋቴ አሳንሰህ የከፈልክኝ፤ ሽባውን እኔን መለሰሁ ያልክኝ፤ በቁልምጫ ቃል ወዳጄ ብለህ የጠራኸኝ፤ የክብርን ካባ የደረብክልኝ አንተ አምላኬ ነህና አመሰግንሃለሁ። አባቶቼ በእሳት በሰይፍ ውስጥ አመለኩሁ። እኔ ግን በሞቀ መቅደስ፤ ባማረ ቤቴ ሳመልክህ ተሳነኝ። ምንኛ ጎስቋላ ሰው ነኝ? እባክህ ከዚህ ታጥቦ ከማይጠራ ማንነት አድነኝ። ስለገፋሁት በጎ ምክር፤ ነውረኛ ስለሆንኩበት ሀብት፤ አንተን በመፍራት ስላልተወጣሁት ሥልጣን ይቅር በለኝ። አደራን ሥልጣን፤ ኃላፊነትን እልቅና በማለቴ ሰውን በደልኩ። እኔን አገልግሎኝ ብዬ ደንብ አወጣሁ። ጌታዬ ሆይ ራሴን የበላይ ያደረግሁ ደፋር ባሪያ ነኝና እባክህ ይቅር በለኝ። ላንተ መሥዋዕትነትን አይደለም የጊዜን ዋጋ የአሥራት በኩራቴን ሰጠታ እንኳ ለመወጣት የደከምሁ ነኝ። ጌታዬ ገድል መሥራትን ትቼ ገድል አደንቃለሁ። ቅዱስ የመሆን ምኞት እንጂ ውሳኔ የለኝም። አንተ የምትረዳው ምኞትን ሳይሆን ውሳኔን ነውና፤ አንተ የምትባርከው እውቀትን ሳይሆን እምነትን ነውና እባክህ የውሳኔና የእምነት ሰው አድርገኝ። በቻለኝ ትዕግሥትህ ለዘላለሙ አሜን!

ምዕራፍ ዐሥራ ስድስት በጊዜው ይሠራል

የአገራችን ተቀባይ ሲመርቅ፡- «ሰጪው ዘመን ነው፤ ዘመን ይሰጥልን» ይላል። ይህ ብቻ አይደለም የተሸነፈው ወገን፡- «የቀን እንጂ የሰው ጀግና የሰውም» በማለት ይጽናናል። በዘመን ሰጪነት፤ በቀን አክባሪነት የሚያምኑ ብዙዎች ናቸው። ስለዚህ እግዚአብሔርን ትተው የጊዜን ቸርነት ይጠባበቃሉ። ጊዜ ግን በራሱ ሕይወት ያለውና ፍርድን የሚያደላድል አይደለም። ጊዜ የእግዚአብሔር አገልጋይ ነው። ለዘመን መነሻና መድረሻ የሰጠ፤ በዘመን ውስጥ ታሪክን የሠራ፤ ከጊዜ ስፍር ውጭም የሚኖር፤ ሁሉን በጊዜ ስሌዳ ያስገዛ፤ የቀን ባለቤት፤ የዘመን ጌታ እግዚአብሔር ነው። እርሱ በስፍራ ሳይወሰን እኛን በሚወሰን ተፈጥሮ የፈጠረ፤ በዘመን ሳይሰክ ለእኛ የልደትና የሞት ቀንን የቆረጠ ድንቅ አምላክ ነው። «አቤቱ፥ አንተ ለትውልድ ሁሉ መጠጊያ ሆንህልን። ተራሮች ሳይወለዱ፥ ምድርም ዓለምም ሳይሠሩ፥ ከዘላለም እስከ ዘላለም ድረስ አንተ ነህ» (መዝ. 89(90): 1-2)።

ጊዜ ለእያንዳንዱ ሰው የተሰጠው ልክ ወይም መጠን ነው። ዕድሜ ተሰፍሮ የተሰጠን ሲሆን ፍጻሜው ከእኛ እውቀት የተሰወረ ነው። እንሞታለን ስንል እንኖራለን፤ እንኖራለን ስንል እናልፋለንና ተዘጋጅተን መቀመጥ ተፈልጎብናል። ዕድሜ በበረከት እንደሚጨምር ተነግሯል። አባትና እናትን ማክበር ዕድሜ እንደሚያረዝም የተሰፋ ቃል ተሰጥቷል (ዘፀ. 20:12)። ይህን ቃል የማያከብር በተቃራኒው ዕድሜው ያጥራል። «ሽምግልናችንን ያልናቀች ወጣትነታችን እንዴት የተባረከች ነች!» እንደ ተባለ። ሽምግልናን ለማየት ሽምግልናን ማክበር ይገባል።

እግዚአብሔር በጊዜ ውስጥ ይሠራል እንጂ ጊዜ እግዚአብሔርን ተክቶ ፍርድ አይሰጥም። የጊዜ ባለቤት እግዚአብሔር ነው። የምንጠብቀው ጊዜን ነው ወይስ እግዚአብሔርን? የጊዜ አምላኪዎች ከእግዚአብሔር ምንም አያገኙም። እግዚአብሔር ሥራን የሚሠራበት የራሱ ጊዜ አለው። እግዚአብሔር የዕቅድ፤ የውሳኔና የራዕይ አምላክ መሆኑን መጽሐፍ ቅዱስ ይነግረናል። ስለዚህ እግዚአብሔር ዕቅዱን የሚተገብርበት፤ ውሳኔውን የሚፈጽምበት፤ ራዕዩን የሚመተበት የራሱ ጊዜ አለው። የእግዚአብሔር ትዕግሥት ስንልም በጊዜው ይሠራል ማለታችን

ነው። ሰዎች ስንፍናቸውን፣ ድንጋጌአቸውን፣ ቸልተኝነታቸውን፣ ሌላው ይሠራልኝ ማለታቸውን እንደ ትዕግሥትና ልቦ - ሰፊነት ሊቆጥሩት ይችሉ ይሆናል። ነገር ግን እነዚህ ነገሮች የጽድቅ ተቃራኒዎች በመሆናቸው ትዕግሥት ብለን ልንጠራቸው አንችልም። የእግዚአብሔር ትዕግሥት ግን የፍቅሩ፣ የጥበቡና የጽድቁ መገለጫ ነው።

ያለበደሉ ነገር ግን ስለ ወገኖቹ መከራን እየተቀበለ ያነባ የነበረው ነቢዩ ኤርምያስ፡- «እግዚአብሔር በተስፋ ለሚጠብቁት ለምትሻውም ነፍስ መልካም ነው። ሰው ዝም ብሎ የእግዚአብሔርን ማዳን ተስፋ ቢያደርግ መልካም ነው» (ሰቆ.ኤር. 3:25-26) ብሏል። መከራ ተስፋን የሚታገል ታጋይ ነው። መከረኛው ተስፋን ከጣለ በቀላሉ ይሸነፋልና መከራ የበላይ ለመሆን ተስፋን ይታገላል። ተስፋ ከሁኔታዎች ግምገማ ተነሥተን የምንጠብቀው ሳይሆን ተስፋ እግዚአብሔር ነው። ሁኔታዎች ምንም መልክ ይኑራቸው በሁኔታዎች የማይወሰነውን ጌታ መጠበቅ ተስፋ ይባላል። እግዚአብሔር እንዲሠራ መንገዱን ከሚከፍት ነገር አንዱ በእርሱ ላይ ያለን ተስፋ ነው። እርሱ በታመነው መጠን ይሠራል። መከራ ለፍላፊ ያደርጋል። መከረኛው እግዚአብሔርንና አገልጋዮችን ያለማቋረጥ የሚጠይቀው ጥያቄ «እንዲህ ለምን ሆነ? ዝርዝር ምክንያት ይነገረኝ» የሚል ነው። እግዚአብሔር ግን ለሁሉም ነገር ማብራሪያ አይሰጠንም። አያስፈልገንምና። በመከራ ውስጥ የማይገቡን ብዙ ነገሮች ይኖራሉ። በዚህ ውስጥ ግን በዝምታ እግዚአብሔርን መጠበቅ ጉልበት እንዳይባክን ያደርገዋል። የምንጠብቀው እግዚአብሔርን ነው። እርሱ የሥራ ጊዜ አለው (መዝ. 118:126)።

የትዕግሥትን ትርጉም እስካሁን አያየን ነው። ትዕግሥት ማለት መቻል ነው ብለናል። እግዚአብሔር በበደላችንና በፍላጎታችን ችሎናል። እኛም የሌሎችን በደል ይቅር ማለት ዳግመኛም ለሚለምኑን ቸር መሆን ይገባናል። ትዕግሥት ማለት መጠበቅ ነው ብለናል። እግዚአብሔር እንደሚጠብቀን ማለት ተስፋ እንደማይቆርጥብን አይተን እኛም በራሳችንና በሌሎች ተስፋ መቀረጥ እንደማይገባን በሚገባ አይተናል። ትዕግሥት አለመቻላል ነው በማለት ሦስተኛውን ትርጉም ሰጥተናል። እግዚአብሔር ስለማይቸኩል ህልውናውን የካዱትን እንዴት እንደታገሠ አይተናል። እኛም ዕድላችንን መታገሥ እንደሚገባን አጥንተናል። አራተኛው፡- የትዕግሥት ትርጉም ጊዜን መጠበቅ ነው። ስለዚህ እግዚአብሔር ትዕግሥተኛ ነው ሲባል በጊዜው ይሠራል ማለት ነው።

እግዚአብሔር ይታገሣል ስንል አይቸኩልም ማለት ነው ብለናል። እግዚአብሔር ኃይል አለኝ ብሎ ኃይሉን ሊያሳይ የማይቸኩል እንደሆነ ፍጥረትም የረጋው በታጋሽነቱ ምሥጢር እንደሆነ አጥንተናል። አሁን ደግሞ እግዚአብሔር ይታገሣል ስንል በጊዜው ይሠራል ማለት እንደሆነ አያየን ነው። የእግዚአብሔር ትዕግሥት ከኃይልነቱና ከፍቅሩ ይመደባል። እግዚአብሔር ይታገሣል ሲባል የእኛ ነገር የማይሰማው ወይም ቸልተኛ ነው ማለት አይደለም። እግዚአብሔር በመታገሡ ከፍ ያለ ዓላማ አለው።

የእግዚአብሔር ትዕግሥት እንደጠቀመን እስከ አሁን አይተናል። በጥፋታችን ቢያጠፋን፣ ለመመለስም ዕድል ባይሰጠን ኖሮ ዛሬ ለመለወጥና ቃሉን ለመስማት ባልበቃን ነበር። ስለታገሠን እርሱን አውቀናል ወንጌልን ሰምተናል። ታዲያ በበደላችን ሲታገሠን ደስ ካለን በጸሎታችንም ሲታገሥ ደስ ሊለን ይገባል።

ራሳችንንና አካባቢያችንን በማየት የእግዚአብሔር ትዕግሥት ጥያቄ የሚሆንብን ጊዜ ብዙ ነው። በሕይወታችን እንዲሆኑ የምንፈልጋቸው ነገሮች ከመቅረብ እየራቁ፣ ከመሻሻል እየተባባሱ፣ ከስምረት ይልቅ እየተበላሹ መሆናቸውን ስናስብ ትዕግሥቱን እንቀየማለን። ከራሳችንም ወጣ ብለን አካባቢያችንን ስናይ ከተማው በኃጢአት መቆሸት፣ ሰዎች ግፍን አለመፍራታቸው፣ አስተዳደሩ ትብትብ መሆኑን ስናይ እግዚአብሔር ለምን ዝም ይላል? እንላለን። እኛ ኃጢአተኞች ነን እግዚአብሔር ግን በንጽሕናው እንዴት ግፍን ያያል? በጽድቅነቱ እንዴት የድሆችን መገፋት ቸል ይላል? እንላለን። እግዚአብሔር ግን ለእያንዳንዱ ጥያቄአችን ዝርዝር መልስ ላይሰጠን ይችላል። በጊዜው እንደሚሠራ ግን በርግጥ ይነግረናል። እኛ እግዚአብሔርን እንደታገሥን ይሰማን ይሆናል፤ በተቃራኒው ግን የታገሠን እግዚአብሔር ነው። («ጸሎት» የሚለውን መጽሐፍ ከገጽ 92-102 ተመልከቱ)።

እንደ እኛ በጥያቄ ማዕበል ይንገላታ የነበረ አንድ ነቢይን በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ እናገኛለን። ያ ነቢይ ዕንባቂም ነው። ዕንባቂም ከራሱ ባሻገር የእግዚአብሔር ፍትሐ ጽድቅና የደካሞች መጠቃት የተሰማው ነቢይ ነበር። ስለዚህ ጥያቄዬ እውነተኛ በመሆኑ ፈጣን መልስ ያስፈልገኛል ብሎ የሚያስብ ነቢይ ነበር። ዓይኑም በዕንባ ረጥሷል፤ ልቡም በጥያቄ ተወጥሯል። ይህ ነቢይ የነበረበትን ዘመን ስናስብ ከምርኮ በፊት ወይም ከባቢሎን ምርኮ መዳረሻ ወቅት የነበረ ነቢይ ነው። «ልትጠፋ ያለች ከተማ ነጋሪት ቢጎስመባት አትሰማም» እንደሚባል የእስራኤል ልጆች የነቢያትን ቃልና የንስሐን አዋጅ ቸል ብለው በፊታቸው መልካም

የመሰላቸውን የሚያደርጉበት፤ አንዱ አንዱን ተው የማይልበት፤ ሁሉም በኃጢአት ጊዜ ያጣበት፤ በክፋት የሚወዳደርበት፤ ብሔራዊ ራስ ወዳድነት የሰፈነበት፤ ባቢሎናውያን ዓለምን እየወረሩ የበላይነታቸውን ለማረጋገጥ የሚጥሩበት ... ዘመን ነበር። ነቢዩ የአገሩና የዓለም ሁኔታ ጥያቄ ሆኖበት ነበር። ይህንን ጥያቄውን ሊያደምጠው ለሚችል ለእግዚአብሔር አቀረበ። የዕንባቆም ጥያቄዎች ብዙ ናቸው። ከጥያቄዎቹ ውስጥ፡-

እየባሱ ያሉ ጥፋቶች

«አቤቱ፥ እኔ ሰጮኸ የማትሰማው እስከ መቼ ነው? ስለ ግፍ ወደ አንተ እጮኸለሁ፥ አንተም አታድንም» (ዕንባ. 1:2) የሚለው የመጀመሪያው ጥያቄው ነው። ዕንባቆም ስለ ፍላጎቱ መሟላት ሳይሆን ስለ ሌሎች ከጥፋት ማምለጥ እየጸለየ በመሆኑ መሰማት አለብኝ የሚል ስሜት ውስጥ ገብቷል። እግዚአብሔር የእኔን ይተውና የሌሎችን ጥያቄ ይመልስ ወደሚል አስተሳሰብ ሄዷል። እግዚአብሔር የዕንባቆምን ጮኸት ቢሰማም ዕንባቆም የሚጮህላቸው ሕዝብ ግን በክፋት እየበረቱ፤ ፈቃዳቸውን ተጠቅመው ክፉን እየመረጡ ነበር። የዕንባቆም ጸሎት የንስሐ ጸጋን የሚያመጣ እንጂ ንስሐን መተካት አይችልም። መዓትን ለጊዜው ያዘገያል እንጂ እስከ ፍጻሜው አያድንም። መታሠሩ የተሰማማውን ሕዝብ በጸሎት ብቻ ሳይሆን በስብከትም መፍታት ያስፈልጋል። ጸሎታችን እንዲጸልዩ የሚያበረታ እንጂ የሰዎችን ጸሎት የሚተካ አይደለም። እግዚአብሔር ዕንባቆምን ሰምቷል። ያ ሕዝብ ግን የሚለመንለትን ልመና መልሱ ቢመጣም ለመቀበል ፈቃደኛ አልነበረም።

ሕግ ላልቷል

«በደልንስ ስለ ምን አሳየኸኝ? ጠማምነትንስ ስለ ምን ትመለከታለህ? ጥፋትና ግፍ በፊቴ ነው፤ ጠብና ክርክር ይነሣሉ። ስለዚህ ሕግ ላልቷል፥ ፍርድም ደል ነሥቶ አይወጣም! ኃጢአተኛ ጸድቅን ይከብባልና! ስለዚህ ፍርድ ጠማማ ሆኖ ይወጣል» (ዕንባ. 1:3-4)።

ዕንባቆም ዓይኑን እስኪጠላ የሚያየው ክፉ፤ ጀርድን እስኪጠላ የሚሰማው ክፉ ሆኖበት በግራ በቀኝ የሚያጽናና ነገር አጥቶ ነበር። ጴጥሮስ በባሕር ላይ እየተራመደ ወደ ጌታ ሲሄድ የማይረገጠውን ባሕር ረገጠ። ዓይኑን በጌታው ላይ ባደረገ ጊዜ ሁሉ

ባሕር ጸንታለት እግሩም እንቅፋት አልገጠመውም ነበር። ነገር ግን ዓይኑን ከጌታ አንሥቶ ሰዓቱን ቢመለከት ጨለማ፤ በግራና በቀኝ ቢያዳምጥ የነፋስና የማዕበል ድምፅ ሆነበት። የጠራውን ጌታ ሲያይ የማይረገጠውን ባሕር ረገጠ። ከተፈጥሮ ድንጋጌ በላይ ተራመደ። ዓይኑን ከአየሱስ ላይ አንሥቶ ጨለማውን ባየ፤ ነፋሱን ባዳመጠ ጊዜ ግን ወዲያው ፍርሃት አደረበት። ፍርሃቱ ጥርጣሬን፤ ጥርጣሬው መስጠምን አስከተለበት። በእምነት ጀምሮ በመስጠም ሊያበቃ ሲል፡- «ጌታ ሆይ አድነኝ ብሎ ጮኸ።» አየሱስም እጁን ይዞ ከመስጠም አዳነው። ጴጥሮስ መጠራጠሩ ቢነቀፍም ሰጥሞ ሳያልቅ አድነኝ ማለቱ ግን የሚያስመሰግነው ነው (ማቴ. 14:28-33)።

ዕንባቆምም ልክ እንደዚህ ሆኖበት ተቸግሯል። አገሩ የሌበች፤ የተልበተኞችና የአፈኞች ሆኖበት ነበር። የእርሱ ዓይን የኃጢአተኛ ዓይን በመሆኑ ይህንን ይይ፤ የንጹሐ የእግዚአብሔር ዓይኖች ግን እንዴት ግፍን ያያሉ? የሚል ጥያቄ ተፈጥሮበት ነበር። ዕንባቆም መቅጣት ቢችል ይቀጣ፤ ሁሉንም ሰው ደምስሶ ያድር፤ እንክርዳዱን እንቅላለሁ ብሎ ስንዴውንም ይነቀል ነበር። አለመቻሉ ግን የፍርድ አሳትን በውስጡ እንዲቀጣጠል ብቻ አደረገው።

ይህን የፍርድ ቅንዓት በሰው ውስጥ ያስቀመጠው ራሱ እግዚአብሔር ነው። ሰው ግን ፍርድን ሲከተል ምሕረትን ሊተው፤ ምሕረትን ሲከተል ፍርድን ሊያዛባ ይችላል። እግዚአብሔር ግን ፍቅርና ፍትሕን ያስማማል (መዝ. 84(85):10)። እግዚአብሔር ይህን ሁሉ ግፍ ለምን ያያል? ስንል የፍርድን ሚዛን በውስጣችን ያስቀመጠ እርሱ ራሱ መሆኑን ማሰብ ይኖርብናል።

ዕንባቆም ሕጎች የወረቀት ቀለብ ሆነው አየ። ሕግጋቱ ጥፋተኞችን የመዳኘት አቅም አጥተዋል። ሕጉ ምስኪኖችን ይገዛል። ባለጠጎችና ትልልቆች ደግሞ ሕጉን ይገዙታል። መውጣት መግባት አስፈሪ የሆነበት፤ ዳኝነቱ ፍጹም የረከሰበት ዘመን ነበር። የሚፈረድበት በነጻ ሲለቀቅ፤ የሚፈረድለት ሲፈረድበት እያየ «ዓለሙ ባለቤት አይነረው አንተ እግዚአብሔር የዓለሙ ባለቤት አይደለህም ወይ? በንጉሥ ያዘነ፤ በፍርድ የተበደለ በማን ይካላል? በአንተ አይደለምን? ለምን ዝም ትላለህ?» እያለ ይጮህ ነበር። የሕግ መላላት፤ የፍትሕ መዛባት ሰላማውያንን ፈረ፤ ወንጀለኞችን ደፋር አድርጎ ነበር። በሌሊት የሚተራመሱ አራዊት በቀን ወጥተው ነበር። አራዊት በቀን የሚወጡበት ክፉ ቀን ገጥሞት፤ በክፉ ሥራው የሚያፍር ሰላጣ «አቤት፥ አቤት» ይል ነበር።

እግዚአብሔር ግን በጊዜው እንደሚፈርድ ነገረው (ዕንባ. 1:5-11)። እግዚአብሔር ሲፈርድ ምድሪቱ እንደምትፈርስ፤ ንጉሡ በሌላ ንጉሥ እንደሚታሰር፤ ሕዝቡም እገራቱን ለቆ እንደሚጋዝ፤ ምድሪቱም ከግፍ ለሰባ ዓመት እንደምታርፍ የሚገልጥ የፍርድ አንቀጽን ነገረው። እግዚአብሔር ዝም ያለው በጊዜው ሲፈርድ ነበር። በርግጥም ያ ሕዝብ እምቢ በማለቱ ጥያቄ ሆኖ አልቀረም። የፍርድ መፃት ሲወርድበት እንደ ዕንባቆም ያሉ ዝም አይሉም። ፍርድ ሲመጣ፤ ሰው ሲወድቅ፤ ሰዎችም ዋይ ዋይ ሲሉ ዕንባቆም አንጀቱ አይጠናም። ባለጌ ልጅ እስኪይዙት ይጨክንበታል። ተይዞ ሲንሰፈሰፍ ግን መልሶ ያራራል። እግዚአብሔር ቶሎ ያልፈረደው የዕንባቆምም ርገራጌ አይቶ እንጂ አቅም አጥቶ አይደለም። የእገራችን ሰው «ላምጨው አይገደው» እያለ ፍርዱን ያወድሳል። አንድ ቁስም፡- «እግዚአብሔር ምሕረትን ይወዳል። እምቢ ካልን ግን የመከራ ደሃ አይደለም በዓይነት ያመጣዋል» ብለዋል።

እግዚአብሔር ሥራን የሚሠራበት የራሱ ጊዜ አለው። ሰው ለእግዚአብሔር ቀን ቆራጭ፤ ፍርድ አመልካች፤ ቅጣት ሰንዛሪ መሆን የለበትም። እርሱ በጊዜው ይፈርዳል። የእግዚአብሔር ዝምታው የረሳ፤ ያልሰማ፤ ሩቅ አገር የሄደ ይመስል ይሆናል። እርሱ ግን በፍርድ የመጣ ቀን ማንም አያመልጥም። ሠለስቱ ምእት በቅዳሴያቸው፡- «እንደማይሰማ ቸል ይላል፤ እንደማይይ ዝም ይላል፤ እንደማያውቅ ይታገሣል። እንደማይሰጥ ይዘገያል» ብለዋል።

ዕንባቆም እነዚህንና ሌሎችን ጥያቄዎች ጠየቀ። ጥያቄዎቹ ግን መልስ የለሽ አልነበሩም። እግዚአብሔርም ይመልስለት ነበር። የምናመልከው እምላካችን ጥያቄን የሚፈራ እምላክ አይደለምና። እርሱ መልስ አይሰጥም። ራሱ መልስ ነው። ዕንባቆም፡- «በመጠበቂያዬ ላይ እቆማለሁ። በእምባ ላይም እወጣለሁ፤ የሚናገረኝንም፤ ስለ ክርክሪም የምመልሰውን አውቅ ዘንድ እመለስታለሁ» (ዕን. 2:1) አለ። ዕንባቆም ከተናገረ በኋላ በዝምታ ሆኖ እግዚአብሔርን መጠበቅ ጀመረ። እግዚአብሔርም ድምፁን አሰማው። እግዚአብሔር በዝምታ ውስጥ ይናገራል። ነቢዩ ኤልያስ ኤልሳቤጥን ፈርቶ በሽሽ ጊዜ በዋሻ ውስጥ ተደብቆ ሳለ እግዚአብሔር ተገለጠለትና ከዋሻው ውጣ አለው። ዋሻው የኤልያስን ፍርሃት የሚያደምቅ ስፍራ ነው። በፍርሃት ውስጥ ያለ ሰው ድምፅን መሰማት አይችልምና እግዚአብሔር ከፍርሃት ምሽግህ ውጣ አለው። ኤልያስም በተራራው ላይ በቆመ ጊዜ ተራሮችን የሚሰነጥቅ ብርቱ ነፋስ፤ የምድር መናወጥ፤ እሳት ሆነ። እግዚአብሔር ግን በሦስቱም ኃይላት ውስጥ አልነበረም። ከእነዚህ ክስተቶች በኋላ ግን ትንሽ የዝምታ ድምፅ ሆነ። እግዚአብሔርም ተናገረ (1ነገሥ. 19:9-18)።

በኃይለኛ ነገሮች ውስጥ እግዚአብሔር አለ ብለን እናስባለን። እግዚአብሔር ግን ዓለትን ከሚሰነጥቅ፤ ተራሮችን ከሚያፈርስ ነፋስ ይልቅ በትንሽ ዝምታ ውስጥ ይገኛል። ዕንባቆም በዝምታ ውስጥ የእግዚአብሔርን ድምፅ ሰማ።

«እግዚአብሔርም መለሰልኝ እንዲህም አለ፡- አንባቢው ይፈጥን ዘንድ ራእዩን ጻፍ። በጽላትም ላይ ገለጠው። ራእዩ ገና እስከ ተወሰነው ጊዜ ነው። ወደ ፍጻሜውም ይቸኩላል። እርሱም አይዋሽም፤ ቢዘገይም በእርግጥ ይመጣልና ታገሠው፤ እርሱ አይዘገይም» (ዕንባ. 2:2-3)። እግዚአብሔር የተናገረውን ያደርጋል። ስለዚህ ራእዩን ጻፍ ተባለ። እግዚአብሔር ሥራን በሚሠራበት በዚያች ቀን ራእዩ ይከናወናል። ግን ሁሉም ነገር ወደታሰበለት ግብ ይጓዛል። ራእዩም ወደ ፍጻሜው፤ ክፉዎችም ወደ ፍርድ፤ ጸሎተኞችም ወደ መልሳቸው ይቸኩላሉ። እግዚአብሔር ተስፋን ሲሰጥ ተገዶ አይደለም። ስለዚህ ለመፈጸምም አይቸገርም። «አይዋሽም» ቢዘገይም ይመጣል። ቀን አለፈበት አይባልም። እግዚአብሔር ቀን አያልፍበትም። መንገድ የማይዘጋበት ባሕር የሚራመድ፤ በጦርነት ቀን የሰላምን ቃል የሚሰጥ ነው። እግዚአብሔር አልሠራልኝም አትበሉ። እየሠራችሁ ነበር። እርሱ ከሰዓቱ አንድ ሰዓት በፊት አይቀድምም። ከሰዓቱም አንድ ሰዓት አያረፍድም። በፊቱ ሺህ ዓመት እንደ አንድ ቀን ነው። በዘላለማዊነቱ ሲኖር አንድ ሺህ ዓመትን እንደ አንድ ቀን እየቆጠረ ነው። አንድ ቀንም በፊቱ እንደ ሺህ ዓመት ነው። የሺህ ዓመትን ተግባር በአንድ ቀን ይሠራዋል። ለእርሱ አይረፍድበትም። አልዓዛር ታሞ ሳለ ሰማ። ሰምቶ አልሄደም። ቢሄድ በሽተኛ ፈዋሽ ይባል ነበር። በሞተ ቀንም እያወቀ አልሄደም። ሄዶ ቢያነሣው ትንፋሹ ደክሞ ነበር እንጂ ባይሞት ነው። እነ እገሌ ሣጥን ገብተው ተፈራግጠው ወጥተዋል ይባል ነበር። በባሕሉ ነፍስ ሦስት ቀን በዛፍ ላይ ትቆይና በሦስተኛው ቀን ከተለቀሰ በኋላ ትሄዳለች ይባል ነበር። ስለዚህ ሠለስት ተለቅሶ ሁሉም ወደ ቤቱ ሲበተንና አልዓዛር እንግዲህ አበቃ ሲባል በአራተኛው ቀን ኢየሱስ ክርስቶስ መጣ። ከሙታንም መካከል ወዳጁን ጠራ (ዮሐ. 11:5-44)። አም፡- «እርሱም አይዋሽም፤ ቢዘገይም በእርግጥ ይመጣልና ታገሠው፤ እርሱ አይዘገይም» (ዕንባ. 2:3)።

ጠቢቡ ሰሎሞን፡- «ለሁሉም ጊዜ አለው» (መክ. 3:1) ብሏል። ዳግመኛም፡- «ነገርን ሁሉ በጊዜው ውብ አድርጎ ሠራው» (መክ. 3:11) እንዳለ እግዚአብሔር በጊዜው ሁሉን ውብ ያደርጋል። በእቅድና በትዕግሥት በምትመራው ዓለም ላይ የእግዚአብሔርን ጊዜ መጠበቅ ተገቢ ነው። ጽንሰ ያለ ጊዜው በጥሩ አይወለድም። ዘርም

ያለ ጊዜው ፍሬ አይሆንም። ሌሊቱ ያለ ሰዓቱ አይነጋም። እግዚአብሔር በጊዜው ሁሉን ያደርግልናል። የሚያኖረን ለመሸቱ ብቻ አይደለም። መሸታችንንም ሊፈጽምልን ነው። «እግዚአብሔር ደስ ይበልህ፤ የልብህንም መሻት ይሰጥሃል» (መዝ. 36(37):4) ተብሎ ተጽፎአልና።

በእኛ ጊዜ የተሠራውን አይተነዋል። የእንባይ ካብ ነበር ተንዷል። በእግዚአብሔር ጊዜ የተሠራ ግን መሠረቱ የፀና ነው። የእኛ ምርጫ ቁመናን ያይ ነበር፤ የእርሱ ምርጫ ግን ልብን የሚመዝን ነውና ውብ ነው። የእኛ ምርጫ ሳያረካን ይኖራል። የእግዚአብሔር ምርጫ ግን ውብና አስደሳች ነው። ስለዚህ እንዲህ እያልን እንጸልይ፡-

«ልቤን ከፍ አድርጌ እንዲህ እያልኩ እጸልያለሁ፡- እግዚአብሔር ሆይ! ልቤ የተለያየ ስሜት ሊሰማው ቢሞክርም አንተ ግን በእርሱ አፍቅርበት። አእምሮዬንም ከፍ አድርጌ እንዲህ እጸልያለሁ፡- እግዚአብሔር ሆይ! አእምሮዬ የተለያየ ነገሮችን ሊያስብ ቢችልም አንተ ግን በእርሱ አስብበት። እጆቼንም ዘርግቼ እንዲህ እጸልያለሁ፡- እግዚአብሔር ሆይ! እጆቼ የተለያዩ ነገሮችን ሊሠሩ ቢችሉም አንተ ግን በእነርሱ ሥራባቸው አሜን።»

አንዳንድ ጊዜ ያለንበት ሁኔታና የምንሄድበት መንገድ እስኪጠፋን ፈተናው ያዳፍነን ይሆናል። ተስፋችንም ከእኛና ከሰዎች የተቆረጠ ይሆናል። ይህ ግን ለእግዚአብሔር የሥራ ጊዜ ነው። በብርቱ ፈተና ባለፍኩባቸው የቀደሙ ዓመታት ውስጥ እስከ ዛሬ ድረስ የማልረሳውን ጸሎት መጸለይ ጀመርኩ፡-

ጌታ ሆይ!

ካንተ የሆነውን ፈተና የምችልበት ጉልበቱን፤
ካንተ ያልሆነውን ፈተና የማሸንፍበት ትዕግሥቱን፤
ከሁሉ በላይ ነገር ሁሉ ለበጎ ነው የምልበት
ማስተዋልን ስጠኝ።»

ወገኖቼ!

የሰው የትዕግሥት መጨረሻው፤ ለእግዚአብሔር የሥራ መጀመሪያ ነው።

የአቅማችን መድከም፤ የሁኔታዎች መጨለም፤ እያለፈ ነው የምንሰውን ጊዜ ማሰብ ትዕግሥት ያሳጣናል። እግዚአብሔርንም መጠበቅ ያቅተናል። ያስፈራን የአቅማችን መድከም ከሆነ «ለሰው የማይቻል ለእግዚአብሔር ይቻላል» (ማቴ. 19:26)። ያስፈራን ጨለማው ከሆነ «ጨለማ ከአግሩ በታች ነበረ» ተብሎለታል (መዝ. 17(18):9)። ያሰጋን መንገድ መዘጋቱ ከሆነ «በወጀብና በወውሰኝ ነፋስ ውስጥ መንገድ አለው» (ናሆ. 1:3)። ያስጨነቀን የጊዜው ማለፍ ከሆነ እግዚአብሔር የሺህ ዓመቱን ተግባር በአንድ ቀን ይሠራዋል። «በጌታ ዘንድ አንድ ቀን እንደ ሺህ ዓመት» ነውና (2ኛ. 3:8)። አዎ በጊዜው ይሠራል። ዕንባቆም ይህንን በተረዳ ጊዜ ራሱንና ሕዝቡን መውቀስ ጀመረ። በመጨረሻም እንዲህ እያለ ዘመረ፡-

«ምንም እንኳ በለስም ባታፈራ፤
በወይንም ሐረግ ፍሬ ባይገኝ፤
የወይራ ሥራ ቢጎድል፤
እርሾችም መብልን ባይሰጡ፤
በጎች ከበረቱ ቢጠፉ፤
ላሞችም በጋጡ ውስጥ ባይገኙ፤
እኔ ግን በእግዚአብሔር ደስ ይለኛል፤ በመድኃኒቱ
አምላክ ሐሜት አደርጋለሁ።
ጌታ እግዚአብሔር ኃይሉ ነው፤
እግሮቼን እንደ ዋላ እግሮች ያደርጋል፤
በከፍታዎችም ላይ ያስሄደኛል» (ዕገላ. 3:17-19)።

እናስተውል

የእግዚአብሔርን ጊዜ ለመጠበቅ ትዕግሥት የምናጣው ለምንድነው? ስንል ጊዜዬ አለፈ፤ አቅሜ ደክመ፤ ሳንጋጥጥ አንገቴ ተሰበረ፤ ስጠብቅ ዓይኔ ፈዘዘ፤ ጉልበቴ ደነዘዘ ብለን ነው። እግዚአብሔር ግን በጊዜው ሲሠራ እኛን ለበረከታችን ብቁ በማድረግ እንጂ ሬሳችን ላይ ማዕድ በማስቀመጥ አይደለም። እኛ ከሁሉ የሚያስፈራን ሞት ነው። ምክንያቱም ለዚህ ዓለም ህልውና ሞት መጨረሻ ነው ብለን ስለምናምን ነው። ለእግዚአብሔር ግን ሞት አያስፈራውም። እርሱ ሞትን የሥራ መጀመሪያው ሊያደርገው ይችላልና። ስለዚህ የእርሱን ጊዜ

እንጠብቅ። ለእርሱ የሚያልፍ ጊዜ የለም። በእርሱ ጊዜ የሚሆን ነገር ሁሉ ለልብ ደስታ፣ ለውስጥ ዕረፍት የሚሰጥ ነው።

ቀጥሎ የሚሆነውን ለማወቅ እኛ አንችልም። ብናውቅም የመለወጥ አቅም ስለሌለን ማወቃችን ፍርሃት ከመሆን በቀር አንዳች አይረባንም። እግዚአብሔር ግን ቀጣዩን ያውቃል። ለእርሱ ስንገዛ ቀጣዩ አያስፈራንም። ምክንያቱም ትላንትን በምሕረቱ ያስረሳን ነገን ደግሞ በኃይሉ የሚያስደፍረን አምላክ ነው። እግዚአብሔር ለትላንት ታሪካችን ይቅርታ፣ ለዛሬ ሙላት፣ ለነገ ተስፋችን ነውና።

ከእኛ ይልቅ ለእኛ የሚያስብ ጌታ አለን። እኛ ለራሳችን የምንመኘው ትልቅ ቤት ነው። እግዚአብሔር ግን የተመኘልን መንግሥተ ሰማያትን ነው። እኛ ለራሳችን ያሰበነው ቁሳቁስ ለማግኘት ነው። እግዚአብሔር ግን ያሰበልን ጸጋ መንፈስ ቅዱስን ነው። እኛ ለራሳችን የተመኘነው ዝናን ነው። እግዚአብሔር ግን ያሰበልን የውስጥ ሰላምን ነው። ከእኛ ይልቅ ለእኛ የሚያስብ አምላክ ነውና አሳቤን አሳብህ ይውረሰው ብለን መጸለይ አለብን።

ከእግዚአብሔር ይልቅ ፍትሐውያን አይደለንም። እኛ በምናየው እንፈርዳለን። እግዚአብሔር ደግሞ በሚያየው መጠን ይፈርዳል። ከጎን ማየትና ከላይ ማየት ልዩነት አለው። እግዚአብሔር ግን ከላይ ብቻ ሳይሆን የተሰወረውን አሳብ ይመረምራል። ስለዚህ በሚሆኑት ነገሮች ሁሉ በእግዚአብሔር ላይ ጥያቄ ማንሳት አይገባም። ከእኛ ይልቅ ያያልና ይራራልምና። ግን ድርሻችንን ስንወጣ ድርሻውን የሚወጣ አምላክ መሆኑን መዘንጋት የለብንም። በዛሬው ዘመን ግን በጎ ማድረግ እንፈልግም፣ በጎ እንዲደረግልን ብቻ እንፈልጋለን። ያልዘራነውን ለማጨድ የምንፈልግ፣ ካላስቀመጥንበት ባንክ ቤት ገንዘብ ለማውጣት የምንፈርም ሰዎችን እንመስላለን።

ጥፋት በዝቷል፣ ፍርድም እየተጓደለ ነው። እኛስ ራሳችንን አንጽተናል ወይ? በዓለም ላይ ትልቅ ስህተት የእኔ አስተዋጽኦ ምን ይለውጣል ብሎ ማሰብ ነው። እኔ ቤቴን ማስተካከል በአገር ላይ ምን ለውጥ ያመጣል? የእኔ የግል ኃጢአት በወገን ላይ ምን ተጽእኖ ይፈጥራል? ማለት ትልቅ ስህተት ነው። የምንኖረው ኑሮ የአካል ኑሮ በመሆኑ መልካምነታችንም ሆነ ስህተታችን በሌላው ላይ ተጽእኖ

ያመጣል። እኛ ድርሻችንን መወጣት አለብን። እግዚአብሔር ግን በጊዜው ይፈርዳል። ሲፈርድም አይተናል።

ትላንት የገነኑ ሰዎች ዛሬ ሲለምኑ አየን። ያኔ ፍርድን ናፍቀናል፣ ዛሬ ስናያቸው የእኛም አቋም ያጠራጥረናል። ታሪክን እንወቅሳለን። እኛም በታሪክ ፊት መሆናችንን ግን እንረዳም። ቢሆንም እየሆኑ ያሉትን ነገሮችና የሚተላለፉትን ተግላጾች እንመዝግባቸው። እግዚአብሔር ዋጋ ሲከፍል እናያለን። ሲሆን እየረሳን ነው እንጂ እግዚአብሔር ዛሬም እየፈረደ ነው። እግዚአብሔር በመጨረሻ ሲናገር ትክክለኛነታችንን እናጠቃለን። ራሳችንም ያንስብናል። ዕንባቆምም እግዚአብሔር ሲናገር ክርክሩን አቆመ። ኢዮብም እግዚአብሔር ሲናገር ሙግቱ ሁሉ ጠፋበትና፡- «ሁሉን ታደርግ ዘንድ ቻይ እንደ ሆንህ አሳብህም ይከለክል ዘንድ ከቶ እንደማይቻል አወቅሁ» አለ (ኢዮ. 42:2)። እኛም እግዚአብሔር ሲናገረን ሙግታችንን እንደ ሞኝነት እንቆጥረዋለን። አንድ ሰባዚ ዕንባቆም ማለት ዕንባ ይቁም ማለት ነው ብሏል። አዎ እግዚአብሔር በጊዜው ይበይናልና ዕንባ ይቁም!

ጸሎት

የአጽናፈ ዓለሙ ንጉሥ አንተ ጌታዬ ሰላም እልሃለሁ። ሰላም ሆነሽኛልና። ክብርህ አይለመድም፣ ፍቅርህ አይጠገብም፣ መናህ አይሰለችም፣ ጥበብህ አይደረስበትም፣ ቸርነትህ አያልቅም፣ ምሕረትህ አይነገርም፣ በረከትህ አይጨረስም። በየብስ ስጠብቃህ ባሕር ከፍለህ አሻገርከኝ፣ ምክንያት ስፈልግ ያለ ደመና ሽለቆዬን ሞላህ። እኔ ያንተ ሎሌ ምን ከፍቶኝ? ሳለህልኝ ምን ቸግሮኝ? ጊዜ አለህ፣ ዘመን አለህ። ያነጋኸውን የሚያስመሸው ማንም የለም። ያንተን ብርሃን ጭጋግ አይጋርደው፣ ደመና አይገድበው። በጊዜው ስለመጣው ብርሃንህ አመሰግንሃለሁ። አቅሜ አንተ ነህ ማሸነፊያዬ፣ ቃሌም አንተ ነህ መርቻዬ፣ ዋሴ አንተ ነህ የተያዘኩ ዕለት፣ ትዳሬ አንተ ነህ የቤቴ ሙላት፣ ወዳጄ አንተ ነህ አጫዋቹ፣ ኑሮዬ አንተ ነህ ምክንያቴ፣ አገሬ አንተ ነህ ነጻነቴ። አሳብህንና ጊዜህን የሚያከብር ልብ ስጠኝ። በማይሻረው ሥልጣንህ ለዘላለሙ አሜን!

ምዕራፍ ዐሥራ ሰባት አንቀድመውም

ከእግዚአብሔር የምንደብቀው ሁሉ የተረገመ ነው። ለዘመናት የፈለግነውን ነገር ያገኘን ሲመስለን ቶሎ እግዚአብሔር ሳይሰማ ጨራርሰን። «ጌታዬ ይኸው አገኘሁት» ለማለት እንፈልጋለን። ይህ ነገር ከእግዚአብሔር ነው ወይስ ከሰይጣን? ለማለት ጊዜ የምናጣበት ወቅት ጥቂት አይደለም። እግዚአብሔር ሰጥቶን የሚከለክለን፤ እግዚአብሔር ነሥቶን የሚሰጠን ማንም አለመኖሩን ብንረዳ። «ፈቃድህ ነው ወይ?» ለማለት ባልተፈተንን ነበር (ራእ. 3:7)። ሰይጣን በሚመስል ነገር ድንጋይን ዳቦ አድርጎ በማሳየት ብዙ ዘመን አታሎናል። በዓይን እንጂ በእምነት የማይመለስህ ሰው በሚመስል ነገር፤ ባልተጨበጠ ዕድል፤ በወሬ በተሳለ ስዕል አምላኩን ገሸሸ ይላል። በንጉሡ ዘመን አንድ ድሃ ሎተሪ ደረሰውና ድህነት ደህና ሰንብቼ ብሎ ልብሱን አውልቆ አቃጠለ። ለካ በምኞት ሠክሮ ኖሮ ሎተሪውንም አብሮ አቃጥሎታል። ብዙ አተርፋለሁ ብሎ የለበሰውንም አጣ። ደህና ሁኒ ያላት ድህነት እንደምን ዋልክ? ብላ ማታ መጣችበት። ለእግዚአብሔር የምንደብቀው ነገር የተረገመ ነው። እንኳን ከእግዚአብሔር ከትዳራችንና ከልብ ወዳጆቻችን የደበቅነውም አይረባም። የበረከት ደስታ ያለው ለእግዚአብሔር ነግራ ስመረልኝ ስንል ብቻ ነው። ያየልንን ማየት፤ የመረጠልንን መቀበል ፍጻሜው ደስታ ነው። በኑሮአችን ከእግዚአብሔር ደብቀን የምንሄድበት መንገድ የአቋራጭ መንገድ ነው። ቀጥ ያለው፤ ግልጽ የሆነው የእግዚአብሔር መንገድ ሩቅ ይመስለናል። ጠመዝማዛውና ሰውሩ የእኛ መንገድ ደግሞ ቅርብ ይመስለናል።

የወደድኩት እየራቀኝ የጠላኹት ተጣበቀኝ እያልን የምናጉረመርም ነን። በዚህ ውስጥ ግን «አንተ ታውቃለህ» ማለት ብንችል ዕረፍትን ባገኘን ነበር። እኔ ባውቅ ምን አለውጣለሁ? ባወቀ ይለውጠው ማለት መታደል ነው። የቅርቡን ወዳጅ እያራቀኝ በሩቁ ሰው ሲረዳን፤ የእኛ ያልነውን አክፍቶ፤ የጠላነው ለእኛ ሲሟገት፤ ብልህ ያልናቸው ከሥር ሲነቅሉን፤ የማያከብሩን የመሠሉን ሲደግፉን ይህ የእግዚአብሔር ሥራ ነው። እጅግ የምንወዳቸውና መልካም ያደረግንላቸው ሰዎች ሲጠቅሙን እናይም። ለምን? ስንል እግዚአብሔር «ዕድሜ ለእገሌ ጥንትም እርሱ ለእኔ ልዩ ነው» እንዳንል ስለሚፈልግ «ዕድሜ ለእገሌ» የማይባልበትን ሥራ በሕይወታችን ይሠራል። የሩቁ ሲደርስልን፤ የጠላነው ሲያስጠጋን

ይህ የእግዚአብሔር ሥራ ነው ከማለት በቀር ምንም ለመናገር አንደፍርም። በዚህ ሁሉ ውስጥ የሚሆኑት ነገሮች ሁሉ ባይገቡንም ከእግዚአብሔር እውቀት አልፎ እኛን የሚጎዳን ምንም ነገር አለመኖሩን ማሰብ ግን ደስታን ይሰጠናል።

አብርሃም እግዚአብሔርን ለመቅደም አንደ ተነሣ መጽሐፍ ቅዱስ ይነግረናል (ዘፍ. 16)። እግዚአብሔር ለአብርሃም ተስፋ እንደ ሰጠው እናነባለን (ዘፍ. 12:1-3፤ 13:15፤ 15:5)። እግዚአብሔር የተስፋ አምላክ፤ በተስፋው መሠረትም ሕዝቡን የሚመራ አምላክ ነው። የእግዚአብሔር ተስፋ እግዚአብሔር ራሱን በተስፋ አስሮ የእኛን መልካምነት ሳይሆን የሚያደርግልን የነጻ ስጦታው መንገድ ነው። የእግዚአብሔር ተስፋ ማባበያ ሳይሆን አለኝታ፤ ምናልባት ሳይሆን እርግጠኛ ነው። ሰው ተስፋ ሲሰጥ ሊሆንም ሳይሆንም ይችላል እያለ ነው። እግዚአብሔር ግን የማያደርገውን አይናገርም፤ የተናገረውንም አያስቀርም። በዘመናት ሁሉ እግዚአብሔር ሕዝቡን ያለ ተስፋ አልመራም። ሰው ያለ ተስፋ መንገዝ አይቻለውምና። በሕይወት መንገድ ላይ የሰው እግሩ ተስፋ ነው። ተስፋ ባይኖር መኖር ባለስፈላጊ ነበር። ተስፋ ከሌለው ባለ እግር ተስፋ ያለው ሽባ ካለበት ይደርሳል። አሁንም ደግመን እንላለን ዛፍ ሥር ብንቀመጥ አንዲት ትል ዛፍ ላይ ለመውጣትና ያለበትውን ፍሬ ለመብላት ብዙ ሙከራ ታደርጋለች። 40 ጊዜ ወድቃ በዐርባ አንደኛው ከዛፋ ላይ ወጥታ ፍሬውን ትበላለች። የሰው ትግል እንግዲህ ከዚህች ትል ላለማነስ ነው።

እግዚአብሔር አብርሃምን በተስፋ ጠራው፤ በተስፋ መራው፤ በተስፋ አኖረው፤ በተስፋ አበዛው፤ በተስፋ አፀናው፤ በተስፋ አከበረው። የሰው ልጅ ተስፋው ካንተ፤ ጊዜው ግን ከእኔ እያለ እግዚአብሔርን ይሞግታል። የእግዚአብሔር ተስፋ በእግዚአብሔር ጊዜ የሚፈጸም ነው። የዕቅዱን መፈጸሚያ ጊዜ ሊያወጣ የሚችለው የዕቅዱ ባለቤት ነው። የዕቅዱ ባለቤት ዕቅዱንና የጊዜ መለኪያውን ያስቀምጣል። እግዚአብሔርም ተስፋን ሲሰጥ ተስፋን የሚፈጸምበት የራሱ ጊዜ አለው። ተስፋው ያንተ፤ ጊዜው የእኔ ስንል ግን ከእግዚአብሔር ጋር በሽርክና ለመሥራት ፈልገናል ማለት ነው። እግዚአብሔር ግን ሉዓላዊ ፈቃድ ያለው አምላክ በመሆኑ እሺ አይለንም። በዚህ ጊዜ አቋራጭ መንገድ መጠቀም የሰው ጠባይ ነው። አብርሃም የእግዚአብሔርን ተስፋ የሚቀድም አቋራጭ መንገድ አበጀ። እግዚአብሔርን መቅደም ግን አይቻልም።

እግዚአብሔር አብርሃምን በሰባ አምስት ዓመት ዕድሜው ሲጠራው ከወገን ከዘመድ ከአገር ተለይ ብሎት ነው። አብርሃም

እግዚአብሔርን ብቻውን ለማየት ከሚያየውና የእኔ ከሚለው ሕዝብና ወገን አገርም መለየት ነበረበት። አብርሃም እግዚአብሔርን ዘመድና ዜግነት አድርጎ ወይዘት እንደሚሄድ በቅጡ ሳያውቅ እግዚአብሔር ወዳየለት አገር ገብ ጀመረ። አብርሃም የጨበጠውን ትቶ ተስፋን አምኖ ወጣ። አብርሃም የልጅ አሳብ ከውስጡ ከተሟጠጠ ቆይቷል። እግዚአብሔር ግን ሲጠራው ከጥሪው ጋር የልጅ ተስፋ ስለ ሰጠው የሞተው ልቡ መነቃቃት ጀመረ።

እግዚአብሔር የሰጠው ተስፋ ሳይፈፀም ዐሥር ዓመት ያህል ቆየ። አብርሃምም በምሽት፣ በድንኳኑ ውስጥ በጠባብ ቤት በጠባብ አሳብ ተጨንቆ ሲተከዝ እግዚአብሔር ከድንኳኑ አውጥቶ የሰማይ ከዋክብትን እያሳየ ዘርህ እንዲህ አይቆጠርም አለው (ዘፍ. 15:5)። አብርሃምም እግዚአብሔርን አመነ ጽድቅም ሆኖ ተቆጠረለት (ዘፍ. 15:6)። አብርሃም ታላቅ ውሳኔ ባደረገበት ዓመት ታላቅ ፈተና፣ ታላቅ ነገር በተደረገለት ዓመት ታላቅ ስህተት መጣበት። ይህ ስህተት የመጣው አካሉ ከሆነች ከሚስቱ ነው። ሰው ሲያባብሉት የበለጠ እንደሚያለቅስ ተስፋ ሲሰጥ ሣራ የበለጠ መጠራጠር ጀመረች። ስለዚህ ለአብርሃም ገረዴን አጋርን ልስጥህና ከእርሷ ውለድ አለችው (ዘፍ. 16)።

ሣራ በገዛ እጇ ትዳሯን እያፈረለች፣ ባሏን ከእግዚአብሔር ተስፋ እያፈናቀለች መሆኗን አላወቀችም። የወንድ ጠባይም በሚስቱ ክፉ ምክር መተባበር መልካም ምክሯን መናቅ ነውና አብርሃም በሣራ ምክር ሳተ።

አጋርንም እንደ ሚስቱ ወለዳት። አጋር ዐነሰች፤ በዚህ ጊዜ አጋር ሣራን ናቀቻት። ሣራም በጣም አዘነች። እርሷ ያላከበረችውን ትዳሯን አጋር ባለማክበሯ ተበሳጩች። የቤታቸው ሰላም ተናጋ። አቋራጩ መንገድ ፍንጭ አሳይቷል። ልጅ ተወግዷል፤ ግን ሰላም ጠፋ። የጥርጣሬአቸው መጠቀሚያ ያደረጓት አጋር እንደ ገና ለስደት ተዳረገች። እግዚአብሔር ግን የምድረ በዳ ዘመድ ሆኗት በበረሃ አገኛ ት። እርሷም እነ አብርሃም በድንኳኑ ውስጥ የሚያወሩለትን ጌታ በዓይኗ እየችው (ዘፍ. 16:13)።

አጋር እስማኤልን ወለደች። አብርሃም የፈለገውን ልጅ ቢያገኝም ልጅ በሌለው ዘመን እንደሚሰማው ስሜት ባደነት ይሰማው ጀመረ። በአቋራጭ የሚፈልገውን ልጅ አገኘ። ግን እርካታ አልሰጠውም። ምክንያቱም እግዚአብሔር ያለው የተስፋው ቃል ዘር አይደለምና። የተስፋው ቃል ዘር የሚፈጸመው የሥጋ እችላለሁ አይነት ሊያበቃ ነው። አብርሃም ጉልበቱ ሳይደክም ተሸቀዳድሞ

ወለደ። እግዚአብሔር ደግሞ አብርሃም እስኪደክም ጠበቀ። አብርሃም በራሱ የነበረውን መተማመን እስኪተው እግዚአብሔር መቶ ዓመት ጠበቀው። ምክንያቱም እግዚአብሔር ከሥጋ ጋር በሽርክና አይሠራምና። አብርሃምን መቶ ዓመት፣ ዮሴፍን ዐሥራ ሦስት ዓመት፣ ሙሴን ሰማንያ ዓመት ጠበቀ። እኛንስ ስንት ዓመት ጠብቆን ይሆን?

አብርሃም በአቋራጭ ልጅን ቢያገኝም ሰላምና እርካታን ግን ማግኘት አልቻለም። እስማኤል ከተወለደ በኋላ ልጅ የለኝም በሚል ትካዜ ተውጦ ነበር። አብርሃም በአቋራጭ መንገድ ሄዶ ያመጣው ነገር ምንድነው? ስንል የሦስት ሺህ ዓመት ጦርነት ነው። ዛሬ በማያቋርጥ ጦርነት የሚኖሩት ዐረቦችና እስራኤል የእስማኤልና የይስሐቅ ዘሮች ናቸው። እነ አብርሃም የተስፋውን ቃል መጠራጠር ሲጀምሩ የትዳር ቃል ኪዳናቸውን አቃለሉት። ትዳር ራሱን በራሱ የሚጠብቅ ኃይል የለውም። ትዳርን የሰመረ የሚያደርገው ከእግዚአብሔር ጋር ያለን ግንኙነት ነው። አሊያ የትዳር ህልውናው እንኳ አስጊ ይሆናል። ከእግዚአብሔር ጋር ያለን ኅብረት ለኅብረቶቻችን ሁሉ መሠረትና ሕይወት ሰጪ ነው። ሕይወታችን ከእግዚአብሔር የፍቅር ምንጭ ጋር እስካልተቀጠለች ራሳችንንም ሆነ የትዳር ጓደኛችንን መውደድ አንችልም። የትዳርን ሰላም ገንዘብና ልጆች ሊጠብቁት አይችሉም። እንደውም እግዚአብሔር የሌለበትን ትዳር ገንዘብና ልጆች ጥፋቱን ያፋጥኑታል እንጂ አያድኑትም። እግዚአብሔር የሌለበት ትዳር ያለ የሚመስል ሲሆን ባለትዳሮቹም እያነከሱ የሚኖሩበት ነው። ከእግዚአብሔር ጋር ያለን አንድነት ከትዳር በፊት ለትዳር ትልቅና ዋና መስፈርት ሲሆን በትዳር ለመቀጠልም እጅግ አስፈላጊ ነው። አብርሃምና ሣራ ጎደለን የሚሉትን ነገር የእርካታቸው መሠረት አደረጉት። እርሱን ማግኘት እርካታን ማግኘት እንደሆነ አሰቡ። እርካታ ግን በምንም የማይደገፍ እግዚአብሔር ብቻ የሚሰጠን ሰላም መሆኑን አልተገነዘቡም። ስለዚህ እርስ በርሳቸው ተካካዱ።

ዛሬ የትዳራቸው ጣዕም ፍቅር መሆኑን ዘንግተው በልጅ ምክንያት የሚፋቱ በአቋራጭ መንገድ የሚሄዱ ብዙዎች ናቸው። ልጅ የሁለቱ ፍቅር ውጤት እንጂ የፍቅራቸው መሠረት እንዴት ይሆናል? ለኋላ በረከት የፊት ፍቅራቸውን (በረከታቸውን) እንዴት ይጥላሉ? ደግሞስ ልጅን እግዚአብሔር ይሰጠዋል እንጂ ሴት አትሠራው? ከአንዳንድ መውለድ አለመውለድ የተሻለ መሆኑን እግዚአብሔር አይቆልንስ ቢሆን?

በትዳራቸው የጎደላቸውን ለማግኘት ኃጢአትን የሚሠሩ፤ በትዳራቸው ላይ የሚያመነገሩ ብዙዎች ናቸው። ነገር ግን እስከ ዕድሜ ልክ ጎሲያቸውን የሚወጋ መርፌ ያተርፋሉ። አብርሃምና ሣራ ተስፋን አለመጠበቅ ችኩልነትን፤ ችኩልነት አቋራጭ መንገድን፤ አቋራጭ መንገድ እንደ ተሞክረ ወዲያው መካሰስን ቀጥሎ ለትውልድ የሚተርፍ ጦርነትን አስከተለባቸው። ዛሬም እግዚአብሔርን መጠበቅ አቅቶን የምንመርጠው አቋራጭ መንገድ ይህን ያስከትልብናል። ስለዚህ እግዚአብሔርን መጠበቅ አለብን። አበው፡- «እግዚአብሔር ዘግይቶ ቢነሣም ሳይመሽ ይደርሳል» ይላሉ።

እግዚአብሔር በሕይወታችን በብዙ ነገሮች የዘገየ ይመስለናል። እግዚአብሔር የሚዘገይበት የተለያዩ ምክንያቶች አሉ፡-

1. ፍላጎታችን ጣኦት እንዳይሆንብን

እግዚአብሔር ልባችን የተጋጋለበትን፤ ስሜታችን የተቀጣጠለበትን ነገር ወዲያው አይሰጠንም። ምክንያቱም ያን ነገር ቢሰጠን ጣጥት እንደሚሆንብን ያውቃል። ጣጥቶችን ይለውጥብናል። ስጦታ ስጦታውን ስናይ ገደል እንገባለን። ስለዚህ እግዚአብሔር ለፍላጎታችን ያለን የጋላ አላብ እስኪበርድ፤ ስጦታውን ሳይሆን ሰጪውን ማየት እስክንጀምር ይዘገይብናል። አብርሃም በመቶ ዓመቱ ልጅ ቢወልድም ያ ልጅ ለእግዚአብሔር የነበረውን እምነት፤ ተስፋና ፍቅር ወስዶበት ነበር። ስለዚህ እግዚአብሔር ልጅህን ሠዋልኝ አለው (ዘፍ. 22:1)። አብርሃም በዚህ ጊዜ ልጁ ጣጥት ሆኖበት እንደ ነበር ተረድቶ በልቡ ሳይሀፍት አልቀረም። ሳያመነታም ልጁን ለመሠዋት ገሰገሰ። አብርሃም ልጁን ቢል ልጁን እንደሚያጣ፤ እግዚአብሔርን ቢል ግን ይሰሐቅን እንደሚያተርፍ ተረድቷል። ከእግዚአብሔር ጋር የነበረው ግንኙነት የታደሰው አብርሃም ልጁን ለመሠዋት በጨካኝ ጊዜ ነው። ከእግዚአብሔር ይልቅ እምነት፤ ተስፋ፤ ፍቅር የምንጥልበት ማንኛውም ነገር ጣጥት ነው። እግዚአብሔር ደግሞ ከእርሱ በቀር ማንም እንዲመለከ አይፈቅድምና ይሰብረዋል። ፍላጎታቸውን አጥብቀው የሚፈልጉና ፍላጎታቸው ጣጥት የሆነባቸው ሰዎች ፍላጎታቸውን ሲያገኙ ሰው ይበድሉበታል፤ ጥሩ ሰብአኛቸውንም ይከስሩበታል። እግዚአብሔር መልካም ጣጥቶችን የሚያፋብር እንጂ የሚቀይር ስጦታ ሊሰጠን አይፈልግም። ስለዚህ ይዘገይብናል።

2. እኔነታችን እስኪሞት

እኔነት ራሱን የቻለ መንግሥት ነው። በንግግራችን እንኳ የሚበዛው ቃል «እኔ» የሚለው ቃል ነው። እኔነታችን በሀብታችን፤ በዝናችን፤ በእውቀታችን በአጠቃላይ አለኝ በምንልበት ነገር ያለን ትምክሕት ነው። እግዚአብሔር ደግሞ እያላቸው እንደሌላቸው የሚኖሩ «የመንፈስ ድሆችን» እንጂ እኔነትን የሚከተሉትን አይወድም (ማቴ. 5:3)።

አብርሃም የመውለድ አቅሜ ሳይሟጠጥ በጉልበቱ ልውለድ ብሎ ወለደ። እግዚአብሔር ግን አብርሃምን መቶ ዓመት የጠበቀው እኔነቱ እስኪሞት ነበር። አብርሃምን መቶ ዓመት፤ ዮሴፍን ዐሥራ ሦስት ዓመት፤ ሙሴን ሰማንያ ዓመት ጠብቋል። አብርሃም ችሎታውን እስኪረሳ፤ ሙሴ ጉብዝናውን እስኪጥል፤ ዮሴፍ በሰዎች ያለውን መታመን እስኪያቆም እግዚአብሔር ታገሣቸው። እኔነታቸው ከሞተ በኋላ ግን እግዚአብሔር በሕያውነት ሲሠራባቸውና ዛሬም ሕይወታቸው መጽሐፍ ሆኖ ሲያስተምረን እያየን ነው። አዎ እግዚአብሔር የሚዘገየው ትምክሕታችንን እስክንጥል ነው።

3. ሊያስደንቅን ነው

እግዚአብሔር ተአምራትን የሚሠራ የተአምራት አምላክ ነው። ከተፈጥሮ በላይ የሆነ፤ በሰው የማይቻሉ ነገሮችን በመሥራት የታወቀ ነው። እኛ በተፈጥሮ ሕግ እንገደባለን፤ እግዚአብሔር ግን በተፈጥሮ ሕግ የማይገደብ ሉዓላዊ ፈቃድ ያለው አምላክ ነው። አብርሃም በመቶ ዓመቱ መውለዱ ለማንም አስገራሚ ነው። እግዚአብሔር ግን እስከ ዛሬ ትውልድን ሁሉ የሚያስደንቅ ሥራ ለመሥራት አብርሃምን ዘገየበት። ዮሴፍ በዓዕድ አገር ጠቅላይ ሚኒስትር መሆኑ አስደናቂ ነው። ከዚያ በፊት ግን እግዚአብሔር ዐሥራ ሦስት የእስርና የእንግልት ዓመታትን ሲያሳልፍ ዝም ብሎታል። ሙሴ በጉልበቱ ተማምኖ በወጣ ጊዜ እግዚአብሔር አልተደሰተም። በምድረ በዳ ወስዶ ለዐርባ ዓመታት ያህል ጠበቀው። ከዚያም እኔነቱ ሲሞት የእስራኤል መሪ አደረገው።

እግዚአብሔር የሚዘገየው አስደናቂ ነገሮችን ሊያደርግ ነው። በእኛ ከመሥራቱ በፊት እኛን ለመሥራት እግዚአብሔር ይዘገያል። በተሠራ ማንነት የሚሠራ ሥራ ከዘመን ዘመን አይጠፋምና። ሰው ግን እግዚአብሔር ሲዘገይበት ለመቅደም አቋራጭ መንገድ

ያዘጋጃል። ከሰው ብልሃት የእግዚአብሔር ሞኝነት፤ ከሰው ፍጥነት የእግዚአብሔር መዘግየት እንደሚበልጥ አይረዳም። በእግዚአብሔር ጊዜ የሆነ ነገር ብቻ እርካታ አለው። ዛሬ በዘመናዊው ዓለም በቤተ መብራ ምግቦችንና እንስሳትን ቶሎ ቶሎ ማድረስ ተችሏል። እነዚህ የቶሎ ቶሎ «በረከቶች» ብዛት እንጂ ጥራት የላቸውም፤ ማማር እንጂ ጣዕም የላቸውም። ከዚህ ሁሉ በላይ ለአደገኛ በሽታዎች የሚያጋልጡ ሆኑዋል። የተፈጥሮ ጊዜአቸውንና አቅማቸውን አልጠበቁምና። እንዲሁም በአቋራጭ ፍላጎታችንን ለመሙላትና እግዚአብሔርን ለመቅደም ስንነሣ የምንፈልገውን የሚመስል እናገኛለን፤ ነገር ግን ጣዕምና ጤና የሌለው ይሆናል። በእርሱ ጊዜ ግን የምናገኘው ለሰው ዓይን ባይሞላ እንኳ ደስታና ጤና ያለው ነው። ጊዜዬ አለፈ ብለው እንደ ፈቃዱ ያልሆነ ትዳር የመሠረቱ ሰዎች ዛሬ የማያቋርጥ ዕንባ ያፈስሳሉ። ክርስቶስ ከሌለበት ኅብረት ከክርስቶስ ጋር በዱር መኖር እንደሚችል አላውቁምና። ገንዘብ ለማግኘት ወንጀል የፈጸሙ ሰዎች ገንዘቡ ቢገኝም ኅሊናቸው ግን በጥዝጣዜ የሚኖር ነው። ያለ እግዚአብሔር ፈቃድ ከምንበላው ጮማ እርሱን በመፍራት ያለ ትንሽ ነገር ደስታ እንዳለው አላውቁምና። አዎ የምንፈልገውን የሚመስል ነገር በአቋራጭ ልናገኝ እንችላለን፤ ግን ጤና የለውም። የምንፈልገው ውጭ አገር መሄድ፤ ትዳርና ሀብት ሊሆን ይችላል። እርሱን በአቋራጭ ማግኘት ይቻላል ይሆናል። በእግዚአብሔር ጊዜ ካልሆነ ግን ጤና የለውም። ስለዚህ እግዚአብሔርን በትዕግሥት መጠበቅን መለማመድ አለብን።

እግዚአብሔር አምላክ የእስራኤልን ልጆች በየብስ ሳይሆን በባሕር መራቸው። ቃሉ እንዲህ ይላል፡- «እንዲህም ሆነ፤ ፈርዖን ሕዝቡን በለቀቀ ጊዜ፤ ምንም ቅርብ ቢሆን እግዚአብሔር በፍልስጤማውያን ምድር መንገድ አልመራቸውም፤ እግዚአብሔር፡- ሕዝቡ ሰልፉን ባዩ ጊዜ እንዳይጸጽተው ወደ ግብፅም እንዳይመለስ ብሎአልና» (ዘፀ. 13:17)። የእስራኤል ልጆች የሰፈሩት በሰሜናዊው ግብፅ በጌሄም ነበር። በዚያ በኩል በየብስ ቢጓዙ በቅርብ ቀን ወደ አገራቸው ይገቡ ነበር። እግዚአብሔር ግን ያንን ተወና ወደ ምሥራቅ ደቡብ አውሮጳ የኤርትራን ባሕር ከፍሎ አሻገራቸው። እግዚአብሔር ቅርቡን የየብስ መንገድ ሳይሆን የሩቁን የባሕር መንገድ የመረጠላቸው ለምንድነው? ስንል፡- የመጀመሪያው፡- የእስራኤል ልብ ሰልፈኛውን በማየት ይህንን ያህል ሕዝብ እንዴት ወደማያውቀው አገር ይሄዳል፤ በበረሃ ከምንጠፋ በግብፅ ብንሞት አይሻልም ወይ? ሬሳን ማራቅ ሞኝነት አይደለም ወይ? ብለው እንዳይመለሱ ሩቅ በሆነው በባሕር መንገድ መራቸው። ምንም ግብፅ የጭንቅ ቦታቸው ብትሆንም የእስራኤል ልጆች ግብፅን ለምደሞት ስለ ነበር መውጣት ያስፈራቸዋል። የባርነት ጠባዩ ካለሀበት የተሻለ

የለም በማለት ባሪያ ማድረግ ነውና። ዛሬም በኃጢአትና በሰላ የሚኖሩ ሰዎች አልለቅም የሚላቸው ኃጢአትና ሰላ ብቻ ሳይሆን እነርሱም ከዚያ የሚሻል ሕይወት ያለ ስለማይመስላቸው ነው። «አይጥ ከገሬዋ ውጭ ዓለም ያለ አይመስላትም» እንዲሉ። ነገር ግን እርስዎን አይምስላት እንጂ ስንት ዓለም እንዳለ ምስክር ነን። መጠጥ፤ ዝሙት ከሚሰጠው ደስታ የተሻለ ደስታ እንዳለ ምስክርች ነንና ወገኔ ሆይ አምልጥ።

እግዚአብሔር ከፈርዖን ያድናቸዋል። እስራኤል ግን እንቢ ካሉ አያድናቸውም። ምክንያቱም መዳን ከባለቤቱ ፈቃድ የተነሣ መሆን አለበትና። እንዲሁም እግዚአብሔር ከኃጢአት ያድናል። ነገር ግን የሚያድነን ከምንጠላው እንጂ ከምንወደው ኃጢአት አይደለም። ከኃጢአት እኛን ከማዳኑ በፊት በኃጢአት ላይ ያለንን መመረር ማየት ይፈልጋል።

እግዚአብሔር የባሕርን መንገድ የመረጠላቸው ሁለተኛው ምክንያት ከንዱን ሊያሳያቸው ነው። ያለ መርከብ በባሕር ማሻገር የሚችለውን የአዳኝነት ክንዱንና በአንዱ ባሕር ወዳጆችን አሳልፎ ጠላቶችን የሚያስጥመውን የበቀል ክንዱን ሊያሳያቸው በባሕር መንገድ መራቸው። የባሕር መንገድ ሩቅ ቢሆንም የእስራኤል ልጆች ግን እንኳን በውን በሕልም የማይታመነውን የኤርትራን ባሕር በጫማቸው ረግጠው ተሻገሩ። የኤርትራ ባሕር ወለል ፀሐይ አይቶ አያውቅም ነበር። የዳነ ሕዝብ ቢረግጠው ግን ለእርሱም ፀሐይ ወጣለት። ዓለሙ ባሕር ነው። እግዚአብሔር ልጆችን በድል ሲያሻግርበት፤ ዓመፀኞች ግን ይሰጥሙበታል። አንዱ ሰው ብርሃን ሲወጣለት ጓደኞቹም ብርሃን ይወጣላቸዋል። አንዱ የቤተሰብ አባል ሲድን ቤተሰቡ ይድናል። የእግዚአብሔር እውነት የግል አይደለችም፤ ደግሞም መሐን አይደለችምና። ነጻ ስንወጣ እንኳን ወገናችን ቤታችንም፤ ገንዘባችንም ፀሐይ ይወጣለታል። የዓመፀ መሣሪያ የሆነው ገንዘብ የጽድቅ አገልጋይ ይሆናል፤ የሚዘፈንበት ቤት ይዘመርበታል። እግዚአብሔር የሩቁን መንገድ ባይመርጥላቸው ኖሮ እስከ ዛሬ ድረስ የሚተረከውን ተአምራት ባላዩ ነበር። ቶሎ እንዲሆንልን እንፈልጋለን። የእግዚአብሔር መዘግየትም ተስፋ ያስቆርጠንና አቋራጭ መንገድን እንፈልጋለን። እግዚአብሔር ዘላቂ ክብሩን ሊገልጥልን ይዘገየናል ወይም በሩቁ መንገድ ይመራናል።

እግዚአብሔር የባሕርን መንገድ የመረጠላቸው ሦስተኛው ምክንያት፡- እነርሱ በግብፅ፤ ግብፃውያንም በእነርሱ ተስፋ እንዲቆርጡ ነው። ባሕሩን ሲሻገሩ ግብፃውያን በእስራኤል ተስፋ ቆረጡ፤ እስራኤልም በግብፅ ተስፋ ቆረጡ። ወደ ጌላ ለመመለስ

ቢያስቡ እንኳ እግዚአብሔር ወደ ፊት ለሚሉ ልጆቹ እንጂ ወደ ኋላ ለሚሉ ልጆቹ ባሕር አይከፍልምና ልባቸው እንዲጨክን በባሕር መንገድ መራቸው። እግዚአብሔር የሩቅ መንገድን የሚመራን ለዓለም ተስፋ እንድንቆርጥ ዓለምም በእኛ ተስፋ እንድትቆርጥ ነው። ቀናቶች በዘገዩ ቍጥር የታመንባቸው እየተንሸራተቱ፣ ዓይናችን ያያቸው ከፍታዎች ሁሉ እየሰጠሙ እግዚአብሔር ብቻ ቆሞ ይታየናል። እግዚአብሔር የሚዘገየው ከእርሱ ውጭ የታመንባቸው ጣኦታት ተሰብረው እስኪያልቁና ዓይናችንን በእርሱ ላይ ብቻ እስክናደርግ ነው። በእውነት ቀናቶች ሲገፉ፣ ወራቶችም ሲገሰግሱ የሚታዩ ነገሮች ሁሉ ሕልም እየሆኑ የእግዚአብሔር ህልውና ብቻ እያበራ ይመጣል። እግዚአብሔር የሚዘገየው በቃኝ ብለን ከኃጢአትና ከርኩሰት እንድንላቀቅ ነው። ቶሎ ቢያደርግልን ያንን አድራጎት ለኃጢአት ተጨማሪ ኃይል ማድረጋችን እርግጥ ነው። ዳግመኛም እግዚአብሔር የሚዘገየው የእኛን በድንቅ መሻገር የጠላትን በድንቅ መውደቅ ሊያሳየን ነው። ውበት ጊዜ ይወስዳልና እግዚአብሔር በውበት ሊሠራን ጊዜ ይወስዳል። ዳግመኛም ትምክህቶቻችን እስኪሰበሩና በእግዚአብሔር ላይ ባለን መታመን እስክንጸና እግዚአብሔር ይዘገያል ወይም በሩቅ መንገድ ይመራናል። ስለዚህ መዘግየቱ ራሳችንና አካባቢያችንን እንድናይ ስለሚረዳን በትዕግሥት መጠበቅ ይገባናል።

እናስተውል

እግዚአብሔር ዘወትር በሥራ ላይ ነው። ወይ ጉዳዮችንን እየሠራ ነው ወይ እኛን እየሠራን ነው። መሠራት ያማል፣ መቀረጽ መጠረብ ያስመርራል። ፍጻሜው ግን ውበት ነው። ዘመን አለፈ እንላለን፤ ዘመን የማያልፍበት ጌታ ግን ፀሐይን አቁሞ ውጊያን የሚፈጽም፣ ባሕርን ከፍሎ ልጆቹን የሚያሻግር እንደ ሆነ እንዘነጋለን (ኢያ. 10:13፤ ዘፀ. 14:21)። ዛሬ በእጃችን ያለው በእግዚአብሔር ጊዜ ያገኘው ነው። በእኛ ጊዜ ያገኘው ግን እንደ ጉም በኗል። የእግዚአብሔር ስጦታ መሠረት አለው። የእኛ ሩጫ ግን እንደ እምባይ ካብ ድርድሩ (ካቡ) ሳያልቅ ለመፍረስ የሚችኩል ነው። እግዚአብሔርን ማንም አያማክረውም (ኢሳይ. 40:13)። ለፍርዱም ምስክር አይሻም። እርሱ ጥበቡ ፍጹም ነው። ለሰው ዘመናት እውቀትን ቢያተርፉለትም ኃይሉን ግን ያደክሙታል። እግዚአብሔር ግን በዘመናት ሽምግልና በጥበብና በኃይል ተሞልቶ ይኖራል። ፍጡር ተስፋ ሰጥቶ ይቆጫል። እግዚአብሔር ግን በተስፋው የማይጸጸት አምላክ ነው። ፍጡር ቀጠሮ ያፈርሳል። እግዚአብሔር ግን የ5500 ዘመናትን ቀጠሮ አክብሮ በሥጋ የተገለጠ

አምላክ ነው። ስለዚህ እርሱን በተስፋ መጠበቅ ይገባናል። ይህ ማለት ሥራ እንሥራ ማለት አይደለም። መታገሥ አትቶን የእግዚአብሔርን ቃል የሚቃረን ጎዳና መምረጥ የለብንም ማለታችን ነው።

ዛሬ ስንመኘው ትልቅ የሚመስለንና ደስታችንን የመሠረትንበት ነገር ስንጨብጠው እንደ ተመኘው አይደለም። ብዙዎች በትልቅ የጠበቁት ነገር ሲጨብጡት ባዶ ይሆንባቸዋል። ብዙ ጊዜ በባዶነትና በመንፈስ ጭንቀት ይመታሉ። የደክምኩት፣ የሮጥኩት፣ ዕድሜዬን የሰጠሁት ለዚህ ነው? በማለት ሲታመሙ እናያለን። ፊት አጣሁ የሚል ጭንቀት፣ አሁን ደግሞ «አገኘሁ ግን ባዶ ሆነብኝ» የሚል ጭንቀት ይገጥማቸዋል። እግዚአብሔር የሚያዘገይብን ዓይናችንን ከነገሮች ላይ እንድናነሣና ከልብ ስብራት እንድንድን ነው። ስለዚህ አቋራጭ መንገዳችንን ትተን ፈቃዱን መጠበቅ አለብን። እግዚአብሔር ተስፋ ለሚያደርጉት የማይሰበር ተስፋ ነው።

በአቋራጭ ፍላጎታችንን ማግኘት ይቻላል። እርካታን ግን በአቋራጭ ማግኘት አይቻልም። እርካታን የሚሰጥ እግዚአብሔር ብቻ ነው። በብዙ ደስ የማይለው የሰው ልጅ እግዚአብሔር ሲባርከው ግን በጥቂት ደስ ይለዋል። ሁላችንም የምንፈልገው ነገር ከተሟላ እርካታ በግድ ይመጣል ብለን እናስባለን። እርካታ ግን የእንድ ነገር ተከታይ ሳይሆን ራሱ የተለየ ሀብት ነው። ይህ ብቻ አይደለም መንፈሳዊ ሥልጣንም ነው። ይልቁንም እግዚአብሔር በሌለበት ምርጫ ውስጥ እርካታን መፈለግ ትልቅ ሞኝነት ነው። እርሱ ዓመተ ኩነኔን በዓመተ ምሕረት የለወጠ አምላክ ሲሆን በእኛ ላይ የከፋብንን ነገርም ይለውጣል። የእኛ ፈጣን እርምጃ፣ የእኛ ሠረገላና መርከቦች እርሱን አይቀድሙትም። እርሱ ሲነሣ ሺህ ዓመት ወደ ኋላ፣ ሺህ ዓመት ወደ ፊት መሥራት የሚችል አምላክ ነው። ማድረግ ከምንችለው ውጭ ፈንታው የእርሱ ነው። ማድረግ በምንችለውም እርሱን እያስቀደምን መንዝ አለብን። እኛ እንኳን የሌለውን ማምጣት ያለውንም ማደራጀት አይቻለንም። እርሱ ግን የሌለውን እንኳ እንዳለ አድርጎ መጥራት የሚችል፣ ለሞተው ነገርም ሕይወትን የሚሰጥ፣ ባለቀ ነገር አዲስ ሥራ የሚጀምር ነው (ሮሜ. 4:16-17፤ ሉኢ. 21:5)። ስለዚህ እርሱን እንጠብቀው። በትዕግሥቱ የተዋበ ነገርን ይሠራል። እርሱ በኃይሉ ዓለምን ፈጠረ፣ በትዕግሥቱ ፍጥረትን ጠበቀ፣ በፈቃዱ ሁሉን አሳልፎ ዘላለም ይኖራል። ለእርሱም ከዘላለም እስከ ዘላለም ክብር ይገባዋል። አሜን።

ጸሎት

እኔን ያጽናኸኝ፤ እኔን ያነሣኸኝ፤ እኔን የደገፍኸኝ
 ጌታዬ ክርስቶስ ሆይ አመሰግንሃለሁ። ያለፍኩት
 ሲመስለኝ ገና በድካሜ ውስጥ ነኝ፤ ዕድሜ ያስተማረኝ
 ሲመስለኝ ገና ሕጻን ነኝ። ራሴን ሳስብ ደስታ
 አይለማኝም፤ ሳስብህ አንተ ብቻ ደስታዬ ነህና
 አከብርሃለሁ። ጌታ ሆይ፤ ብርቱ ነኝ ስል ትንሽ ነገር
 የሚያሸንፈኝ ደካማ ሆኜ ራሴን አገኘሁት፤ ጥበበኛ ነኝ
 ስል ከሞኞችም ሞኝ ሆኜ ራሴን አገኘሁት። እኔ፤
 እንኳን ያንተን ከፍታ የራሴንም ልክ ማወቅ የማልችል
 ብናኝ ፍጡርህ ነኝ። መንገዱን እንደሚያውቅ ከፊት
 ቀደም ቀደም እላለሁ፤ እንደሚችል እፎክራለሁ፤
 እንደሚያውቅ አስተያየት አበዛለሁ። እባክህ ጌታ ሆይ
 ባለፈው ስህተቴ ይቅር በለኝ። አሳቤን እንደ አሳብህ
 ፈጽሞልኝ። የምመኘውን አገኘሁት ነገር ግን እርካታ
 የለውም። አንተ የኑሮ እርካታ ሁንልኝ። ጌታ ሆይ፤
 በክፉ ምርጫዬ ያመጣሁት መከራ እስከ ዛሬ ያስለቅሰኛል።
 ከዚህ በኋላ ማንከሴ አይብዛ። ለጭንቄ ድንበር
 ስጠው። ከገዛ ምርጫዬ አንተ አድነኝ። ለፈቃዴ
 አሳልፈህ አትሰጠኝ። ካለፈው መማር አልሆነልኝምና
 በመንፈስህ ለውጠኝ። ያንተን ጊዜ የሚታገሥ ልብ፤
 የሚጠብቅ እምነት አድሰኝ። ሁሉ ሲደክም
 በማይደክመው ኃይልህ ለዘላለሙ አሜን!

ምዕራፍ ዐሥራ ስምንት
ትዕግሥተኛ እንሁን

እግዚአብሔር የፈጠረን በመጀመሪያ እርሱን እንድናውቀውና
 እንድናመልከው ነው። እግዚአብሔርን ለማምለክ እግዚአብሔርን
 ማወቅ ያስፈልገናል። እውነተኛ እምልኮ በእውነተኛ እውቀት ላይ
 ይመሠረታልና (ዮሐ. 4:22፤ ሆሴ. 4:6፤ ዮሐ. 17:3)። እግዚአብሔር
 የፈጠረን እንድናውቀውና እንድናመልከው ብቻ ሳይሆን ባሕርዩን
 እንድንላበስና ለዓለም እንድናንፀባርቅም ነው። እግዚአብሔር
 የፍቅር፤ የቸርነት፤ የጥበብ፤ የጽድቅ፤ የትዕግሥት ባሕርያት
 አሉት። እነዚህን ባሕርያት ለፍጥረቱ አካፍሏል። ባሕርያቱ በፍጡር
 ዘንድ በውስንነት ሲገኙ በእርሱ ዘንድ ግን በምልአት ይገኛሉ።
 ብርሃንን በሙሉነት የሚያስተላልፍ ጉዳሕ መስተዋት ነው።
 እንዲሁም የእግዚአብሔርን ባሕርያት ለማሳየት የኅሊና፤ የቃልና
 የተግባር ቅድስና ያስፈልገናል። ኢየሱስ ክርስቶስ በምድር ላይ በነበረ
 ዘመን አንድ ሰው ደቀ መዛሙርቱን እግዚአብሔር ባሕርዩ እንዴት
 ነው? ብሎ ቢጠይቅ ደቀ መዛሙርቱ ልክ እንደ ኢየሱስ ብለው
 ሳይመልሱለት አይቀሩም። የእግዚአብሔርን ባሕርያት ያንፀባርቅ፤
 የማይታየውን መለኮት በሚታይ ማንነት የገለጠ ኢየሱስ ክርስቶስ
 ነውና (ቆላ. 1:15)። እንዲሁም የእግዚአብሔርን ጠባያት ዓለሙ
 የሚያውቀው በእኛ አኗኗር ነውና እንደ ቆሸሸው መስተዋት
 ባሕርዩን አፍነን እንዳንይዝ መጠንቀቅ ይገባናል።

ትልቁ የቅድስና ጥያቄ «ኢየሱስ ክርስቶስ በእኔ ቦታ ቢሆን
 ምን ያደርግ ነበር?» የሚለው ነው። የሚለምነን ሰው ወደ እኛ
 ሲመጣ ከራሳችንና ከስበታችን ጋር ከመታገል «ኢየሱስ ክርስቶስ
 በእኔ ቦታ ቢሆን ምን ያደርግ ነበር?» የሚለውን ማለብ አለብን። እኛ
 የእርሱ እንደራሴዎች፤ ለራሳችን የማንኖር የእርሱ ወኪሎች ነን
 (2ቆሮ. 5:20)። እምባሳደር ወይም እንደራሴ ከራሱ አይመልስም፤
 የመንግሥቱን አሳብ ያንፀባርቃል። እኛም የክርስቶስ የመንግሥቱ
 እንደራሴዎች ነንና እርሱ የሚሰጠውን ምላሽ ብቻ መስጠት አለብን።
 ሰዎች ክፉ ሲናገሩን፡- «ኢየሱስ ክርስቶስ በእኔ ቦታ ቢሆን ምን
 ያደርግ ነበር?» ብለን መጠየቅ አለብን። የምንኖርበት የራሳችን
 ምክንያት የለንም። እንኳን የምንኖረው የምንሞተውም ለክርስቶስ
 ነው (ሮሜ. 14:8)። በሰዚህ እርሱ የሚለውንና የሚያደርገውን ብቻ
 እኛም መድገም አለብን። ኑሮአችን የተጻፈ እጅ ጽሕፈት ላይ ደርቦ
 እንደማድመቅ፤ የተረገጠ የእግር ዳካ ላይ አስተካክሎ እንደ
 መርገጥ፤ እንደ ባዶ አዳራሽ የተነገረውን ጉዳሕ ድምፅ ማስተጋባት

ነው። የክርስቶስን አኗኗር እንደገና መኖር አለብን። እኛ ክርስቶስን ነገና (ዮሐ. 11:26)።

እንደ ልጅ አባትና እናቱን መምሰሉ የልደት ጸጋ ነው። እንደ ልጅ የወላጆቹን መልካቸውን፣ ባሕርያቸውንና አንዳንዴም በሽታቸውን ተካፍሎ ይወለዳል። ልደት ጥብቅ የሆነ ቀርኝት አለውና። እንዲሁም ከእግዚአብሔር ስንወለድ እግዚአብሔርን እንመስላለን ማለት ባሕርዩን እንካፈላለን (ሮሜ. 8:29)። ልጅ ወላጆቹን የሚመስለው በጥረት ሳይሆን በመወለድ ነው። እንዲሁም እግዚአብሔርን የምንመስለው በጥረታችን ሳይሆን በወንጌል (በክርስቶስ) አምነን በመወለድ ብቻ ነው (ዮሐ. 1:12)። እግዚአብሔር ፍቅር ነው፤ ከእርሱ ስንወለድ አፍቃሪዎች እንሆናለን። እግዚአብሔር ቸር ነው፤ ከእርሱ ስንወለድ ቸሮች እንሆናለን። እግዚአብሔር ትዕግሥተኛ ነው፤ ከእርሱ ስንወለድ ትዕግሥተኞች እንሆናለን።

እግዚአብሔር የፈጠረን በእርሱ መልክ ነው። ያ መልክ የሰውነት ክብራችን ነው (ዘፍ. 9:6)። ያ መልክ እውቀት፣ ቅድስናና ጽድቅ ተብሎ ይጠራል። ይህ መልካችን በጋጢአት ተወሰደ። ስለዚህ አዋቂው ሰው አላዋቂ እንስሳትን መሳይ ተባለ (መዝ. 48:20)። እንደውም ከእንስሳት ያነሰ ሆነ (ኢሳ. 1:3)። ቅድስናውም ጎድፎ ከጎረቤቱ ጋር በሰላም የማይኖር የሚካሰስ፣ የሚገዳደል ሆነ። ጽድቅን አጥቶ በእግዚአብሔር ፊት የማይቀርብ ሆነ። ኢየሱስ ክርስቶስ ወደዚህ ዓለም መጥቶ ጥበባችን፣ ቅድስናችን፣ ጽድቃችንና ቤዛችን በመሆን የባሕርያችን ትምክሕት ሆኖልን የተሰበረውን መልካችንን አደሰልን (1ቆሮ. 1:30-31)። እውነተኛው መልካችን በክርስቶስ ተመልሶልናል። ከዚያ መልክ አንዱ ትዕግሥት ነው። እውነተኛ የውበት መለኪያ ትዕግሥት ነው። የማይፈርስ የማይበሰብስ ውበት ትዕግሥት ነው። በትዕግሥት የተበጠሰውን የቀጠሉ፣ የሞተውን ሕያው ያደረጉ፣ የነደደውን እሳት ያጠፉ ብዙዎች ናቸው (ሞሳ. 25:15)። ትዕግሥት ራስን የመግዛት ትልቁ መገለጫ ነው። ትዕግሥት ስንፍና፣ ታካችነት፣ ለመጀመር መፍራት፣ ጋግርታምነት አይደለም። ትዕግሥት የመንፈስ ቅዱስ ፍሬ ነው (ገላ. 5:22)።

በዓለማችን ላይ መንግሥት ከበደለው ራሱን የበደለ፣ ጠላት ከገደለው ራሱን የገደለው ይበዛል። ከመልካም እየራቅን ከክፉ ከምንዳረግበት ነገር አንዱ ትዕግሥት ማጣት ነው። የትራፊክ መብራትን እንኳ የሚታገሥ ትዕግሥት የለንም። ለምን እንደምንቸኩልም አናውቀውም። አንዳንዱ የሚበርረው የCNN እና

የBBC የቴሌቭዥን ጣቢያ ላይ ሁሉም ነገር ሊረሯጥ ስለሚያይ ዓለሙ ጥሎት የሄደ መስሎት ለመድረስ ነው። ግን የሚያደርገው ተግባራዊ ርምጃ የለም። የሚረጠው በስሜቱ እንጂ በውሳኔው ጋይል አይደለም። ግን ነፋስም ይረጣል። የሠራው ሥራ የለም እንጂ። እንዲህ የሚረሯጡት ሰዎች፣ ትንፋሻቸውን አውጥተው ለማስገባት ጊዜ ያጠራቸው፣ ቆመው የሚኖሩ፣ እንደ ርጡ የሚሞቱ ሰዎች ቁም ነገራቸው ትንሽ ነው። ምክንያቱም ጅምራቸው ይበዛና ውጤታቸው ያንሣል። በጎዳና ላይ ሰውን እያስደነገጠ የሚረጠው ቢሮው ገብቶ የኮምፒውተር ጌም የሚጫወት ነው። ወይም አራት ውን ቀጥሮ ስለ አለቃው ክፉነት፣ ሲወልዱ ልጃቸው ስለሚለብሰው ሹራብ ለማውራት ነው። ሌላውም ሕይወቱንና ትዳሩን አደጋ ውስጥ ጥሎ ገንዘብን ብቻ እያየ ይረጣል። ከገንዘቡም ከሕይወቱም ሳይሆን በአጭር ሲቀር፣ ሞቱ መተረቻና መማሪያ ሆኖ «እገሌን ተመልከቱ» የሚባልበት ይሆናል። መብረርን እንጂ እንቅፋትንና ገደልን ለማያስብ ሰው ወዮለት፤ ትዕግሥት የለሽ ስንሆን በረከታችንን ብቻ ሳይሆን ሕይወታችንንም እናጣለን። ለራሳችን ብቻ ሳይሆን ለሌሎች መጥፋትም ምክንያት እንሆናለን። የደቂቃ ትዕግሥት አጥተው ወጥተው የቀሩ፣ ትዳራቸውን የናዱ፣ ልጆቻቸውን ለጎዳና የሰጡ፣ ቤተ ክርስቲያናቸውን ለቅቀው የባዘኑ፣ አገራቸውን ክደው የመንግሥትና የሕዝብ ጠላት የሆኑ ብዙዎች ናቸው። መከነፍ ሁሉ ትጋት አይደለም። መስከፍም ትዕግሥት አይደለም። የእግዚአብሔር ቃል ነፍሳችንን ሳይቀር የምናተርፈው በፍጫችን ሳይሆን በትዕግሥት መሆኑን ይነግረናል።

በሕይወት ላይ ትልቅ መመሪያ «ቲም» የሚለው ነው። «ቲም» የሥልጣን ቃል በመሆኑ በእኛ ላይ ሥልጣን እንዳለው የሚሰማው አካል ብቻ ሊናገረው የሚችለው ቃል ነው። «ቲም» ትልቅ መመሪያ ነው። ካልቆምን ቀጣዩን መንገድ አጥርተን ማየት አንችልም። ካልቆምን ጋይሳችን አይታደስም። ካልቆምን የመጣንበትንና የምንሄድበትን መንገድ በቅጡ አናይም። ካልቆምን ትርፋችንንና ኪሣራችንን መመዘን አንችልም። ካልቆምን ቀጣዩ ጉዞ አይታየንም። መልካምን ለማበርታት፣ ክፉውን ለማረም መቆም ግድ ይላል። አሊያ እየሮጥን የምንታጠቀው እየሮጥን መፈታቱ አይቀርም። ስለዚህ እግዚአብሔር «ቲም» ይሰናል (ሕር. 6:16)። በዚህ ሰዓት እንኳ ትምህርታችሁን ለማቋረጥ፣ ሥራችሁን ለመልቀቅ፣ ትዳራችሁን ለመፍታት፣ ወዳጅነታችሁን ለማፍረስ፣ ... እያሰባችሁ ይሆናል። ቆም በሉ። ቢያንስ ዛሬን በትዕግሥት እደሩ። የነገ ዕይታችሁ ከዛሬ ይሻላል።

በብዙ ነገሮች ትዕግሥት የለንም። የምንኖረው ከራሳችን፣ ከሰዎችና ከእግዚአብሔር ጋር ነው። ከራሳችንም ከሰዎችም ሆነ ከእግዚአብሔር ጋር የምንኖርበት ምሥጢሩ ትዕግሥት ነው። ትዕግሥት ፍጡር እንጂ ፈጣሪ አለመሆናችንን የምናምንበት፣ በጉልበት ሳይሆን በመጠበቅ የምንወርስበት፣ ከእግዚአብሔር ዋጋ የምንቀበልበት ምሥጢር ነው። «የሰው ትዕግሥቱ መከራውን ያርቀዋል። የነፍስ ስህተት የስቃይ እናት ናት። ትዕግሥት ደግሞ የጸጋ ምክንያት ናት። ጋይልም ከሰፊ ልብ ትወሰዳለች» በማለት አባቶቻችን ተናግረዋል። ችኩልነት ጣፋጭን አያጣጥምም። ትዕግሥት ግን መራራን ያጣፍጣል። በሽለቆዎች መካከል እንዲሁም በተለያዩ ወገኖች መካከል ያለው ሕያው ድልድይ ትዕግሥት ነው። ጨለማን በብርሃን የሚለውጥ ትዕግሥት ነው። ተማሪዎቻችንን በትዕግሥት እንጠብቃቸው። የቃል ትምህርታችን አልገባቸው፣ ፍቅራችን አላሸነፋቸው ይሆናል። እግዚአብሔር በሕይወት እንዲያስተምራቸው ደግሞ ጊዜ እንስጣቸው። በተስፋ መልቀቅ በተስፋ መጠበቅ እርሱ ነው ትዕግሥት፤ ትዕግሥት በሌሎች ላለመበደልና ሌሎችን ላለመበደል ይረዳል። ከዚህ ሁሉ በላይ ይቅርታ ለማድረግ ጋይል ይሰጣል። ነገ ዛሬ ካልሆነ ከሚል ችኩልነት፣ ትላንት ምነው ዛሬ በሆነ ከሚል ቊጭት የምንድነው በትዕግሥት ነው።

ምግብ ቤት ገብተን ምግባችን እስኪበስል እንኳ ትዕግሥት የለንም። ምግቡ ደርሶ ሲመጣ ተሳድበን እንወጣለን። እዚያኛው ቤትም እንደ ገና እንደምንጠበቅ እንረሳለን። ያልበሰለ ምግብ ለጤና አይበጅም። ጥሬ በልቶ ለመታመም ችኩልነት ይዋጋናል። የእኛንና የበሰለውን ማዕዳችንን ሲመጣ እያየነው ጥለነው እንሄዳለን። ትዕግሥት የማይጠይቅ የነሮ አቋም ግን የትም እንደሌለ መሄድ (አግር) ያስተምረናል። «እዚያም ቤት አሳት አለ» እንዲሉ። ተናጋሪው እስኪጨርስ መታገሥ አያቃተን ራሳችንን የምናስገምትበት፣ ባላለቀ ነገር ውሳኔአችንን የምናሳውቅበት ጊዜ ጥቂት አይደለም። ብናስጨርስ ምን ጉዳት አለው? ወሬው እስኪያልቅ ምን ዓይነት ጥፋት በእኛ ላይ ይመጣል? ዝም ብንል ችግር የሚመጣ ስለሚመስለን ችኩልነት ያመጣብንን የፍርሃት ዱላ እንሰነዝራለን። አገገት ትተን እንደ ጴጥሮስ የጀሮ ቀንበጥ እንበጥሳለን። ብዙ ጊዜ ጌታ የበጠሰነውን ባይቀጥል ኖሮ እነዚያ የሮማ ወታደሮች በገደሉን ነበር (ማቴ. 26:47-56)።

ዓለም በጊዜ መለኪያ እየተጓዘች ነው። ስለዚህ ባለመታገሣችን ምን እናተርፋለን? ሰዎች እንኳን የፎከሩት የወረወሩትም ልጥ ሲሆን (ወደ ራሳቸው ሲመለስ) አይተናል።

ትዕግሥት ስናጣ ለእርምጃ እንቸኩላለን። የገዛ ልፋታችን እንኳ ሳያሳዝንን በዓመት የገነባነውን በዕለት እናፈርሳለን። ወታደር ጨዘጥ በመዋጋት ብቻ ሳይሆን ስልት በመጠየቅ ያሸንፋል። ትዕግሥትም የድል ምሥጢር ነው። ገበሬ በመጠበቅ ፍሬን ይሰበሰባል። ትዕግሥት አዝመራን በመከር የሚለውጥ ጋይል ነው።

ትዕግሥት በማጣት የተለየናቸውን እነዚያን ሰዎች እናስብ። ያን ጊዜ ትክክለኞች እኛ ነበርን። ዛሬ ላይ ቆመን ስናስብ ግን ራሳችንን እንወቅሳለን። ትዕግሥት ስናጣ ወዳጅ ብቻ ሳይሆን የገዛ ገሊናችንን ምስክርነትም እናጣለን። ከሰዎች ጋር የሚለየን የሰዎች ስህተት ብቻ ሳይሆን የእኛም ድል ያልተነሣ ባሕርያችን ነው። ራሳችን እንኳ የማንወደው መጥፎ ባሕርይ አለን። ባሕርያችን ምርጫችን አይደለም። ግን ለመተው ፍላጎቱ ብቻ ኖሮን ጋይል የለንም። እነዚያም ሰዎች ለመተው የሚፈልጉት ግን ለመተው ጋይል ያጡበት ባሕርያቸው አስቀደሞናልና ሰው ናቸው ብለን ልንታገሣቸው ይገባናል።

ቊጣ ቤትን ያፈርሳል። ቊጣ አንደበትን ያረክሳል። ሰው ያሰበውን ይናገራል። በቊጣ ግን ያላሰበውን ይናገራል። ሰው ያሰበውን መናገር ብቻ ሳይሆን የተናገረውንም ያስባል። በድንገተኛ ስሜት በቊጣ የሚናገረውን ነገር እንደ ገና ማሰብና ማራመድ የሚጀምርበት ጊዜ ብዙ ነው። ውስጣችን በቂ ዝግጅት ሳያደርግ «አገሌን አልወደውም» ብለን ስንናገር ቀጥለን ያንን ሰው ስለ መጥላት ማሰብ እንጀምራለን። ቊጣ እውቀትን ያጠፋል። ክብርን ያስገፍፋል። ሰዎች እንዲወዱን ሳይሆን በጥንቃቄ እንዲቀርቡን ስለሚያደርጋቸው የአራዊት ወገን ያደርገናል። ቊጣ ረጅሙን የራእይ ጉዞ ያደናቅፋል። ካልተነሣንበትና ካላሰብነው ነገር ላይም ያደርስናል። ከንቱ ዋጋ ያስከፍለናል። ቊጣ ሰው በቀን ብዙ ጊዜ ያብዳል። ቊጣው ይለመድና እንደ ዘፈን ይቆጠራል። ጠባዩ ነው ስለሚባል በእውነተኛ ነገርም ቢቆጣ እንኳ ስሜ ያጣል። ቊጣ የተፈጥሮ ቀላልነትን ያመለክታል። የውስጥ ጥንካሬ መላላትን ይናገራል። ከውጣ ውረዱ የተነሣ እጅ መስጠትን ያመለክታል። ይህ ብቻ አይደለም ፍርሃትም ቊጣን ይወልዳል። ቢጠይቅን የምንመልሰው፣ ቢጠሩን የምንሰጠው፣ ቢወዱን የምንናገረው የሌለን መስሎ ሲሰማን በቊጣ እናርቃለን። ቊጣ ጉዳዩ የሚፈጸመው በጋይል ነው ከሚል የተሳሳተ አስተሳሰብም ይመነጫል። አንድ ፈላስፋ፡- «ድምፅን ከፍ አድርጎ በማስጮህ ቤት የሚሠራ ቢሆን፤ አህያ በአንድ ጊዜ ጩኸቱ ሁለት ቤት በሠራ ነበር» ብሏል።

ቁጣ ስድብንና ሐሜትን ይወልዳል። ቁጣ ካልተገታ በመግደል ይደመደማል። ሰዎችን በፍቅር እንጂ በቁጣ ልናስተምራቸው አንችልም። ቁጣኛ ሰው ከነፕሮቶኮሉ ያበደ ሰው ነው። አገር የሚያላምደን፣ በመንገድ ስንቅ የሚሆን ትዕግሥት ብቻ ነው። ቁጣ ካላሰብነው ያደርሰናል። ዛሬ በውስጣችን ቀረኝ የምንለው ነገር ሁሉ በትዕግሥት ያተረፍነው ብቻ ነው። በቁጣ ያገኘነው ነገር ሁሉ እንዳላገኘነው የሚቆጠር ነው። ትዕግሥት ለጊዜው መራራ ቢሆን በመጨረሻ ግን ጣፋጭ ነው። ከሁሉ በላይ ንሊናን ማትረፊያ ነው። አንድ አባት፡ «በሕይወት እልፍኝ የሚገኝ የትዕግሥት ምሥጢር ብቻ ነው» ብለዋል።

በዓለም ላይ ምንም አዲስ ነገር የለም። ሰውም ታጥቦ የማይጠራ ነው። ቁጣ ግን ይህን ካለማወቅ የሚመነጭ ነው። እንኳን ሌላውን ራሳችንን መታገሥ ያስፈልገናል። ቁጣ ሀብትን ያጠፋል። ጸጋን ያስነጥቃል። ተወዳጅነትን ያሳጣል። ትዕግሥት ግን አገርን ያስወርሳል። የነገሥታት አማካሪ ያደርጋል። የተለዩንን ሰዎች እንደገና የእኛ ያደርጋቸዋል። መልክን ያሳምራል። ውበትን ያፈካል። ምሥጢር ጠባቂ ያደርጋል። ደስታን ያበዛል።

ቁጣ ግን የተፈጥሮን ድንጋጌ ያስፈርሳል። ሰው ሁሉ የማይረባ ነው የሚል ውሳኔ ላይ ያደርሳል። ከሰው ጋር የመኖርን የተፈጥሮ ድንጋጌ ጥሶ ከሰው መለየትን ይመርጣል። ነገር ግን ችግሩ ያለው ከሰው ሳይሆን ድል ካልተነሣው ቁጣችን ላይ ነው።

በአንድ ገዳም ውስጥ በጣም ቁጣኛ የሆነ መነኩሴ ነበር። ይህ መነኩሴ ዘወትር ከባልንጀሮቹ ጋር አይስማማም ነበር። ቁጣውም ወደ ስድብ እስኪያደርሰው ይታገለው ነበር። በዚህ ጊዜ ተበላጭቶ፡ «ከሰው ተለይቼ በበረሃ ብኖር የሚያላዝነኝን ሰው ባላይና ባልሰማ ከብስጭት እድናለሁ» ብሎ ወደ በረሃ ተጓዘ። በአንዲት ዋሻ ውስጥም ገብቶ ኑሮውን መሠረተ። ከዋሻው አጠገብ ገጽሕ ምንጭ ነበርና አንድ ማሰሮ ውሃ ቀድቶ አስቀመጠ። ነገር ግን መሬቱ ያልተስተካከለ ነበርና ማሰሮው ተፈንግሎ ውሃው ፈሰሰ። ለሁለተኛው ጊዜ ማሰሮውን ውሃ ሞልቶ ቢያስቀምጥ እንደ ገና ተፈንግለበት። በዚህ ጊዜ በቁጣ ነዳ ማጉረምረም ጀመረ። ለሦስተኛ ጊዜ ውሃውን ሲሞላና ሲፈስበት ቁጣው እንደ እሳተ ገሞራ ፈነዳበት። ሞልቶ ፈሰሰ። ማሰሮውንም አንሥቶ እስኪደቅ ሰባበረው።

ቁጣውም ከበረደ በኋላ ቁጭ ብሎ ማሰብ ጀመረ። «ብስጭትን ጠልቼ ከሰው ተለየሁ። ነገር ግን ብቻዬንም ብሆን ከመናደድና ከመቆጣት አልዳንኩኝም። የሚያስቆጣኝ ነገር የራሴ እንጂ የባልንጀሮቹ ነገር አይደለም። ሰው ቁጣውን ለማሸነፍ በሚገጥመው ነገር ሁሉ ታጋሽ ለመሆን የሚያስፈልገው ረድኤተ እግዚአብሔርን መለመን ነው» ብሎ ባደረገው ነገር በመፀፀት ንስሐ ከገባ በኋላ ወደ ባልንጀሮቹ ተመለሰ። ከዚያ በኋላ በትዕግሥትና በመቻል ከባልንጀሮቹ የበለጠ ሆኖ ኖረ።

አዎ ትዕግሥትን ገንዘብ ማድረግ እንጂ በረሃ መግባት፣ በርን ዘግቶ መቀመጥ መልስ አይሆንም። ሰዎች እንዲለወጡ ከመፈለጋችን በፊት እኛ መለወጣችን ወሳኝ ነው። ሰዎች ከክፉ ጠባያቸው፣ እኛም ከቁጣችን መለወጥ ያስፈልገናል። የቁጣ መንፈስ ካደረብን በምክንያት ብቻ ሳይሆን ያለ ምክንያትም ራሳችንን አውከን ሌሎችንም እናውካለን። ራሳችንን ለማየት ጊዜና ማስተዋል እናጣለን። ስህተት ፈላጊና ተመጻጻቂ እንሆናለን። ሰዎች ሁሉ ሲርዱልንና ሲንቀጠቀጡልን የጀግንነት መንፈስ እየተቆራኝን ግብዝ ደግሞም ትዕቢተኛ እንሆናለን። በመጨረሻ ላይ እንኳን አብሮን የሚኖር በአንድ ጎዳና ላይም አብሮን የሚሄድ ሰው እናጣለን። የገዛ ልጆቻችንም ለውድቀታቸው ሁሉ እኛን ምክንያት አድርገው ይጠቅሳሉ። በታላላቅ ስብሰባዎች ያለፉበትን ሕይወት ሊናገሩ የእኛን ቁጣ ሳይጠቅሱት አያልፉም። ከሰው ጋር ለመገናኘት ቁጣችን ተጽእኖ ስለሚያሳድርባቸው ሲረግሙን ይኖራሉ። የእኛ ቁጣ ራሳቸውን እንዲጠራጠሩና ሥራቸውን በመተማመን እንዳይሠሩ ያደርጋቸዋል። ስለዚህ ቁጣኛ ስንሆን የገዛ ልጆቻችንንም ለማጣት ወስነናል ማለት ነው።

በመከራችን መጽናናትን ከመለመን ትዕግሥትን መለመን ይሻላል። ምክንያቱም በዚህኛው መከራ ብንጽናና ሌላ መከራ ደግሞ ይመጣል። ትዕግሥትን ብንለምን ግን በሁሉ እንጸናለን። ሥራችንን ለመፈጸም፣ ጅምራችንን ታላቅ ለማድረግ፣ ፈተናችንን ለማለፍ፣ መከራችንን ድል ለመንሣት፣ እኛን ከሚመስለው ሰው ጋር ለመኖር ትዕግሥት ያስፈልገናል። ለትዕግሥታችን ግን ረድኤተ እግዚአብሔርን መለመን ያስፈልገናል። ክረምትን በበጋ፣ ሌሊትን በቀን፣ ውርደትን በሽመት የሚለውጥ ጌታ ደካማነታችንን በብርታት ይለውጣል። ስለዚህ በሁሉ ትዕግሥትን እንለምን።

እናስተውል

«አንድ ሰው ነበር። ሚስቱም ባልዋ የጠላት፤ ሰነፍና ክፉም ነበረች። እርሱም ወደ ሌላይቱ መሄድ ጀመረ። ሚስቱንም አስቀናት። እርሷም ተነሥታ ወደ ባለመድኃኒት ሔደችና ባሌ ጠልቶኛል እንዲወደኝ መድኃኒት ዛሬ አድርገልኝ አለችው። እርሱም እሺ፤ በጀ አላት። ነገር ግን ከአንበሳ ግንባር፤ ሦስት ጠጉር ነቅለሽ አምጭልኝ። ለዚሁ መድኃኒት ይፈለጋሉና አላት። እሷም ሼደችና አሰበች። ወደ አንበሳ እቀርብ ዘንድ እንዴት ይሆንልኛል? አይበላኝምን? አለች። አንድ በግ ይዛ ወደ በረሀ ሼደች። አንበሳም ወጥቶ ይበላት ዘንድ ወደ እርሷ ሮጠ። እርሷም በጉን ለእርሱ ሰጥታ ሸሸች። አንበሳውም የሚበላውን አግኝቶ መከተሉን ተዋት። በማግስቱም እንዲሁ አደረገች። በዚሁ ሥራ ብዙ ቀን ጸንታ ቄዮች፤ የባልዋ ቅናት ይዟታልና። አንበሳው ግን ይህች ሴት ምግብን እንድታመጣለት ባየ ጊዜ አልጠላትም። ከዚያ ወዲያ ወደዳት እንዲ። እርሷም ከበግ ጋር ስትመጣ ጅራቱን በማወዛወዝ በደስታ ይቀበላታል። እንደ ውሻ ሰላምታ እየሰጠም ከእሷ ጋር ይጫወታል። ያን ጊዜ ከግንባሩ ሦስት ጠጉር ነቅላ ወደ ባለመድኃኒቱ መጣችና «ለመድኃኒት የምትፈልገውን እነሆ አመጣሁልህ» አለችው። እርሱም፤ «ጠጉሮቹን መንቀል እንዴት ተቻለሽ?» አላት። እርሷም የሆነውን ሁሉ ነገረችው። «ለአንበሳው እንዳደረግሽ ሒደሽ ለባልሽ አድርጊለት፤ ባልሽም ይወድሻል፤ ከአንበሳው ይልቅ ባልሽ እንዲከፋ ትጠራጠሪያለሽን? ምግብን በመስጠት የአንበሳን ፍቅር እንዳገኘሽ እንዲሁም የባልሽን ፍቅር ታገኛለሽ» አላት። እርሷም ሺዳ እንደ ባለመድኃኒቱ ምክር ታደርግ ዘንድ በሁሉም ነገር ታግሣ ባልዋን ደስ ታሰኝ ዘንድ ጀመረች። ከጥቂት ቀኖች በኋላም ያ ሰው በልቡ አሰበ። «ሐሚስቴ ይልቅ ሌሎችን ሴቶች እንደምን እወዳለሁ? ከእነርሱ ይልቅ እርሷ የምታምርና የምትሻል ስትሆን» ብሎ ወደ እርሷ ተመለሰ። እጅግም ወደዳት /ሐተታ ወልደ ሕይወት አለቃ ያፊድ ፈንታ ከተረጎሙት የተወሰደ ያልታተመ/።

ባለንበት ዘመን ሰዎች አራዊትን ለማልመድ ብዙ ሲጥሩ እናያለን። ከሰው ጋር ለመኖር ግን አቃተን እያሉ ከሰው የሚሸሹበት ዘመን ሆኗል። እግዚአብሔር ሁሉን ከወገኑ ጋር ፈጥሯል። የሰው ወገን ሰው ነውና መዋደድ ይገባናል። እግዚአብሔር ከአስቸጋሪ ሰዎች ጋር እኛን በማስቀመጥም ትዕግሥታችንን ያንጸል።

አንድ ሰው ከመዝሙረ ዳዊት 5 ምዕራፍ ከመጽሐፈ ምሳሌ 1 ምዕራፍ በየዕለቱ በማጥናት ወር ላይ ሁለቱንም ክፍሎች ይጨርሳሉ። እኚህ ሰው «መዝሙረ ዳዊት ከእግዚአብሔር ጋር ላለኝ ግንኙነት፤ መጽሐፈ ምሳሌ ከሰው ጋር ላለኝ ግንኙነት መጠበቂያ ነው» ብለዋል። የምንኖረው ከእግዚአብሔርና ከሰው ጋር በመሆኑ ትዕግሥት ያስፈልገናል። የሰው ጠባይ እየከበደን ከመጣ ጉልበታችን ተመትቷል ማለት ነው። በዛሬው ዘመን ሰው የሰውን ጠባይ መሸከም አልቻለም። ስለዚህ በቶሎ እንጀራውን፤ ትዳሩንና ንብረቱን ያፈርሳል። ገና ካሁኑ በሰው ጠባይ እንዲህ ተማርረን በዕድሜያችን መጨረሻ ላይ እንዴት ያለን ሰዎች ልንሆን ነው? ሁሉም ሰው የብጉንጅ ቀስል እንደ ያዘው አትንኩኝ ባይ ሆኗል። ፍቅራችን አልቆ በመጠባበቅ ነው የምንኖረው። አፋፍ ላይ የቆመው ግንኙነታችን ትንሽ ቀጣና ወቀሳ ከተሰነዘረበት በቶሎ የሚወድቅ ነው። በእውነት ትልቅ ጸጋ የሰውን ጠባይ መሸከም መቻል ነው።

ሐዋርያው ጳውሎስ የሮሜን መልእክት ሲጽፍ የክርስትናን ፍሬ ገልጿል። የክርስትናው ፍሬ ግላዊ ቅድስናን (ምዕ.12.)፤ ታማኝ ዜግነትን (ምዕ.13.)፤ ከሌሎች ጋር ያለንን ግንኙነት (ምዕ.14.) የሚመለከት ነው። የበረታው የደከመውን እንዳይንቅ፤ የደከመውም በበረታው እንዳይፈርድ ሲገልጽ ማንም የማንም ዕዳ ሳይሆን ሁላችንም የእግዚአብሔር ዕዳ መሆናችንን ይገልጻል። በክርስትናው መበርታታችን የሚለካው ገፍተን በመሄዳችን ሳይሆን ሌሎችን ለመሸከም ትከሻን በማስፋታችን ነው (ሮሜ 14:13)።

ፊት የምናነሳው ሃምሳ ኪሎ አሁን ካቃተን ሃምሳ ኪሎው ሳይሆን እኛ ተለውጠናል ማለት ነው። የእኛ አቅም ደከሟል። እንዲሁም የወንድማችን ጠባይ ዛሬ ከከበደን የእርሱ መባስ ሳይሆን የኛ መድከም ምልክት ነው። አንዲት ሴት ሰባዚውን፡- «እኔ ብቆጣም ከተናገርኩ በኋላ ሆዴ ባዶ ነው» አለችው። ሰባዚው ግን መልሶ፡- «ጥይትም ከተተኮሰ በኋላ ውስጡ (ቀለሃው) ባዶ ነው። ግን ሰው ገድሏል» አላት ይባላል። በቀጣ የምንናገራቸው ነገሮች ሰዎችን ሊሰብሩ ይችላሉ። ቀጣችን ቢበርድ እንኳ በቀጣ ተነሣሥተን ያወራነውን ሐሜት ማጽዳት እንችልም። ይልቁንም የእግዚአብሔርን ፍቅርና ትዕግሥት የምናስተላልፍ ንጹሕ መስተዋት መሆን አለብን። የእግዚአብሔርን ባሕርያት እንዳናስተላልፍ የሚጋርዱንን ቀጣ፤ ቂምና በቀል ማስወገድ ይገባናል። ቀጣ የምናውቀውን የሚያስረሳ እውቀትን የሚሰርዝ ነው። በቃላችን የምናውቀውን የወዳጃችንን ስልክ ቀጥር በእርሱ ተበላጭተን ልንደውል ስንል የሚጠፋን ጊዜ በዚያውም እንደ ጠፋን

የሚቀርቡት ጊዜ ጥቂት አይደሉም። ቀጣ መርሳትን ያስከትላል። ይህ ብቻ አይደለም ጤንነታችንን ይጋፋል። ቀጣ ይቅርታን ይዋጋል። ብዙ ጊዜ ለይቅርታ የምንቸገረው የሰዎች በደል ከበደል በላይ ሆኖ ሳይሆን በቀጣ ለተናገርነው አፍራሽ ቃል ታማኝ ለመሆን ብለንም ነው።

ትዕግሥት የእግዚአብሔር ባሕርይ ደግሞም የመንፈስ ቅዱስ ፍሬ በመሆኑ ከሰው ችሎታ በላይ ነው። እንደ ሌሎች ጸጋዎች በቶሎ የምናገኘው ሳይሆን ከብዙ ፈተናና ትግል በኋላ የሚመጣ ነው። አንድ ሰው፡ «ትዕግሥት የሚጀምረው ቻልኩኝ የሚመጣ ነው። አንድ ሰው፡ «ትዕግሥት የመንፈስ ቅዱስ ፍሬ ነውና የሰው ችሎታ ካለቀ በኋላ የሚጀመር ነው። በሕይወታችን የትዕግሥትን ፍሬ ማየት እንድንችል ወደ ትዕግሥት አምላክ መጸለይ አለብን።

ጸሎት

የግዙፍ ከዋክብት ባለቤት አንተ እግዚአብሔር የራሴ እንኳን ብርሃን የሌለኝን እኔን እንደምን ወደድከኝ? የፀኑ ተራሮች ጌታ ፍንግልግሉን እኔን እንዴት አፈቀርከኝ? በትልልቅ ፍጥረታትህ ፊት እኔን ቁጫጩን እንደምን ፈለግኸኝ? ሳልመችህ የተመቸኸኝን አክብርሃለሁ። ስለ መረጥኩህ ሳይሆን ስለ መረጥከኝ፤ ስለ ወደድኩህ ሳይሆን ስለ ወደድከኝ፤ ስለማልተወህ ሳይሆን ስለማትከዳኝ ደስ እያለኝ አመሰግንሃለሁ። ዘላለም አንተ ነህ፤ ችግሪ አይደለምና ዘላለም ተመስገን። መሬት ለተሰነጠቀበት፤ መርከብ ለተሰበረበት፤ ሽለቆ ለተንሸራተተበት እጅህን የምትዘረጋ ጌታ፤ ዓመት ሙሉ የካብኩትን በደቂቃ ቀጣ የማፈርሰውን እኔን ተዋሰኝ። ልጅ ያጠፋውን ወላጅ ያስተካክላል። የሰው ዕቃ ሲሰብር ወላጅ ይከፍላል። እኔም ያንተ ሕጻን ያጠፋሁትን አስተካክልኩኝ፤ በቀጣ ያራቅኳቸውን ወዳጆቼን ሽማግሌ ሆነህ አንተ አስታርቀኝ። ጌታ ሆይ፤ ላንተ ክብር ብቻ ሳይሆን ለእኔም ጤና ከቀጣዬ እድነኝ። ስለ ተቆጣሁ የሆነ፤ ስለታገሥሁ የቀረ የለም። እባክህ ክፉውን በክፉ እንዳልመልሰ ባሪያህን ጠብቀኝ። ትጋት ከሚመስል መክነፍ፤ ትዕግሥት ከሚመስል መስነፍ አንተ አድነኝ። በዘላለማዊው ጥበብህ አሜን።

**ምዕራፍ ዐሥራ ዘጠኝ
አንሸበር**

ማዕበል ያለው በወደብ ላይ ሳይሆን በመሐል ባሕር ላይ ነው። ሕይወትም የምታታግለው በመነሻው ሳይሆን በመካከል ላይ ነው። ሕይወት በማዕበል የተሞላች ናት። አንዱን ስናልፍ ሌላው ይተካል። ከአንደኛው ቀስለት ሳናገግም የሌላኛው ቀስል ይጠናብናል። ማዕበሉ የሚነሣው ከተወሰነ ስፍራ አይደለም። ማዕበሉ ብዙ መንገዶች አሉት። ትልቁና ከባዱ ማዕበል ግን የሚነሣው ከራሳችን ነው። ምኞታችን የሚረከስብን፤ አሳባችን በእሾህ አሜኬላ የሚዋጥብን፤ እኔ ማን ነኝ እስክንል አቅጣጫው የሚጠፋብን ጊዜ ጥቂት አይደለም። የባለጠግነት ምኞታችን፤ የሥጋ ፈቃዳችን፤ በሰዎች ላይ ከዚህ በፊት የፈረድንበት ነውር ሁሉ በውስጣችን የሚገለብጥ ማዕበል ሆኖ ይነሣብናል። የጨበጥነውን እየጠላን የሌለንን በብርቱ መናፈቅ፤ እወዳችኋለሁ ብለን ቃል የገባንላቸውን መውደድ አለመቻል፤ አቅፈናቸው እየተቀመጥን ውስጣችን በሺህ ኪሎ ሜትሮች እንደ ራቃቸው ማሰብ፤ እንዳይገድሉን የምንቀልባቸውን ሰዎች ዘወትር ማየትና የጋራ ነውራችንን ለመሸፈን ፍቅር በሚመስል መጠባበቅ አብሮ መኖር፤ ምን ላድርግ? ሳይሆን ምን ያደርገልኛል? የሚለው ስሜት በውስጣችን ዘወትር ከሚነሡ ማዕበሎች አንዱ ነው።

ይቅር ያልነውን በደል እንደ ገና ማስታወስ፤ የጀመርነውን ተግባር መንገድ ላይ ጥለን ለመመለስ መፈለግ፤ ይህ የሆነው እነ እገሌ እንዲህ ስላደረጉ ነው የሚል የክስ ኑሮ ከማዕበሎቻችን ውስጥ ቀዳሚነትን የሚይዙ ናቸው። ብዙ ጊዜ በውስጣችን የሚነሡት ማዕበሎች በራሳችን ጥረት የማናስወግዳቸው፤ ሌሎችም ሲረዱን የማይችሉት እግዚአብሔር ብቻ ፀጥ የሚያደርጋቸው ናቸው።

ራሳችንን በቅጡ ስናየው ምቹትም ችግርም የማይስማማን፤ ያ ሁሉ ደስታችንና ምስክርነታችን በጥቂት ነገሮች አለመሟላት የሚዳፈንብን፤ ስሜት እንጂ መሠረት ያለው ሕይወት የሌለን፤ እንደ ቅጠል እሳት ተውላብልበን የምናልቅ፤ ፍም የሌለን ጊዜያዊ ወገንታ፤ ሙቀት የማንሰጥ የአሁን ብቻ ብልጭታ መሆናችንን ስናስብ ከእኛ ዘንድ ያለው ድካም ብቻ መሆኑ ይገባናል። ይህ ብቻ አይደለም የቅድመ መጽናናታችንም የእኛ ሳይሆን የጸጋው ስፍር መሆኑም ይገባናል። በድንገት አገራችንን እንረግማለን። በድንገት የትዳር ምርጫችንን እንከብራለን፤ በድንገት የሚመሩን መሪዎች

ካልሞቱ ሰላም የለኝም እንላለን። ማዕበል በምን ሰዓት እንደሚመጣ አይታወቅም፤ የሕይወትም ወጀብ ባልታሰበ ሰዓት ያደፈርሰናል። ሰላም ነው ስንል ሁከት ይሆናል።

ሰላም የመንፈስ ቅዱስ ጸጋና ፍሬ ነው። ነገር ግን ለደቂቃ ላይለየን የተሰጠን አይደለም። በጽኑ ተስፋ የተሰጠን መዳናችን ብቻ ነው። ስለዚህ ሰላማችን ሊደፈርስ፣ ፍቅራችን ሊቀዘቅዝ፣ በረከታችን ሊጎድል ይችላል። ይህ ነገር በዘላለማዊነት የተሰጠን ከመሰለን ሲሄድብን መደናገጥ ይገጥመናል። ዘላለማዊ ጸጋችን ራሱ እግዚአብሔር ብቻ ነው። ሌላው ነገር ሁሉ በየዕለቱ በቃሉና በጸሎት የምንሞላው ነው። ደስታችንን ያዘኑትን ካላጽናናንበት እግዚአብሔርን ካላከበርንበት ይሄዳል። ታላቅ ፀጥታ፣ ፍጹም የሆነ ጭርታ፣ ስፍራ ሁሉ ከድምፅ የሚፀዳበት ጊዜ ጥቂት አይደለም። እግዚአብሔር ሊፈትነን ራሱን በውስጣችን ደብቆ ለጥቂት ደቂቃዎች ለራሳችን ይተወናል። ያን ጊዜ ረጅም የሚመስለው ሰማይ ያጥርብናል። ሰፊ የምትመስለው ምድር ትጠበናለች። ጉበዝ ነኝ የሚለው ፋከራችን ሁሉ ይጠፋል። እንኳን ክርስቲያንነትን ወንድነታችንንም እናጣዋለን። ሁሉም ነገር አለን ግን የሌለን ያህል ይሰማናል። ምንም አልጉደለብንም ግን ውስጣችን እንደ ባዶ አዳራሽ እንደ ሽለቆ ይጮህብናል። ከዚህ የባዶነት ስሜታችን ጋር ለግማሽ ቀን መቆየት ከባድ ነው። ሰላማችን የጥንቃቄአችን ውጤት፣ በሰው ነገር ውስጥ ያለ መግባታችን ፍሬ ሳይሆን የእርሱ ስጦታ መሆኑን የምንገነዘበው ያን ጊዜ ነው።

ፍጹም የመጣል (የውዳቂነት) ስሜት የሚሰማን፣ በሰማይና በምድር የተተወን የሚመስለን ሰዓት፣ ትዳራችን የእኛ አስከማይመስለን ብቻዬን ነኝ የምንልበት ጊዜ፣ ቀትሩ ከአኩላ ሌሊት ይልቅ ጨለማ ሆኖ የሚታየን ቀን አለ። ሰውን ለመቆም አህል ያፀናዋል፤ ለመኖር ግን የእግዚአብሔር ህልውና ያፀናዋል። ብርቱ መንፈስ ባዶ ሆኖን ተሸከሞ ይጓዛል። የጠገበ ሆኖ ግን ባዶ መንፈስን መሸከም ስለማይችል ይወድቃል። ያለ እግዚአብሔር የእኛ ሕይወት ኢምንት፣ ለመኖርም በቂ ምክንያት የሌለው፣ ጉዞውም ግብ ያልተወሰነለት፣ ክርታታና ጨለምተኛ መሆኑ የሚገባን እግዚአብሔር ለራሳችን በሚተወን ጊዜአቶች ነው። የእግዚአብሔር ሰላም ሲደግፈን ሰማይ ለእኛ የውበት ሰሌዳችን ነው። ያ ሰላም ሲሄድ ግን እንደ ሰማይ አስፈሪ ነገር የለም።

ጨለማውን በብርሃን፣ ክረምቱን በበጋ፣ ሀዘኑን በደስታ፣ መከፋቱን በሳቅ፣ ድካሙን በብርታት፣ ጭንቀቱን በመጽናናት የሚለውጥ ጌታ መንፈሱን ሲልክ የደረቁ አጥንቶቻችን መለምለም

የሄደች ትንፋሻችን መመለስ፣ የተቋረጠው ድምፅ መሰማት ይጀምራል (ሕዝ. 37:1-14)። የመቃብር መንደር ወደ ሕያዋን መኖሪያነት ይለወጣል። ቅድም የከበደን ተፈጥሮ አሁን የእግዚአብሔርን አሻራ ያስነብናል። ሁሉም ነገር ገናና የማይጠገብ፣ ሕይወትና ዕድሷ ያላባራ መሆኑ ይገለጽናል።

አዎ ትዕግሥት ስንል አለመቆጣት ነው ማለት ብቻ አይደለም። ይህ የትዕግሥት ትንሽ ደረጃ ነው። ከፍ ያለው ደረጃ ያልተሸበረ መንፈስ ነው። በእንዲህ ያለ የባዶነትና የውስጥ ማዕበል ዘመን ትዕግሥት ወላኝ ነው። ይህም የሕይወት አንዱ ክፍል ነው። ማዕበሉንና ባዶነቱን ይህም ሕይወት ነው ማለትን መለማመድና ንጋትን መጠባበቅ ትዕግሥት ይባላል።

ኤልያስ ከታላቅ የድፍረት አገልግሎት በኋላ ትልቅ ፍርሃት ገጥሞታል። ያየው የእግዚአብሔር እጅ ያላየውን የኤልሳቤልን ዛቻ ሊያሸንፍለት አልቻለም። እሳት የወረደለት ነቢይ ዛቻ ፈርቶ ሸሸ። ብዙ ያየ በጥቂቱ እጅ ሰጠ። ይህ በሕይወት ላይ ተመሳሳይ ገጠመኝ ነው። ከብዙ ችግር ወጥተው ሀብትና ንብረትን ያበጁ፣ የሚበላ የሚጠጣ የተረፋቸው ለትንሽ ሳቃቸው ብዙ ልቅሶ ይከፍላሉ። ሐሰተኛ ፈገግታ እውነተኛ ልቅሶ አላቸው። ይህ ለምን ሆነ? ስንል የደስታ ምሥጢር እግዚአብሔር ብቻ መሆኑን እንዲያውቁ ይህ ሆኗል። አዎ ሁሉን ያየ በቶሎ አይደነግጥም። በድፍረት የምንሻገር ሰዎች እንድንሆን እግዚአብሔር ሁሉን ያሳየናል። በዓለም ላይ የማንታገሥበት የነገር ደረጃ፣ የሕይወት እቁም እንደሌለ ሊገልጥልን በዚህ ሁሉ ውስጥ ያሳልፈናል። ምድራዊው ኑሮአችን እንዳይታወክ እንፈልጋለን። ጌታ በምድራዊው ሁከት ዘላለማዊውን ሁከት እያሳየ በወንጌል እንድናምን ይጎተጉተናል። በምድራዊ መከራ ምሳሌ ለማያዊውን መከራ እያስገነዘበ ከኩነኔ እንድናመልጥ ይተጋልናል። ሰው ግን ኃላፊውን መከራ ሲሰቀቅ ዘላለማዊው መከራ ግን አያስፈራውም። የመከራውን ኪሣራ እንጂ ትምህርቱን አላወቀም። ይሸበራል እንጂ አይማርም። ይታወካል እንጂ ጌታዬ ምን ላድርግ? አይልም። ከማዕበሉ ይልቅ የእግዚአብሔርን ድምፅ አለመለየትና አለመስማት ትልቅ ማዕበል ነው። በትዕግሥት ስንሆን ይህን ድምፅ መስማት እንጀምራለን። ድምፁ ዘላለማዊ ነው። መከራው ግን ጊዜያዊ ነው። አዎ ያልተሸበረ መንፈስ ያስፈልገናል።

በሕይወታችን ካለብን ሽብር ውስጥ ላለመጠላት፣ ላለመገለጽና ላለመጋለጥ ያለን ጭንቅ ጉልህ ነው። ሰዎች እኛን ወድደው እግዚአብሔርን እንዲወዱ እንጂ እግዚአብሔርን ወደው እኛን እንዲወዱ ፈቃደኛ አይደለንም። በፍቅር ስም ራሳችንን ትንንሽ

ጣኦት አድርገን ቆመናል። ስለ ሰዎቹ ያለንን ፍቅር አበክረን ተናግረን ፍቅራቸውን ቀጥሎ እንዲያስሙን፤ የተናግሮ አናጋሪ ሥራ እንሠራለን። ያለ እነርሱ ሕይወታችን ምንም እንደሆነ እንናገርና መልስ ፍለጋ መቅረፅ ድምፁን ወደ ሰውየው እንደሚቀስር ጋዜጠኛ «ያለ እናንተ መኖር አልችልም» የሚል ድምፅ እንጠባበቃለን። በሁሉም ዘንድ ተወዳጅ ለመሆን፤ ሁሉንም ላለማስቀየም፤ ሁሉንም ለማስደለት ጥረት እናደርጋለን። ውጤቱ ግን ሁሉም የሌለን ሰዎች መሆን ነው። ላለመጣላት ውስጣችን ይፈልጋል። ዓለም ግን ሁለት አንጂ አንድ አይደለምና አሳባችን አይሟላም። ዓለም ፍቅርና ጥላቻም ያለባት ውድማ ናት እንጂ እንደ ተለቀመው ስንዴ የጠራ ነገር ያለባት ሰማይ አይደለችም። ለመወደድ ብለን የምናደርገው መልካም ነገር ሁሉ ሐሰተኛ ምግባር፤ ምግባርን መሸጥ በመሆኑ የበለጠ ርኩሰት ይሆንብናል። መልካም ነገር አስፈላጊ ስለሆነ ብቻ መልካምን ማድረግ የቅድስና ፍሬ ነው። የእግዚአብሔርን ክብር ብቻ እያየ መልካምን የሚያደርግ፤ ሰዎች ምን ተሰማቸው እያለ ፊት የማያይ፤ ከውሻነት ጠባይ የዳነ ነው። «ምን አሉ?» ብሎ የማይጠይቅ፤ ሙገሳን ለመስማት ካለው ጥማት የተነሣ እንዴት ነበር አድራጌ? ብሎ የማይጠይቅ የሚሠራውን የሚያውቅ ነው። ክፉ ቢሰማ ሊበሳጭ እንዴት ነው? አስተያየት ስጡኝ የሚል ደጋፊ ፈላጊ እንጂ የመለወጥ አሳብ ያለው አይደለም። ለመወደድ የምናደርገው ጥረት መጠላትን እየወለደ፤ እርግጠኝነት የጎደለን ሰዎች መሆናችንን እያስመሰከረብን ይመጣል።

የመወደድ ስሜት አፍቅረን ለመፈቀር የምንሻበት ሳይሆን መደለያ ሰጥተን ንጹሑን ፍቅር የምንጠብቅበት ነው። ፍቅር ግን የሚገኘው በፍቅር ነው። ሰዎች ስንወዳቸው ይወዱናል። እንዲወዱን ከፈለግን መቼም አይወዱንም። ፍቅርም ሳያዳምጡ መውደድ መቻል ነው። ፍቅር ዕቁብ ሳይሆን ፍቅር ስጦታ ነው። መጠላትንም ለመቀበል መዘጋጀት ያስፈልገናል። ለመረገምም ለመነቀፍም ዝግጁ መሆን ያስፈልገናል። የምንኖረው እግዚአብሔር ስለ ወደደን እንጂ ሰዎች ስለ ወደዱን አይደለም። የሕዝብ ፍቅር ሲናፍቀን የአንድ ሰው ፍቅር ሳናገኝ አንቀራለን። ራሱን መውደድ ካታተው ሰው እኛን እንዲወደን መፈለግ ተገቢ አይደለም። የፍቅር ደስታው ሲሰጡት እንጂ ሲቀበሉት አይደለም። ማለት ሲያፈቅሩ እንጂ ሲፈቀሩ አይደለም። ልወደድ የሚል ስሜት ያደረባቸው ከንቱ አስተሳሰብ ያደረባቸውና የአእምሮ ድህነት ያለባቸው ሰዎች ናቸው። ሰዎች ፍቅር ብቻ አይደለም ያላቸው። ጥላቻም የእነርሱ ናት። ስለዚህ ደስ ሲላቸው ይወዱናል፤ ደስ ሲላቸው ይጠሉናል። እግዚአብሔር ግን ታምኖ የማይከዳ፤ ወደ የማይጠላ ፍቅር ብቻ ነው። አዎ ዙሪያውን ሳይሆን ሰማይን ብቻ ስንመለከት እንጽናናለን። ዙሪያው ብዙ

ቪላዎች ፈርሰዋል፤ ብዙ ፎቆች ሰጥመዋል፤ ብዙ መሠረቶች ተናውጠዋል፤ ብዙ እሳቶች ጠፍተዋል፤ ብዙ ምንጮች ደርቀዋል። ሰማይን ስንመለከት ግን እግዚአብሔር በሦስትነቱ፤ መላእክት በምስጋና ረድፋቸው ዛሬም አሉ። የእግዚአብሔርን ፍቅር ብቻ ስናስብ ያልተሸበረ መንፈስን እናተርፋለን።

ላለመጣላት ብቻ አይደለም ላለመገሰጽም ፍርሃት አለብን። ስህተታችን በሰዎች ፊት እንዳይነገር፤ የምንመኘው መልአክነት እንዳይጓደል ፍርሃት አለብን። እውነተኛ ሰው ግን ስህተቱ ሲነገረው ያመሰግናል። ለመለወጥም ይናፍቃል። ከሌለው ጽድቅ ያለውን ኃጢአቱን ያምናል። ያለ ይሉኝታ የሚገስጽን ሰዎች ካገኘን ዕድላችን ነን። እነዚህ ሰዎች አይገኙም። ዛሬ በሕይወታችን ላይ የተለወጥንባቸው ነገሮችን ስናይ ያለ ይሉኝታ የተገሰጸንባቸው ስህተቶች ናቸው። ብዙ ተግላጾችን ብናገኝ በብዙ እንለወጥ ነበር። የስህተት ተግባሩን ይዘን ስሑት የሚለውን ስም ለምን እንፈራለን? በብዙ ምስክሮች ፊት ስንገሰጽ ተነሥተን ማመስገንና የጸሎት እርዳታ መጠየቅ ትልቅ ድልን ያመጣልናል። ባለንበት ዘመን ጽድቅን የሚሠራ አይደለም ኃጢአቱን የሚያምን ሰው እየጠፋ ነው። እግዚአብሔር ግን ንስሐ በሚገቡና በደላቸውን በሚያምኑ ይደሰታል።

በስህተታችን ስንወቀስ አስቀድመን ይቅርታ መጠየቅ እንጂ መሸፋፈን ተገቢ አይደለም። የተደበቀ በሽታ ለሞት እንደሚያደርስ የተሰወረ ኃጢአትም ይገድላል። ዘወትር ራሳችንን በቃሉ መስተዋት ማየትና መመርመር ይገባናል። ከትላንቱ ደረጃችን ምናልባት ዝቅ ሳንል አልቀረንም። ስለዚህ በቃሉ ደረጃችንን ማስተካከል ይገባናል። ወዳጆቻችንና መምህሮቻችንን ስህተቱን ንገሩኝ ልንላቸው ይገባናል። ለእኛ የማይታዩን ብዙ ጉድለቶች፤ እንደ ጽድቅ የያዘናቸው ብዙ ስህተቶች አሉብንና። ያልተሸበረ መንፈስ ሲኖረን ማንነታችንን ስንሰማ ደስ ይለናል። ለመታረምም እንዘጋጃለን።

የሰዎችን ነቀፋ ለመስማት በጣም ጉጉዎች ነን። የምንገዛው መጽሐፍ እንኳ ራሳችንን የሚያንፅ ሳይሆን የሰዎችን ስህተት የሚያጋልጠውን ነው። የሰማነውንና ያነበብነውን የሰዎች ጉድ ለማውራት በጣም እንቸኩላለን። ራሳችንን በሚመለከት ግን ሰዎች እንኳ ክፉ እንዲናገሩን ክፉ ፊትም እንዲያሳዩን አንፈቅድም። እንኳ እንዲጽፉብን እንዲያስቡብንም አንሻም። ሰዎች በሐሜት እንኳ ሲያነሡን ጤንነታችን ይታወካል።

ስለ ሌሎች ክፉ አለማውራት የራስንም የሌላውንም ገሊና ከማርክስ ይጠብቃል። ስለ ሌሎች ላለመናገር መጠንቀቅ እንችላለን። ሌሎች ስለ እኛ እንዳያወሩ ግን መጠንቀቅ እንችልም። ማማት እንጂ መታማት አስፈሪ አይደለም። እኛ ግን የሚያስፈራን ማማቱ ሳይሆን መታማቱ ነው። ሰዎች ስለ ሰዎች ማውራት ደስ ይላቸዋል። አንዳንድ ጊዜ ትንሿን ስህተታችንን አጥልተው ሌላ ጊዜ ደግሞ ያልወሰድነውን አሳቅፈውን ያወራሉ። ከእኛ በላይ እኛን እንደሚያወቁ ሆነው ይናገራሉ። ብዙዎቹ የራሳቸው ጥላቻ እንኳ የሌላቸው የደቦ ሐሜተኞች ናቸው። የሰሙትን ነገር የሚያስተላልፉ የሬዲዮ ጣቢያዎች ናቸው። በአካል የማያውቁትን ሰው ስለ እርሱ በብዙዎች ፊት ክፉ ምስክርነት ይሰጣሉ። ለዚህ ጥማታቸው መጽሐፍ ያሳትማሉ፤ ጋዜጣ ያዘጋጃሉ፤ ሬዲዮ ጣቢያ ይመኛሉ። ሰዎች ስለ እኛ በሚያወሩትና ገና ያወራሉ በምንለው ነገር መሸበር የለብንም። ሰዎች ለማለት ነው የሚኖሩት። ትልቁ ነገር ሆኖ አለመገኘት ነው። አንዳንድ ጊዜ የሚሉትን መስማት ጥሩ ነው። እንደ ጨረሰነው አድርገው የሚያወሩትን ወሬ ገና በገሊናችን ውስጥ ሲተራመስ እናገኝዋለን። ስለዚህ በጨርሰው እንዲህ ነው የምባለውና የምሆነው ለማለት ይረዳናል። ሥጋ የሚወዱ ሰዎች ሥጋ ያውቃሉ። ሐሜተኞችም የሚያሙን ሲፈሩን እንጂ ሲንቁን አይደለም። እነዚህ ሐሜተኞች የሞቱትን አያሙም። ያበዱትን በእፋቸው አያነሡም። ስለዚህ ሰዎች ካሙኝና ከነቀፉን «አለን» ማለት ነው።

ሐሜተኞች የበታችነት መንፈስ የሚያስቃያቸው መሆናቸው በጥናት ተደርሶበታል። ስለዚህ የበለጣቸው የሚመስላቸውን ሰው በሐሜት ዝቅ አያደረጉ ማጣጣል ከራሳቸው ጋር አኩል የሚያደርግላቸው ይመስላቸዋል። በዚህ ምክንያት ሐሜትን ሥራዬ ብለው ይያያዙታል። በዚህ ዘመን የሰው ኃጢአት ዜና ተብሎ ይሸጣል። መረጃ ተብሎ ይወደሳል። ሰው ሆኖ ስለ ሰው መደነቅ ግን ራስን አለ ማወቅ ወይም ከራስ ጋር ላለመገናኘት የሚደረግ ጥረት ነው።

አዎ ላለመጠላት፣ ላለመነቀፍ፣ ላለመጋለጥ ብዙዎች አስመሳይ ኑሮ ይኖራሉ። ትዕግሥት ሲኖረን ግን የመጠላትን ዕዳ እንሸከማለን። ሰዎች ሳይነቅፉን ስህተታችንን እናምናለን። ስለ እኔ ተወራ ብለን እንጨነቅም። አሁን እየሆነ ያለው ሲሆን የነበረ እንጂ አዲስ ነገር የለምና (መክ. 1:9)።

ትዕግሥተኛ የሚባለው ሰው ማን ነው? ቢባል የማይሳደበው፣ የማይማታው ሰው አይደለም። ትዕግሥተኛ ሰው «ያልተሸበረ መንፈስ» ያለው ነው።

ውድ አንባቢ ሆይ! ይህች ዓለም መከራ ያለባት ዓለም ብትሆንም ጨርሶ ግን ገህነም አይደለችም። በገህነም የእግዚአብሔር ድምፅ የለም፤ በዚህች ዓለም ግን የእግዚአብሔር ድምፅና የመዳን ተስፋ አለ። ዘመኑ የመጨረሻው ዘመን ነው። ግን ከእግዚአብሔር ቊጥጥር ውጭ አይደለም። ስለዚህ መሸበር የለብንም። የእግዚአብሔር የፈጣሪነቱ አሻራ ያለባት ይህች ዓለም ከነልፋቷ ውብ ዓለም ናት። ስለዚህ መኖራችንን እንርገም። ችግራችንን አናዳንቀው። የጠላታችን ማደግም አያስደንግጠን። ሕይወትን ከነ ሽክሚ ተቀብለን ለመኖር እንጨክን። ከመከራው ውስጥ መማር ያለብንን እናስተውል እንጂ ስለ መከራችን እንጉርጉሮ አንጀምር። ችግራችንን በልባችን መሸከም አቅቶን በፊታችን አደባባይ ላይ ማስነበብ የለብንም። ዛሬችን እንመልከት ቁመናቸውን ሳይደብቁ በኩራት ቆመዋል፤ አበቦች በደስታ ፈክተዋል። ከእነዚህ የምንበልጥ የዚህች ዓለም ትልቅ ፍጥረቶች በመሆናችን ከእነዚህ ይልቅ የመኖር መብት አለንና ደስ ይበላገ!

እናስተውል

በሕይወት ውስጥ የሚገጥሙንን ፈተናዎች እንደ አደጋ ከመቀርል ሂደት መሆናቸውን መረዳት ይገባናል። አደጋ ድንገተኛ፣ አስደንጋጭ፣ ብዙ ርዕስና ዜና የሚወጣው፣ ስሙልኝ እዩልኝ የሚባል፣ አስተዛዛኝ የሚያስመኝ ነው። በሕይወት ላይ የሚደርሰው ግን ድንገተኛ ነገር ሳይሆን በመንገድ ላይ የተቀመጠ እንቅፋት ነው። ያለ ትግል ለመኖር እያቀድን ካለን ድካም ነው። በትግል ውስጥ ግን ያለውን መልካም ነገር መተመን ያስፈልገናል። ትግል ጠንካራ ማንነትን ይፈጥራል። ቀላል ምሳሌ ብንጠቀም አይስከሬም ከሚበሉ ልጆች ጥሬ የሚቆረጥሙ ጥርሳቸው ጠንካራ ነው። የሚያታግል ማንኛውም ነገር ጠንካራ ማንነትን ይፈጥራል። እግዚአብሔርም ትግል ባለው ሕይወት ውስጥ የሚያሳልፈን ሊገነባን እንጂ ሊያፈርስን አይደለም። ጠንካራ አካል ለማዳበር የሚፈልጉ ወጣቶች በጫካ ውስጥ ሆነው በድብቅ ድንጋይ ይገፋሉ። የለፋበት አካል ማበጥ ሲጀምር የልፋታቸውን ውጤት ለማሳየት ጠባብ ልብስ ለብሰው በጎዳና ላይ ይንገማለላሉ። እንዲሁም በድብቅ ትግል የሚሠራው ሕይወታችን ለሁሉ ምሳሌ እንዲሆን በአደባባይ ይታያል። ብዙዎችን የሚያሻግር ይሆናል። ብቻ የሚያታግሉ ነገሮች

ጠንካራ ማንነትን ይፈጥራሉ። በሕይወት ውስጥ ያለው ትግል መልካም ነው።

በትግል ውስጥ የምናልፈው ክርስቲያን ስለሆንን አይደለም። ሰው ስለሆንን ነው። ነገር ግን ሰዎች ሰው ስለሆኑ የሚቀበሉትን መከራ እኛ በክርስቲናችን ስንቀበለው ዋጋ ያለው አድርጎ እግዚአብሔር ይከፍለናል። ስለዚህ ክርስቲናችን የመከራ ምንጭ ሳይሆን መከራችንን የሚያከብር ወይም ዋጋ ያለው የሚያደርግ ነው።

በሕይወት ውስጥ ባደነት ሲገጥመን፤ የመቆም ብቃት ሲያጥረን መደናገጥ የለብንም። ይህን ሳናይ ኖርን ብለን መናገር አንችልም። ኢትዮጵያን ጎበኝሁ የሚል ቱሪስት አዲስ አበባን ግን አላየሁም ቢል የልፋቱን ወሬ ይቀንስበታል። እኛም ባደነትን፤ መጨነቅን ካላየን ሕይወትን አይቻለሁ ብለን መናገር አንችልም። እነዚህ የሕይወት ክፍሎች ናቸውና። የሕይወትን መንገድ እኛ መርቀን የምንከፍተው ሳይሆን ብዙ ትውልድ፤ ብዙ ታላላቅ ሰዎች፤ ከሁሉ በላይ የሚሆን ክርስቶስ ሥጋ ለብሶ ያለፈበት ጎዳና ነው። ስለዚህ የሰማ መንገድ አያስፈራም። በባደነት ስሜትና በጭንቀት ውስጥ ታላላቅ የእግዚአብሔር ሰዎች አልፈውበታል። ነቢዩ ዳዊት፤ የሰማርያው ነቢይ ኤልያስ በዚህ በረሃ ተጉዘዋል። መኖርን እስኪጠሉ ተፈትነዋል። ስለዚህ ጭንቀትና ባደነት መጨረሻችንን የሚያረዳን ሳይሆን ወደ ሕይወት አስኳል ውስጥ መድረሳችንን የሚያመለክት ነው።

ሰዎች በምክንያትም ያለ ምክንያትም ሊጠሉንና ስማችንን ሊያጠፉ ይችላሉ። ሁሉም ሰው ለእኛ መልካም አመለካከት ሊኖረው አይችልም። መውደድ የሚለው ቃል በራሱ መፍቀድ ማለት ነውና ፍቅር ነጻነት ስለሆነ በግድ አፍቅሩን አንልም። የተገለጠ ስህተታችንን ግን መናዘዝና ይቅርታ መጠየቅ ይገባናል። የተገለጠ ስህተት የበለጠ የሚገለጠው ለመሸፋፈን በሞክርን ቊጥር ነው። ስንናዘዘው ግን ራሳችን እየጸዳን ብቻ ሳይሆን ሰዎች ዳግመኛ እንዳያወሩትም እያተረፍናቸው ነው። ብቻ በሚሆኑ ነገሮች ሁሉ ሳንሸበር መቆም ይገባናል። የሚሆን ነገር ከመሆን አይቀርምና። ቢሆንም ማንኛውም ክፉ ነገር እንኳ ከእግዚአብሔር ቊጥር ውጭ ሊሆን አይችልምና በእምነት መቆም አለብን። ትዕግሥት ማለት ያልተሸበረ መንፈስን መደረብ ነውና!

ጸሎት

ክብርህ ሞገስ ያለው፤ ግርማህ የሚያስፈራ፤ ፀዳህ የሚያበራ፤ እውነትህ እንደ ቀትር የሚፈካ አምላኬ ሆይ አመሰግንሃለሁ። እኔን ያስፈራኝ ነገር አንተን አያስፈራህም፤ ፈቃድህንም አልፎ አንዳች አይደርስብኝምና ሁኔታው አያስደነግጥህም። እኔ ግን አይዞህ ባልከኝ ቊጥር በጣም እፈራለሁ። ወደፊት ይሆናል በምሰው ነገር እሸበራለሁ። እባክህ ጌታ ሆይ እንዳምንህ እርዳኝ። እግሬ እንዳይናወጥ ዓለት በሆነው ቃልህ ላይ አቁመው። ፈቃዴ እንዳይገዛኝ የፈቃድህን ክብረት ልለዩው። ሰዎች የሚሉኝን ያደረግሁት ከሆነ እንዳስተካክል፤ ያላደረግሁት ከሆነ እንድጠነቀቅ እርዳኝ። የሚያስፈራ ሳይኖር እፈራለሁ፤ ጌታ ሆይ አንተን እንደ ታላቅነትህ መጠን ብፈራህ የሚያስፈራኝ አይኖርም ነበር። እባክህን ያንተን ቅዱስ ፍርሃት ጨምርብኝ። በምንም የማይሸነፍ በፍቅር የታነፀ ማንነትን ሰጠኝ። ሰዎች ለሚሉት ሳይሆን አንተ ላልከው አነረኝ። የሁኔታ ሳይሆን የእውነታ ሰው አድርገኝ። መባል የምፈልገውን ቅዱስነት እንድሆነው፤ እንዳልባል የምፈልገውን ዓመፀኛ ነት እንድተወው እርዳኝ። በሚሆነው ሁሉ እንዳልሰጋ የማዕበሉ አዛዥ አንተ መሆንህን አስተምረኝ። አንተን አልፎ እኔን የሚነካ ጎበዝ የለምና ጋሻዬ ሆይ አመሰግንሃለሁ። የፀጥታው ወደብ በሆነው ስምህ ለዘላለሙ አሜን!

ምዕራፍ 49 የማይበርድ ተስፋ

ታጋሽ ሰው የሚታገሥበት ምሥጢር ተስፋ ነው። በትዕግሥት ውስጥ የተደበቀውን ነገር ብንፈልግ ተስፋ ሆኖ እናገኝ ዋለን። የተፈጥሮ ብርሃን እንኳ ከተስፋ ጋር ግንኙነት አለው። ዓመት ከዓመት ክረምት በሆነበት ክፍለ ዓለም የሚኖሩ ሕዝቦች ራስን በማጥፋት ወንጀል ብዙ ጊዜ ይጠቃሉ። የፀሐይ ብርሃን በራሱ ከተስፋ ጋር ግንኙነት እንዳለው በዚህ እንረዳለን። ጨለምለም ሲል ጭጋግና ደመና ሲሰፍን እንጉርጉሮ የሚጀምሩ፤ ከዝናብ ነጠብጣብ ጋር ዕንባቸውን የሚያፈሱ ወገኖች ብዙ ናቸው። «በደንባራ በቅሎ ቃጭል ተጨምሮ» እንዲሉ። እነዚህ ሰዎች ለማልቀስና ለመከፋት እየር ንብረቱ በቂ ምክንያታቸው ነው። ነገር ግን በተፈጥሮ ብርሃን የማይደገፍ አንድ ኃይል አለ። ከፀሐይ ብርሃን በበለጠ የሚወዱትን ሰው ማግኘት ተስፋ ይጭራል። እርሱን ስናይ ፊታችን ይበራል። ስለ ራሳችን እንኳ መኖር በጠላን ጊዜ ስለ እርሱ ፍቅር መኖር እንፈልጋለን። የወዳጅ ፍቅር ዕድሜ ይቀጥላልና። ነገር ግን ከወዳጅም የሚበልጥ ወዳጅ አለ።

እቤታችን ያለው አምፑል የሚያበራው በውበቱ አይደለም። ሩቅ አገር ካለው የኃይል ምንጭ ጋር በመገናኘቱ ነው። ኃይሉ ከተቋረጠ ውበቱም ይጠፋል፤ ብርሃኑም ይጨልማል። እንዲሁም የተስፋችን ብርሃን ከራሳችን የሚወጣ ሳይሆን ከእግዚአብሔር ፍቅር ጋር የተያያዘ ነው። በራሳችን ማፍቀር፤ በራሳችን ተስፋ ማድረግ፤ በራሳችን መደሰት አይቻለንም። ከኃይላት ጌታ ጋር መቆራኘት አለብን።

የፀሐይ ብርሃን ከተስፋ ጋር ግንኙነት አለው አልን፤ ነገር ግን የፀሐይ ብርሃንም የማይፈካው ቀቢፀ ተስፋ በሰው ውስጥ አለ። ወዳጅም የተስፋ አጋዥ ነው አልን። ነገር ግን ወዳጅም በክዳቱ የቀቢፀ ተስፋ ምክንያት ይሆናል። ፀሐይ ትጠልቃለች። ወዳጅም ይከዳል። ሁልጊዜ በፀሐይ ብርሃን፤ ሁልጊዜ በወዳጅ መደሰት አይቻልም። ታዲያ በዚህ በጨለማ ዓለም የብርሃን ዋስትናችን፤ በዚህ የብቸኝነት ዓለም የወዳጅ ዋስትናችን ማነው? የማይጠልቀውን ፀሐይ፤ የማይከዳውን ወዳጅ መፈለግ የሰው ልጅ ዙረት ነው። አንድ ሰው ስለዚያ ስለማይጠልቀው ፀሐይ ሲናገር፡- «ይህች ወንጌ ዓለም አንድ መስኮት አላት፤ ይህም መስኮት ዘላለማዊነትን የምናይበት መጽሐፍ ቅዱስ ነው» ብሏል። ወንጌ ቤት ያለች ጠባብ መስኮት

የብርሃን በር ናት። ይህችን መስኮት የሚነፈጉ በቁማቸው እንዲሞቱ የተፈረደባቸው፤ ወደው ሳይሆን በግድ ዓለም በቃኝ ያሉ እስረኞች ናቸው። ዓለም በራሷ ሰፊ ወንጌ ቤት ናት። የፀሐይ ብርሃን የማይደርስበትም ጨለማ አለባት። ለዚህች ጨለማ ዓለም ያላት አንድ ተስፋ፤ አንድ መስኮት መጽሐፍ ቅዱስ ነው። እርሱም የሚያሳየን ዘላለማዊ ሕይወትን ነው። ላለፉት ሦስት ሺህ ዓመታት በክብርና በናፍቆት የተነበበ፤ የሰው ልጅ የቅርብ ጓደኛ የሆነ፤ የምሥጢር ጥልቀት ዛሬም ተጨልፎ ያልተፈጸመ መጽሐፍ ቅዱስ ብቻ ነው። ቀትሩ ለጨለመባቸው፤ ወርቅና ብራቸው የዝገት ያህል ለከበዳቸው፤ እውቀት ፍልስፍናቸው ትርጉም ላጣባቸው፤ ወይት እንደሚሄዱ ግራ ለተጋቡ፤ የሚወስኑትን ላላወቁ፤ ነገ አልታይ ላላቸው ሁሉ መጽሐፍ ቅዱስ ተስፋንና መጽናናትን ሲለግስ ኖሯል። ዛሬም ተስፋን እያበራ ይገኛል። ሄለን ኬለር፡- «መጽሐፍ ቅዱስ ተነዋዋጭ በሆነው በዛሬው ዓለም ውስጥ አስተማማኝ መልኩት ነው። በሐሴት ስንሞላም ይሁን ስናዝን መጽሐፍ ቅዱስን ማንበብ መቻል ይኖርብናል። ያለበለዚያ ሕይወትን አቻችለን ለመምራትም ሆነ ለመቋቋም አቅም አይኖረንም። የመጽሐፍ ቅዱስ አሳቡም በሰው ልጆች ሕይወት ውስጥ መለኮታዊ ጣልቃ ገብነት ከሌለ ሕይወት አስቸጋሪና መራራ እንደምትሆን መግለጥ ነው» ብላለች።

መጽሐፍ ቅዱስ ወይም የእግዚአብሔር ቃል የተስፋ ችቦ ነው። እንዲሁም አካላዊ ቃል የሚሆን ኢየሱስ ክርስቶስም የማይከዳ ወዳጅ ነው። ተስፋችን ከዚህ ጥብቅ ወዳጅነት ውስጥ ይመነጫል። አንድ አባት፡- «ታምኖ የማይከዳ፤ ወደ የማይጠላ ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነው» ብለዋል። የኢየሱስ ክርስቶስ ፍቅር የተለየ ነው። በእርሱ ፍቅር ፊት እኛ ለልጆችን አለን የምንለው ፍቅር እንኳ አዳፋ ነው። በእርሱ ለጋስነት ፊት የእኛ ቸርነት ቊጥሩ ከስስት ነው። ፍቅር ከራሱ ውጭ ምንም አይቀበልም። ፍቅር ፍቅርን ይፈልጋል። የኢየሱስ ክርስቶስን ፍቅር ግን በስብከት አገልግሎት፤ ሙዳየ - ምጽዋት ውስጥ በምንከተው ድቃቂ ሳንቲም ልንመልሰው እንሞክራለን። እርሱ ግን እንድንወደው ይፈልጋል። መሥዋዕታችንን ብቁ የሚያደርገው ለእርሱ ያለን ፍቅር ነው። እርሱ ፍቅሩን በሞቱ ገለጸልን። የክርስትናችን ወገንም፡- «ለሞተልኝ ጌታ ልኑር» የሚል ነው። ለሞተልን መኖር ትንሽ ነው። እርሱ ግን ከዚህ በላይ አልጠየቀንም። ወዳጅ መልካም ጠባያችንን ብቻ የሚያውቅ ሳይሆን ጉድለታችንንም ያውቃል። ኢየሱስ ክርስቶስም ሁለንተናችንን እንድንገልጽለት የሚፈልግ ወዳጅ ነው። እርሱ ምን አላችሁ? ሳይሆን ምን ልስጣችሁ? የሚል አፍቃሪ ነው። ወዳጅ ስለ እርሱ ብለን ብዙ ነገሮችን የምንተውለት ነው። ስለ እርሱ ብለን የምንተውለት ከሌለ ወዳጅነታችን ጥብቅ አይደለም። ኢየሱስ

ክርስቶስም ስለ እርሱ ብለን ኃጢአትንና ዓመፃን እንድንተው የሚፈልግ ወዳጅ ነው። የወዳጅ ፍቅር ብርቱ ነውና የምንወደውን ሱስና ኃጢአት ሁሉ ያስተወናል። የኢየሱስ ክርስቶስ ፍቅርም ልዩ ነው። እንኳን የሚገዳንን ኃጢአት የሚጠቅመንንም መረብና ታንኳ ያስጥላል (ማቴ. 4:18-22)።

ኢየሱስ ክርስቶስ የተለየ ፍቅርን ከእኛ ይፈልጋል። ጓደኞቻችንን አሊያም ራሳችንን በምንወድበት መጠን ሳይሆን በተለየ ፍቅር እንድንወደው ይፈልጋል። የእርሱ ፍቅር ልዩ ነውና። ስለ እርሱም ወዳጅነት ስንል እርሱን ከማይወዱ ባልንጀሮቻችንና እርሱን ከሚያሳዝን ኃጢአት መለየት ይገባል። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ጴጥሮስን የጠየቀው የፍቅር ጥያቄ፡- «የዮና ልጅ ስምዖን ሆይ፥ ከእነዚህ ይልቅ ትወደኛለህ?» (ዮሐ. 21:15) በማለት ነው። ጥያቄው የእነዚህን ያህል ትወደኛለህ? የሚል ቢሆን ቀላል ስለነበር ጴጥሮስ ባልከበደው ነበር። ጥያቄው ግን ከእነዚህ ይልቅ የሚል ስለ ነበር ጴጥሮስ ከበደው። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስን የወዳጆቻችንን ያህል መውደድ ቀላል ነው። እርሱ ግን የተለየ ፍቅር ይፈልጋል።

የሰው ፍቅር አስመሳይ ነው። እንደ ፍጡርነቱ የተፈጠረ ነው። የእርሱ ፍቅር ግን ዘላለማዊና ያልተፈጠረ ነው። ቅብ ሳይሆን እውነተኛ ነው። ቆይቶ የሚወይብ ሳይሆን በመልኩ የሚኖር ነው። የሰው ፍቅር በተግባር ሳይሆን በቃል የሚገለጽ፤ አብልቶ አጠጥቶ የሚያስተፋ ነው። የእርሱ ፍቅር ግን እንደ ወንዝ የሚያረሰር፤ እሮሮ የሌለበት ነው። የሰው ፍቅር እንደ ቅል አበባ ዛሬ ያበባል። ልምላሜው ልዩ ነው። ነገር ግን ይጠወልጋል። የሰው ፍቅር በጣም መውደዱን በተናገረ ማግስት የማስመሰል ፍቅሩም አልቆበት መጣላት ይጀምራል። የኢየሱስ ክርስቶስ ፍቅር ግን ከሰማይ ምሰሶ፤ ከምድር መሠረት የፀና ነው። የሰው ፍቅር አሳሳች ነው። የኃጢአት ግብዣ ያቀርባል፤ ባሪያ ያደርጋል፤ መፈተኛ ያስቀምጣል፤ በምግማ ያስጨንቃል። የሰው ፍቅር የነፋስ ሠረገላ ነው። ቀላል ዕቃዎች ነፋስ ሲመጣ መራትን ጠልተው ይንሳፈፋሉ። የነፋስ ሠረገላ ግን ሜዳ ሜዳውን ተሸክሞ ሽለቆ ላይ ጥሎ ይሄዳል። የሰው ፍቅርም ለጊዜው ያሳብዳል፤ ዕረፍት ያሳጣል፤ ከተማው ጠበበኝ ይላል። መከራ ሲመጣ ግን ይከዳል። ጥሎ ይሄዳል። የኢየሱስ ክርስቶስ ፍቅር ግን በዘመናት ተፈትኖ ያለፈ ነው።

የኢየሱስ ክርስቶስ ፍቅር የዘላለም ሕይወት ነው። የኢየሱስ ክርስቶስ ፍቅር በጨለማ ውስጥ መብራት ነው። የኢየሱስ ክርስቶስ ፍቅር ከብዙ መጣዘን በኋላ ተቀባዮችን ነው። የኢየሱስ ክርስቶስ ፍቅር ተስፋን የምንመሠርትበት ነው። የሰው ፍቅር በማጣት

በመውደቅ ይለየናል። ያም ባይሆን በሞት በግድ እንለያያለን። ከሞት በኋላ የሚቀበለን ፍቅር ግን የኢየሱስ ክርስቶስ ፍቅር ነው። የኢየሱስ ክርስቶስ ፍቅር ደካሞች ሳለን የሚቀበለን፤ ጠላቶች ሳለን የሚወደን፤ ኃጢአተኞች ሳለን የሚያክመን ነው። የኢየሱስ ክርስቶስ ፍቅር ከነማንነታችን የሚቀበለን፤ ተስፋ የሚያደርግብን፤ ሊያየን የሚደለት፤ በከላሽ ፊት የሚሟገትልን ፍቅር ነው። የኢየሱስ ክርስቶስ ፍቅር ታሪክ አይሆንም፤ ሕይወትን ጠብቆ ይኖራል። ምንም ሳያደናቅፈው እንዳሸነፈ ይጓዛል። የትውልድ ሁሉ ወዳጅ፤ እኛ እንኳ የማንወዳቸው የኃጢአተኞች፤ የነገሥታት፤ የዓለማውያን ብቸኛ ወዳጃቸው የኢየሱስ ክርስቶስ ፍቅር ነው። ስንክደው የማይክደን፤ ስንተወው የማይተወን፤ ሲመሽበን ብቻ ብንፈልገውም በር የማይዘጋብን ከእናት ይልቅ የሚወደን ኢየሱስ ክርስቶስ ነው።

በሥጋና በነፍስ መማፀፍ፤ በጦርነት ሰዓት ጽኑ ምሽግ፤ በቀስት ፊት ጋሻ፤ በጠላት ፊት መከታ፤ በወደረኞቻችን ፊት አንደበት ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ከሞት በኋላ በዓለም ላይ ካፈራናቸው ወርቅና ንብረት አንዱም አይከተለንም። ወዳጆቻችንም ከመቃብር ወዲህ ይመለሳሉ። የዘላለምን አገር የሚያስገብንን፤ ከሞት በኋላ የሚረባን፤ ለዘላለም የሚኖረው ወዳጆችን ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነው። እምነትና ተስፋ የሚጣልበት ወዳጅነት የእርሱ ብቻ ነው። መሠረቱ የማያረገርግ፤ ምስሶነቱ የማይነቃነቅ የኢየሱስ ክርስቶስ ፍቅር ብቻ ነው። የእርሱ ፍቅር የነፍስ መልሕቅ ነው። የፀዳ ብቻ የማይፈልግ ቆሻሻውን ማንነት አጽድቶ መንገሥ የሚፈልግ ወዳጅነት የኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነው። ትልልቆችንና ትንሾችን የሚጠይቀው ልብን ብቻ የሆነ፤ ልብ ፈላጊ የልብ ወዳጅ ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነው። ጠቆራችሁ፤ ከሳችሁ፤ አጣችሁ፤ ነጣችሁ፤ መከናችሁ፤ ወደቃችሁ ብሎ በምክንያት የማይርቅ ያለ መስፈርት የሚወድ ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነው። በበረሃው ዓለም ላይ ለምልም የሚታይ፤ ፊቱን በሰው ልጅ ላይ የማያጠቁር፤ የቃጠሎው ጥላ የኢየሱስ ክርስቶስ ፍቅር ነው። እርሱን ያገኙ ሁሉን አገኙ፤ እርሱን የተጠጉ ድላቸው እንዳሸበረቀ ኖረ። የልብ ሀብት፤ የአንደበት ጣዕም፤ የእጅ መክሊት፤ የመንገድ ካርታ፤ የመኖር ደስታ፤ የነሮ መከታ የኢየሱስ ክርስቶስ ፍቅር ነው። አዎ አንተ ከምታስፈልገው በላይ ላንተ የሚያስፈልግህ ሕይወት ኢየሱስ ክርስቶስ ነው።

ኢየሱስ ክርስቶስን ወድዶ በበረሃ መኖር አያስፈራም፤ በክፉዎች ጉባዔ ተወግዞ መለየት አያስጨንቅም። እርሱን ይዞ የሀብት መወረስ፤ የርስት መቀማት፤ የወዳጅ ክዳት አሳብ አይሆንም። ከዓለም ጉድለት፤ ከዓለምም እሴት በላይ የኢየሱስ

ክርስቶስ ፍቅር ገንኖ ይኖራል። ራሳችንን ብንፈልግ ድካማችንን እናገኛለን። ኢየሱስ ክርስቶስን ብንፈልግ ግን ተዘግኖ የማይልቀውን የዕንቁ ክምር እናተርፋለን። ከእርሱ የራቁ በጦር ከተወጡ በላይ ራሳቸውን ወጉ። እርሱን ቸል ያሉ ዘላለምን ቸል አሉ። ከእርሱ ርቀው ለመበልጸግ የፈለጉ በጣም ድሃ ሆኑ። ይህ ወዳጅ ለጆሮ ሳይሆን ለልብ የሚናገር ነው። ምድረ በዳ ውሃን እንደሚጠማ የነፍስ ሁሉ ናፍቆት ነው። የሙታን ሰፈር የሕያዋን አገር የሚሆነው፣ ያለቀው ተስፋ የሚቀጠለው፣ የልቅሶ ቤት የሠርግ ቤት የሚሆነው በኢየሱስ ክርስቶስ ፍቅር ነው። ዓለምና ሞላዋ ዝናና ክብሯ ቢቀርብልን ኢየሱስ ክርስቶስ ግን ከሌለን በሬሳ ላይ እንደ ተቀመጠ በረከት ነው። ቢመነዝሩት የማይልቅ የኢየሱስ ክርስቶስ ፍቅር ነው። የዓለም ሀብት አይበቃምና ያሰራርቃል፣ ያጋድላል። ኢየሱስ ክርስቶስ ግን የሚያፋቅር ሀብት ነው። የኢየሱስ ክርስቶስ ፍቅር ካለን በበረሃ ውስጥ ብቸኛ እንሆንም። የኢየሱስ ክርስቶስ ፍቅር ያዋራል። ግንዛቤ ሳይሆን መፍትሔ ይሰጣል። ያለሰብነውን በጎ ነገር የምናቅደው፣ ያልፈጸምነውን ውጥን ከግብ የምናደርሰው በኢየሱስ ክርስቶስ የፍቅሩ ኃይል ብቻ ነው። ምድር ለሰው መኖሪያነት ምቹ እንደሆነች፣ ሌሎች ዓለማት የሚይዘን ስበት፣ የምንተነፍሰው አየር እንደ ሌላቸው፣ ከምድር ውጭም ሰው መኖር እንደማይችል፣ ከሚይዘን ከኢየሱስ ክርስቶስ የፍቅር ስበት ውጭ፣ ነፍስ ከሚዘራብን የፍቅሩ አየር በቀር ህልውናችን አስተማማኝ አይሆንም። ታዲያ ይህን ወዳጅ የለወጥነው በምን ይሆን?

ሰዎችን ላለማጣት ብለህ ኢየሱስ ክርስቶስን ልታጣ ወሰንክ? ነገር ግን ምድር ሁሉ ባዶ ሆኖ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ብትኖር ይሻልሃል። ወዳጆችህን ላለማሳዘን ብለህ ኢየሱስ ክርስቶስን አፈርክበት? በሚታፈርብህ ባንተ እርሱ እንዳላፈረብህ አስብ። ኢየሱስ ክርስቶስን ትተህ የሰበሰብከው ሀብት፣ ደግሞም ወዳጆችህ የጥፋትህ ምክንያት እንደሆኑ አወቅ። ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ብለህ ሌሎችን ወደድ። ኢየሱስ ክርስቶስን ግን ስለ ራሱ ብለህ ወደደው። ስለ እርሱ ካልተናገርህ ዲዳ ሆነህ ኑር። ለእርሱ ካልተማረከህ የጉዳች ጉድ መሆንህን አወቅ። እርሱ ሲሰበክ ከክፋህ ሰይጣን መሆንህን ተረዳ።

ወደ ታላቅ ደስታ ለመግባት፣ መከራን በድል ለማሸነፍ፣ ከሁሉ በላይ ተስፋ ለማድረግ የኢየሱስ ክርስቶስን የፍቅሩን ጥልቀት፣ የወዳጅነቱን ግለት፣ የማፍቀሩን ብዛት፣ የጓድነቱን ንጽሕና መመርመርና ማግኘት ያስፈልገናል። ኢየሱስ ክርስቶስን ስንወደው፣ እናምነዋለን፣ ስናምነው እንከተለዋለን፣ ስንከተለው ተስፋ እናደርገዋለን፣ ተስፋ ስናደርገው እንታገላለን፣ ስንታገሥ

ፍሬንና ድልን እናያለን። የተስፋችን መጋቢዎች ቃሉና የጥብቅ ወዳጆችን ኢየሱስ ክርስቶስ ናቸው። በዚህ የዘመን መጨረሻ መጨረሻ የሌለውን የኢየሱስን ፍቅር፣ በዚህ በክፉ ቀን የማይከፋውን የክርስቶስን ወዳጅነት፣ በዚህ በተጨማሪነት ቀን ሩገሩንን የአማኑኤልን ፍቅር ያዝ። የዓለምን ቁስለት የሚያስረሳ ዜማ የኢየሱስ ክርስቶስ ፍቅር ነው።

በዛሬው አንፍረድ

ህልውናችንን ቀጣይ የሚያደርገው ተስፋ ብቻ ነው። ያለ ተስፋ ሁሉም ነገር ባለበት ይቆማል። ተስፋ ከመኖር ጋር የተያያዘ ነገር ነው። ለዚህ ነው።

የሰው ልጅ በዚህ ምድር ላይ፡-

- 40 ቀናት ያለ ምግብ፤
- 3 ቀናት ያለ ውሃ፤
- 8 ደቂቃ ያለ አየር፤
- 1 ሴከንድ ያለ ተስፋ መኖር አይችልም የሚባለው።

በጉልበትም፣ በጥበብም፣ በዘመድም የማይቻሉ ነገሮች ብቸኛ ብልሃታቸው ትዕግሥትና ተስፋ ነው። ተስፋችንን የሚጋፋን ነገር ምንድነው? ስንል በአሁኑ ሁኔታ ነገሮችን የሚወስነው ችኩልነታችን ነው። ቦታው ላይ ስንደርስ ቀጣዩ ይታየናል። ከወዲሁ ያለው ግምታችን ግን ባዶ ይሆንበንና ከተስፋ መቀረጥ ያደርሰናል። ጭጋ ሞትን ካየነው አያሳየንም፣ የራሱን ጨለማ ብቻ ያሳየናል። ወደ ራሱ እየተራመድን ስንሄድ ግን ልናይ የፈለግነው ነገር እየተገለጠ ይመጣል። ዛሬ የሆነው ምንም ይሁን ሕይወት በዛሬው ሁኔታ አትገመገምም።

ነቢዩ፡- «ያልተሠራ አካሌን ዓይኖችህ አይኝ፤ የተፈጠሩ ቀኖቼ ሁሉ አንድ ሰንኳ ሳይኖር በመጽሐፍህ ተጽፉ» (መዝ. 138(139):16) ብሏል። ሕይወት ብዙ ገጾች ያሏት ትልቅ መጽሐፍ ናት። የታሪካችን ደራሲም መንፈስ ቅዱስ ነው። የመጨረሻው ምዕራፍ ሳይቀር ተጽፏል። የምንኖረውም የተጻፈ ሕይወትን ነው። መጽሐፍን በአንድ ገጽ አንገመግመውም። ይህኛውንም ገጽ በማንበብ ቀጣዩን መወሰን አይቻለንም። ሲገለጽ ብቻ ነው የምናውቀው። ሕይወትንም የምንኖራት በገጽ በገጽ ነው። ቀጣዩ ቀን ምን እንደሆነ ከእግዚአብሔር በቀር ማንም አያውቅም። ታዲያ ከዚህ ትልቅ መጽሐፍ ውስጥ ስላልተሳኩ ነገሮች የሚያወራው አንድ ገጽ ብቻ መሆኑ ይገርማል! በሕይወት ውስጥ ከጉደለብን የተሰጠን

ይበልጣል። «ሽንኩርት ብዙ ክፍሎች አሉት፤ ሲላጥ ሲላጥ ነው መጨረሻው ላይ የሚደረሰው፤ ሕይወትም እስኪገለጥ እናውቀውም። በምናየው ብቻ ብንፈርድ በውስጥ ያለውን መልካም ነገር እናጣዋለን።»

አንድ ክፍል ብቻ አይተን ቤት እንገዛለን? አንድ መኪናንስ ጉማውንና የጌላ መብራቱን በማየት ብቻ እንገዛለን? በአዲስ አበባ አየር ንብረት ስለ መላው ኢትዮጵያ የአየር ሁኔታ መናገር እንችላለን? መልካም ዳኝነት ሰፋ ያለ ነገር ይፈልጋል። ሕይወትንም ለመገምገም ሰፋ አድርጎ ማየትን ይጠይቃል። በሕይወት ውስጥ ያለውን ነገር እስከናውቅ ከፍርድ መታቀብ አለብን።

ሰውዬው እንጨት ፈላጭ ነው፤ ግን ጥበበኛ ነበር። በብዙ ሰዎች ዘንድ የማይገኝ አንድ ነገር ነበረው። ያ ነገር ምን ይመስላችኋል? ሕይወትን ዛሬ በሆነው አይፈርዳትም ነበር። ይህ ሰው በጣም የሚወደውና የሚንከባከበው እንደ ሰውም የሚሰየው አንድ ነጭ ፈረስ ነበረው። ይህን ፈረስ ብዙ ባለጠጎችና የቤተ-መንግሥት ልዑላን ይመኙት ስለነበር በብዙ ገንዘብ እንግዛህ ብለውት እምቢ ብሎ ነበር። የመንደሩ ሰዎችም «አንተ! ሞኝ ነህ? ፈረሱን ሽጠህ ለምን ከድህነት አትላቀቅም?» ይሉታል። እርሱ ግን «ይህ ፈረስ ለእናንተ ፈረስ ነው፤ ለእኔ ግን ጓደኛዬ ነው፤ ጓደኛ ደግሞ ይዞታ አይደለም እንዴት ይሸጣል? ሰው ራሱን ይሸጣል?» ሲላቸው እያጉረመረሙ ይመለሳሉ።

ከጥቂት ቀን በጌላ ያ የሚወደውና የሚንከባከበው ፈረሱ ጠፋ። የመንደሩ ሰዎችም «ምን ዓይነት የተረገምክ ሰው ነህ? ሽጠው ስንልህ እምቢ ብለህ ይኸው ፈረሱ ጠፋብህ» አሉት። እርሱ ግን «እንደ ተረገምኩ በምን ታውቃላችሁ? ልትሉ የምትችሉት አንድ ነገር ብቻ ነው፤ ፈረስህ ጠፋ» በመቀጠልም «ዐረፍተ ነገሩን ሳታዩ በአንድ ቃል ነገርን ትገመግማላችሁ? ሕይወትም በጣም ሰፊ ናት፤ ሰፊ ከሆነው ነገር ቅራጩን በማየት ለምን ትዳኛላችሁ?» ሲላቸው እየተበላጩ ተመለሱ።

ከሳምንት በጌላ ግን ያ የጠፋ ፈረሱ ሌሎች ያልተገሩ 12 ፈረሶችን ይዞ ተመለሰ። የመንደሩ ሰዎችም ወደዚህ ሰው በመምጣት «ተረግመሃል በማለታችን በጣም ተሳስተናል፤ የተባረክ ሰው ነህ! አንድ ፈረስ ቢጠፋብህ 12 ፈረሶች ይዞልህ መጣ» አሉት። እርሱ ግን «የተባረኩ መሆኔን በምን አወቃችሁ? ልትሉ የምትችሉት አንድ ነገር ብቻ ነው? ፈረስህ ተገኘ» በመቀጠልም «የአንድ ነገር

ከመጀመሪያው የመጨረሻው ይሻላል» አላቸው። እነርሱ ግን መርካት እንደማይችል ሰው ቆጥረውት ተመለሱ።

ከጥቂት ቀን በጌላ የእንጨት ፈላጩ ልጅ ከእነዚያ ካልተገሩ ፈረሶች መካከል በአንዱ ሲጋልብ ወድቆ ተሰበረ። የመንደሩ ሰዎችም ተሰባስበው በመምጣት «ምን ዓይነት የተረገምክ ሰው ነህ? ፈረስህ ጠፋ፤ 12 ፈረሶች ይዞ መጣ፤ ግን ምን ዋጋ አለው ልጅህን አጣኸው» አሉት። እንጨት ፈላጩ ሰው ግን፡- «እናንተ ሰዎች በመፍረድ ተይዛችኋል፤ ሕይወት የሚመጣው በቅራጭ በቅራጭ ነው። ታዲያ የሚሆነውን ሳታዩ ለምን ድምዳሜ ላይ ትደርሳላችሁ?» አላቸው።

ከወር በጌላም በአገሩ ጦርነት ተነሣ። የመንደሩም ወጣት ሁሉ ሲዘምት የእንጨት ፈላጩ ልጅ ግን አልዘመተም ነበር። የመንደሩም ሰዎች ጠላቶቻቸው ኃያላን ስለነበሩ በልጆቻቸው መመለስ ተስፋ ቆረጡ። ወደ ጥበበኛውም እንጨት ፈላጭ በመምጣት፡- «ያልከው ሁሉ ትክክል ነው። እኛ የምናውቀው የአሁኑን ብቻ ነው። ቀጣዩ ምን እንደሆነ ግን እግዚአብሔር ብቻ ያውቃል» አሉት።

ውድ አንባብያን ሆይ!

የዛሬ አለመሳካት የሁልጊዜ

አለመሳካት አይደለም

ዛሬ በሆነው ነገር ከመጠን በላይ አንከፋ። የሚያላቅሱንን ሰዎች አንፈልግ። በሀዘን ለመሰንበትም ምንጣፋችንን እናስተካክል። ሁኔታውን ለመርሳትም መደበኛ እናዘጋጃ። ሰው አላናገርም ብለንም በራችንን አንዝጋ። ራሳችንን ብቸኛ አድርገንም ጫካ አንግባ። ምክንያቱም የዛሬ አለመሳካት የሁልጊዜ አለመሳካት አይደለምና።

አዎ! ጉዳታችን ቀላል ላይሆን ይችላል። ጤናን ተቸግረን ሊሆን ይችላል፤ መንገድ በመሳትም ወሳኒ ወርደን ይሆናል፤ ተበድረን የጀመርነው ንግድም ተበላሽቶ ይሆናል፤ የውጭ ዕድላችንም ተደናቅፎ ይሆናል፤ የምንወዳቸውም ከድተውን ይሆናል። እነዚህ ሁሉ የመኖር መብታችንን አይወስኑትምና ደስ ይበላግ! እኛ ስናገኝ የምናጣ አይመስለንም፤ ስናጣም የምናገኝ

አይመስለንም። ሁለቱም ይከብደናል። እግዚአብሔር ከሰሜት ኑሮ አውጥቶን በእውነት ላይ እንዲሠራን እንፍቀድለት። ዛሬ ስላልሆነልን ጊዜያችን በከንቱ ያለፈ ይመስለናል። ነገር ግን ጊዜያችን በከንቱ አላለፈም፤ እግዚአብሔር ሠርቶበታል። ደግሞም ታላቁ ድርጊት ትዕግሥት መሆኑን አንርሳ። እስቲ ከባለቅኔው ጋር እንዲህ እያልን እናመስግን፡-

እመኒ ትሁብ ሀብተ መከራ ወሀብተ ፍስሐ ትሁብ፤
እምርእሰየ ለርእሰየ አንተ ትቀርቦ፤

ትርጓሜ፡- «ደስታንም ብትሰጠው ሀዘንም ብትሰጠው
ከእኔ ይልቅ ለእኔ አንተ ነህ የምትቀርበው።»

የዛሬ ሰኬት የሁልጊዜ አይደለምና

እንጠንቀቅ

ድህነታችንን እንኳን ረሳነው። ያለፈውን ጉዳታችንን እንኳን ፍጹም ዘነጋነው። የረዳንን እግዚአብሔር ግን ምነው ረሳነው? እስከ የትኛው ዕድሜያችን ነው እግዚአብሔርን ያመለክነው? እግዚአብሔር የሕጻንነት ወይም የሽምግልና አምላክ እንጂ የወጣትነት አምላክ አይደለምን? ገና ትልቁን ጸጋ ሲሰጠን ሲል ምነው የማያጠግበውን እንጀራ ይዘን ሮጥን? ተቀብሎ የማያመሰግን ቀማኛ መሆኑን ምነው ዘነጋነው? እግዚአብሔርን የሕይወታችን እስትንፋስ ልናደርገው ሲገባን ምነው የእሳት አደጋ ሠራተኞችን አደረግነው? እርሱ የማያስፈልገን ወቅትና ቦታ የለም። ቃሉም እንዲህ ይለናል፡- «ጽፋ ግን የምነቅፍብህ ነገር አለኝ የቀደመውን ፍቅርህን ትተሃልና» (ራእይ. 2:4)።

የዛሬ ጤንነት ሁልጊዜ አይኖርም፤ የዛሬ ማግኘትም ሁልጊዜ አያከራም፤ የዛሬ ወዳጆችም ሁልጊዜ አይከቡንም፤ የዛሬ ውበትም ፀንቶ አይኖርም። እንኳን ገንዘባችን እኛም የማንኖርበት ቀን አለና ጓዴ ሆይ ተመለስ! ቃሉም፡- «ሀብታም ነኝና ባለጠጋ ሆኜአለሁ አንድም ሰንኳ አያስፈልገኝም የምትል ስለሆንህ ጉስቋላና ምስኪንም ድሀም ዕውርም የተራቆትህም መሆንህን ስለማታውቅ . . . » ይለናል (ራእይ 3:17)።

አንድ ሰው፡- «ይህ ዓለም፡- የምሥራች ቃልና የመርዶ ቃል የያዘ መልእክተኛ ነው። ዛሬ ጠዋት ሹመትህን ካበሰረህ ነገ ጠዋት ሞትህን ያረዳሃል» ብለዋል።

የዛሬ ውድቀት የሁልጊዜ ውድቀት አይደለምና

እንነሣ

እግዚአብሔር ለምን በደልክ? ሳይሆን ለምን አልተመለስክም? የሚል አምላክ ነው። ታዲያ ለምን ጨለመብህ? ከእነዚህ ክፉ አድራጊ ባልንጀሮች ሌላ የተሻለ ሰው ለምን አልታይም አለህ? ለምን ዞረብህ? አሁን በጋጢአት ከምታገኘው የበለጠ ደስታ አለልህ። ለምን ትቅበዘበዛለህ? ከዚህ የሞት ኑሮ ሊያድንህ ሊያሰሰ ክርስቶስ ሞቶልሃል።

በዓለም ላይ አንተን ከነማንነትህ የሚቀበሉህ እጆች የሉም። የክርስቶስ እጆች ግን በፍቅር እየደሙ ተዘርግተውልሃል። የተዘረጉ እጆች ብታገኝ እንኳ እንደ ክርስቶስ እጆች በፍጹም አይሆኑም። ወዳጅህ ከፊት ለፊትህ እጁን በዘረጋልህ ቊጥር ያንተም እርምጃ ይፈጥናል። የክርስቶስ እጆች ግን ያውም በምስማር ተቸንክረው ተዘርግተውልሃልና ወደ ዘላለም እቅፍ ግባ! ወዳጅ እያለህ ብቸኛ፤ አገር እያለህ ስደተኛ ለምን ትሆናለህ?

እንደ ነቢዩ፡- «ጠላቴ ሆይ ብወድቅ እነሣለሁና፥ በጨለማም ብቀመጥ እግዚአብሔር ብርሃን ይሆንልኛልና በእኔ ላይ ደስ አይበልኸ» (ሚክ. 7:8) በል። ደግሞም «እግዚአብሔር አምላክ ጨለማዬን ያበራል» (መዝ. 17(18):28) እያልክ የድል ቋንቋ ተናገር። የዛሬ ውድቀትህ የሁልጊዜ ውድቀት አይደለምና ተነሥ።

የዛሬ ስህተት የሁልጊዜ አይደለምና

እንቀበለው

ወንድማችንን የምንወደው እስካልበደለን ድረስ ነው? ፍቅራችን ይቅርታ የሌለው ከሆነ እውነተኛ ፍቅር አይደለም። እስቲ እግዚአብሔር ለእኛ አንድ ዕድል ብቻ እንዳልሰጠን እናስብ። እንደውም በየቀኑ ሁለተኛ ዕድል ይሰጠናል። እኛ ግን ለወንድማችን በሕይወት ዘመናችን እንኳ አንድ ዕድል ለመስጠት ፈቃደኛ

አይደለንም። ጴጥሮስ ሁለተኛ ዕድል ባይሰጠው ኖሮ በሮም አደባባይ የቀላል ቅርንጫፍ በመሰቀል ጌታውን አያከብርም ነበር። እኛም ካልበደሉን ሰዎች ይልቅ ሁለተኛ ዕድል የምንሰጣቸው ሰዎች ታማኝ ወዳጆች እንደሚሆኑልን እንዘነጋ።

እግዚአብሔር ይመለሳል ብሎ የሚጠበቀውን ሰው እርሱ ዋጋ የለውም ማለት ትልቅ ኃጢአት ነው (ማቴ. 5:21)። እግዚአብሔር ከኃጢአተኞች ጋር ጉዳይ አለው። አረመኔውና ሰነራው ምን እንደሚሆን አናውቅም። እግዚአብሔር ሠርቶት ለክብሩ ሊያቆመው ይችላል። የዛሬ መውደቅ ያን ሰው የዘላለም ውዳቂ አያሰኘውም።

ሕይወት እንግዳ ናት

ነቢዩ የመንፈስ ምሪት ስለ ነበረው ስለ ጌታችን አኗኗር ሲናገር፡- «ዓይኑ እንደምታይ አይፈርድም፤ ጆሮውም እንደምትሰማ አይበይንም» (ኢሳ. 11:3) ብሏል። ዓለም የሚፈርደው /የሚወስነው/ በማየትና በመስማት ነው። ክርስቶስ ግን በማየትና በመስማት አይወስንም ነበር። እኛም እንደ እርሱ በመንፈስ ምሪት እንጂ በማየትና በመስማት ልንወሰን (ልንበይን) አይገባንም።

በሕይወት ውስጥ ያለውን ነገር እስከናውን ከፍርድ እንታቀብ። ነገ ምን እንደሚሆን አናውቅም። ሰዎችም ነገ ምን እንደሚሆኑ አናውቅም። ስለዚህ ትንሹን ነገር በማየት ሕይወትን አንወስናት! ነገ የእግዚአብሔር ምስጢር ናት። አዎ ተስፋችንን ከሚመቱ ነገሮች አንዱ በዛሬው ሁኔታ ፍርድ መስጠታችን ነው። ቃሉ የተስፋ መስኮታችን ነው። የክርስቶስ ፍቅር የተስፋችን ኃይል ነው። ትዕግሥት ማለት የማይበርድ ተስፋ ማለት ነው። ትዕግሥተኞች ስንሆን ተስፋችን አይቀዘቅዝም።

እናስተውል

የእግዚአብሔር ቃልና የክርስቶስ ፍቅር በነፍሳችን እስካልፈሰሰ ድረስ ተስፋ የማይረግ አቅም የለንም። መርፌው በቀደመበት ክፉ ይከተላል። በመርፌው ላይ ታስሯልና። እኛም ክርስቶስ በሄደበት ሁሉ ለመሄድ በእርሱ ላይ በእምነትና በፍቅር መታሰር አለብን። ሁሉን የሚመረምር ብርሃን፤ ሁሉን ያደራጀ ጥበብ፤ የድሆች ጌጥ፤ የምእመናን መዝገብ፤ ቸር ጠባቂ፤ ትሑት ንጉሥ፤ ኃይለኛ አምላክ፤ የሚመጣ ተስፋ፤ የዘላለም አባት እጅግ

ታዛዥ፤ የዋህ ትሑት ልብ፤ በመለኮቱ የአብ ልጅ (ወልደ አብ) በሰውነቱ የማርያም ልጅ (ወልደ ማርያም)፤ የተስፋ አየር የጽድቅ ፀሐይ፤ የኃጢአተኞች ወዳጅ የምስኪን አለኝታ፤ የጥበብ ሰባኪ የሰላም አለቃ፤ ሕይወት ሰጪ የኃይላት ጌታ፤ በሰልፍ አሸናፊ የሰደተኞች መኖሪያ፤ የድሆች አባት የሞሮች ተሟጋች፤ መድረሻው መንገድ፤ ነጻ የሚያወጣው እውነት፤ የዘላለም ደጅ የማይጠፋ ሕይወት፤ እጅግ የሚታገሥ፤ የማይጨረስ ቸርነት፤ የመላእክት ደስታ፤ የጥማተኞች አርካታ፤ የክብር ንጉሥ፤ የደስታ ፀዳፍ የንጽሕና ወዳጅ፤ የደናግል ተስፋ፤ የምእመናን መዝገብ፤ የሃይማኖት ፋና፤ የአበው ንጉሥ፤ የሊቃውንት መምህር፤ የቅዱሳን አክሊል፤ የመኖር ኃይል፤ ... እርሱ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። የተስፋችን መሠረት ሁሉ በሁሉ የሆነው ይህ ጌታ ነውና ተስፋችን የማይበርድ ይሁን።

ጸሎት

ምን ያህል እንደምትወደኝ በቃል ሳይሆን በችንካርህ ምልክት የነገርክኝ፤ ፍቅርህን በብዕር ሳይሆን በደምህ የጸናክልኝ፤ መሃይሙ እኔ ያነበብኩህ የሕይወት ፊደል ጌታ ክርስቶስ አመሰግንሃለሁ። ስምህ ሲጠራ የሚጠሱ ይሸሹ፤ ሞት ይደንግጥ፤ ደዌያትም ይገሰጹ፤ መቃብር ይከፈላቸው፤ መታንም ያምልጡ፤ ሽባዎች ይተርተሩ ዕውሮች በብርሃን ይመላለሱ፤ ደንቆሮዎች የሕይወትን ዜማ ይስሙ፤ ዲዳዎች ለክብርህ ይዘምሩ፤ ሽካራ መንገዶች ይለስልሱ፤ በቀቢፀ ተስፋ ጨለማ የሚኖሩ የነጻነት አዋጅ ይስሙ። የአብ መልእክተኛ፤ የምክሩ አበጋዝ ወልድ ሆይ አንተን ብሎ ሁሉን ማጣት ቀላል ነው። ክርስቲያን የተባልኩብህ ስሜ ሆይ ስሜ አንተ ነህና ስሜ ይጠፋል ብዬ አልሰጋም። ባንተ በንጉሥ ብታማ ዕድሌ ነውና አልፈራም። የሕይወት ፀዳል ኢየሱስ ክርስቶስ ሆይ ለማያውቁህ ራስህን ግለጥላቸው። ተስፋ ነፍስ ላጡ የዘላለም መድኅን ሁኝላቸው። በአየሩ ላይ የተለቀቀውን ተስፋ መቀረጥ በተስፋህ አየር አንተ ሰውጠው። በተገፋፋንበት ዘመን ፈንታ እንድንተቃቀፍ አርዳን። የመንፈስ ማሰሪያ ያለህ አንተ ነህና ለዘላለሙ አሜን!

ምዕራፍ 49 አንድ ተጨማሪ መከራ

ትዕግሥት ማለት ያልተሸበረ መንፈስና የማይበርድ ተስፋ ነው ብለናል። ትዕግሥት ከዚህም ያለፈ ትርጉም አለው። «ተጨማሪ መከራ ማድረግ ነው።» ትዕግሥት እጅና እግርን አጣጥፎ ጊዜን ወይም እግዚአብሔርን መጠበቅ ማለት አይደለም። ትዕግሥት እንቅስቃሴ ነው። ሁላችንም እንደሚገባን የወደቀ ሰው ዳግመኛ ለመነሣት የሚያደርገው መፍጨርጨር፣ የከሰረው ሰው እንደገና ውጤታማ ለመሆን የሚያደርገው ሩጫ ትዕግሥት ወይም ውስጣዊ ብርታት ነው።

ብዙዎቻችን ተጨማሪ መከራ ማድረግ አንፈልግም። ለሰበባችን አንድ ነገር እናደርግና በቃ አልሆነም ምንም ማድረግ አልቻልንም እንላለን። ራሱ ማድረግ የማይፈልግ ሰው ግን ሌሎች እንዲያደርጉለት ይሻል። በሌሎች ልፋት መብላት፣ በሌሎች መጋፈጥ ተጋርዶ መኖር ይሻል። ይህ ግን ራስን ለማጥፋት አካለ ስንኩል ማድረግ በራስ ላይም ውድቀትን መፍረድ ነው። የምንኖርበት ዓለም የመከራ ዓለም ነው። ጠዋት የሚጎርፈው ሠራተኛ ሁሉ ማግኘትን ተስፋ አድርጎ ብቻ ሳይሆን ከትላንቱ ዛሬ እንደሚሻል አምኖ ይወጣል። ይህንን ባያምን የቀኑን ፀሐይ እንኳ ለማየት ባልደፈረ ነበር። ዛሬ ባይሳካም ነገ ደግሞ በማለዳ ለመውጣት ያስባል። መከራዎች ከሰኬት ላይ ያደርሳሉ። ከዚህ ሁሉ በላይ የመኖርን ፍላጎት ይጨምራሉ። መከራዎች ከጠራ ነገር ያደርሳሉ።

እንዳንሞክር ፈተና የሚሆንብን የመውደቅ ፍርሃት፣ የትላንት ክፉ ገጠመኝ፣ ተስፋ መቀረጥ ናቸው። ሕፃን ልጅ በእግሩ ፀንቶ የሚቆመው ብዙ መውደቅ መነሣትን በማየትና ተስፋ ባለመቀረጥ ነው። ከዚያም ደጋፊዎችን በመያዝ መንገዱን ይለማመዳል። በሁለት እግር የሚሄድ ሰው ልምምድ ያስፈልገዋል። በአራት እግር የሚሄዱ እንስሳት ግን በተወለዱ ቀን ይቆማሉ። በሁለት እግር በኩራት መሄድ ከባድ ነው። ከልምምድና ከመከራ በኋላ ግን በሁለት እግር መሄድና መሮጥ ይቻላል። ዓላማችን መቆም ከሆነ እስክንቆም ድረስ መሞከር አለብን። ዓላማችን ውድቀት ከሆነ ግን አለመሞከር እንችላለን። መሞከር ብቻ ሳይሆን በመራመድ የቀደሙንን መያዝ ወይም ምክራቸውን መቀበል ያስፈልገናል። በመራመድ የቀደሙን ሰዎች በአካል ብቻ ሳይሆን በመጽሐፋቸውና

በምክራቸውም ይደግፋናል። በእውቀት ለመቆም አዋቂዎችን በትሕትና መቅረብ፣ በሀብት ለመቆም አዛዦቻችንን በአክብሮት ማገልገል ይገባናል። አዋቂዎችን የምንፈልገው ባወቅነው ላይ ጨምረው እንዲነግሩን ከሆነ ምንም አናገኝም። ራሳችንን ባዶ አድርገን ካልቀረብን አዋቂዎች ሊቀርቡን አይችሉም። እኛም የሚነግሩንን ልንይዝ አንችልም። እንዲሁም መታዘዝን ያላወቀ አዛዥ መሆን አይችልም። ስለዚህ በእውቀት ለመብሰል አዋቂዎችን በትሕትና መቅረብ፣ በሀብት ለመቆም አዛዦቻችንን በአክብሮት ማገልገል ይገባናል።

ዕለቱን ተወልዶ ዕለቱን ብቁ የሚሆን ተግባር የለም። የተፈጥሮ ጊዜውን ሲጠበቅ ግን ደስታው እንደ ፀሐይ ብርሃን እየፈካ ይመጣል። መሠረት ያለው በመሆኑ ፀንቶ ይቆያል። ደክመንበታልና ደስ ያስኛል። ተአምር ናፋቂዎች ብንሆንም ተፈጥሮም የተአምራት አካል ነውና ሂደትን ማክበር ይገባናል። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ቀስ በቀስ አደገ እንጂ አምላክ ነኝ ብሎ ዕለቱን አላደገም። የተፈጥሮን የዕድገት ሥርዓት ጠበቀ (ሉቃ. 2:52)። ቀስ በቀስ ማደግ ተፈጥሮአዊ ነው።

ብዙ ትልልቅ ሰዎች ለደረሱበት ከፍታ የበቁት ከብዙ ትዕግሥት ወይም መከራ በኋላ ነው። ከብዙ መከራ በኋላ ትልቅ የሆኑ ሰዎች፣ ጊዜ ካነሣቸው ደግሞም ገጠመኝ ካገናኘው ዝነኞች ይልቅ ክብራቸውን እንደ ጠበቁ ማለፍ ችለዋል። ለትዕግሥተኞች የዛሬ አለመሆን ሌላ አቅጣጫ እንዲያዩ ማስተዋላቸውን ያድሰዋል እንጂ መሬት ላይ ተቀምጠው ስለ ውድቀታቸው እንዲተክዙ አያደርጋቸውም። የአብርሃም ሊንክንን ታሪክ ብንመለከት ትዕግሥት ብዙ መከራ እንደሆነ በመጨረሻም ድልን እንደሚያተርፍ ያስተምረናል። ስለ አብርሃም ሊንክን ያነበብኩትና አሁንም ድረስ የሚመስጠኝ ታሪክ አለ። አብርሃም ሊንክን፡-

- በ32 ዓመቱ ለፓርላማ ምርጫ ተወዳድሮ ወደቀ።
- በ35 ዓመቱ ፍቅረኛው ከዚህ ዓለም በሞት ተለየቸው።
- በ36 ዓመቱ በነርቭ በሽታ ተያዘ።
- በ38 ዓመቱ ለአስመራጭነት ተወዳድሮ ወደቀ።
- በ40 ዓመቱ ለምርጫ ቀርቦ ሳይሳካለት ቀረ።
- በ48 ዓመቱ በኮንግረስ ምርጫ ተወዳድሮ ወደቀ።
- በ50 ዓመቱ ለሕግ መወሰኛ ም/ቤት ተወዳድሮ ወደቀ።
- በ56 ዓመቱ ለም/ፕሬዝዳንትነት ተወዳድሮ ወደቀ።
- በ58 ዓመቱ እንደገና ለሕግ መወሰኛ ምክር ቤት ተወዳድሮ ወደቀ።

ተስፋ ሳይቆርጥ ታግሦ በመጨረሻ በ1860 ለፕሬዝዳንትነት ተወዳድሮ ተመረጠ። የጥቁሮችን መብት ያስከበረና አሜሪካንን አንድ ያደረገ ትልቅ የአሜሪካ ፕሬዝዳንት ሆነ። አብርሃም ሊንከን በ32 ዓመቱ ለፓርላማ ምርጫ ተወዳድሮ እንደ ወደቀ በቃኝ ለእኔ ያልተሰጠ ነው ማለት ይችል ነበር። የሚወዳት አፍቃሪው በሞት ስትለየው ዓለም ለምኔ ብሎ ሁሉን ነገር መተው ይችል ነበር። በአደባባይ የሚታወቁ ዘጠኝ መከራዎች መልሳቸው ውድቀት ነበር። በዐሥረኛው መከራው ግን ካሰበው ላይ ደረሰ። ለእነዚያ መከረኛ ጥቁሮች መብት ቆመ። የእርሱ ጅምር ዛሬ ከፍጻሜ ላይ ደርሶ አሜሪካ በማይታመን መልኩ በጥቁር ለመመራት በቃች። ወድቆ ለመቅረት ካለን ምክንያት ለመነሣት ያለን ምክንያት ይበልጣል። አግዚአብሔርና ደጋግ ሰዎች እየጠበቁን ነው።

እንስሳት፣ አራዊትና ነፍሳት እንኳ ሳይቀሩ የሚፈልጉትን እስኪያገኙ ተስፋ አይቆርጡም። ድጋሚ ይሞክራሉ። በመጨረሻ ካሰቡት ላይ ይደርሳሉ። እነርሱ ለባውያን ወይም በአሳብና በዕቅድ የሚመሩ አይደሉም። በደመ ነፍስ እውቀታቸው ግን መሞከር ተገቢ እንደሆነ ያምናሉ። ነብርን ብንመለከት ከብዙ መንጋ ውስጥ አንዷንና መጀመሪያ ያያትን እርሷን ብቻ ያባርራል። መንጋ መሉ የሚያባርር ነብር የለም። እኛ ብዙ ነገሮችን እንጀምራለን። ብዙ ነገሮችን ከግብ ለማድረስ እንጥራለን። ውጤቱ ግን ፍሬ አልባ ነው። ጉንዳን የምትፈልገውን ፍሬ ባሪያ ሆኖ የምትሸከመው፣ ጌላ በክረምት ወራት ጌታ ሆኖ ለመብላት ነው። ዛሬ በወጣትነት ዘመናቸው የሚደክሙና የሚሠሩ የሽምግልናቸውን ስፍራ ያመቻቻሉ። እኛ ከእንስሳት፣ ከአራዊትና ከነፍሳት ይልቅ በአውቀት ተፈጥረናል። ስለዚህ ልባሞች መሆን ይገባናል። የምንጠቀምበት ሥልጣኔ ሁሉ የብዙ መከራዎች ውጤት ነው። ለእኛ ለማቅለል እነዚያ ትጉሆች ብዙ ሞከሩ። እኛስ በየትኛው የሕይወት ክፍተት ለመቆም አሳብ አለን? ለዚህ ግን የምንበቃው በአንድ መከራ ተደናግጠን በመቀመጥ ሳይሆን ብዙ በመሞከር ነው። በጅምር ፍጹም ነገር የለም። መደጋገም ግን ፍጹምነትን ይወልዳል። አግዚአብሔር እንደገና መሞከርን በሰው ውስጥ ብቻ ሳይሆን በእንስሳትና በአራዊት ደግሞም በነፍሳት ውስጥ እንኳ ማስቀመጡ ቶሎ ተስፋ መቀረጥን የማይወድ አምላክ ለመሆኑ ማስረጃ ነው።

አንድ ትዕግሥቱ የሚፈተንበት ሰው ነበር። ብዙ ነገሮችን ይጀምራል፣ በስልቶነት ያቁርጣል። መታገልን ፍጹም አይፈልግም። መሞከርም የሞት ያህል ይሰማዋል። ታዲያ ከዕለታት በአንዱ ቀን አንድ ዛፍ ሥር ቁጭ ብሎ ከአግሩ ሥር ያሉትን ተንቀሳቃሽ ፍጥረቶች ማየት ጀመረ። አንድ ገብረ ጉንዳንም አንድ የሰንዴ ፍሬ

አገኘና ወደ ማደሪያው ሊወስደው ፈለገ። ለመውሰድ ግን አስቸግሮት ዳግም ይሞክር ነበር። ፍሬውን ይዞ ለመሄድ ቢያስብም ከመንገዱ ላይ ከዛፍ የወደቀ የእንጨት ቁራጭ ተጋድሞ ስለ ነበር ፍሬውን ተሸክሞ የእንጨት ቁራጩ ላይ ተሸግሮ መሄድ አቃተው። ሳይሰለቸ ደጋግሞ ሞክረ። ስልሳ ዘጠኝ ጊዜ ሲሞክር ለመሸገር ጥቂት ሲቀረው እየደጋገመ ይወድቅ ነበር። ተስፋውን አበረታና በሰባኛው መከራ ያንን የሰንዴ ፍሬ ተሸክሞ ወደ ቤቱ አገባው።

እንዲህ ሲያደርግ ያ ወጣት ያይ ነበርና በገብረ ጉንዳኑ ትዕግሥት ተገረመና እርሱም ትዕግሥትን ተማረ። በሥራው የሚሳካለት፣ በጦርነት የሚያሸንፍ ትልቅ ሰው ሆነ። ጅምሩን የሚፈጽም፣ ትግሉን የሚያሸንፍ መሆኑን ያዩ ሰዎች ተገርመው ቢጠይቁት፡- «ወጣት ሳለሁ ይህንን ከአንድ ገብረ ጉንዳን የተማርኩት ነው» አላቸው ይባላል። እንግዲህ ዛሬ ያለብን ትግል ከገብረ ጉንዳን ሳለማነስ ነው።

የሕይወት መንገድ «አልጋ ባልጋ ነው» ተብሎ የሚዘምሉት አይደለም። የሕይወት መንገድ ብዙ ከፍታና ዝቅታ፣ መብዛትና ማነስ ያለበት ነው። ሁሉም ነገር ተሰናድቶ፣ ቀራርቦና በሰሎ የሚጠብቀን አይደለም። «ድል ያለ ትግል አይገኝም።» የሚያታግሉ ነገሮች በመጨረሻ ላይ ለፍሬው ደስታን ይጨምራሉ። ከዚያ ሁሉ በላይ ታጋዩን ጠንካራ ያደርጉታል።

ስለ ዕድል ብዙ በሚወራበት ማኅበረሰብ የምንኖር መሆናችንን አምናለሁ። እኔ ዕድል የለኝም፣ ዕድሌ ጠማማ ነው የምንል ነን። ዕድል ግን ምንድነው? በአጋጣሚ የሚሆንልን ደግነት ይሆን? ቃሉ፡- «በጎ ሰጦታ ሁሉ ፍጹምም በረከት ሁሉ ከላይ ናቸው፣ መለወጥም በእርሱ ዘንድ ከሌለ በመዘርም የተደረገ ጥላ በእርሱ ዘንድ ከሌለ ከብርሃናት አባት ይወርዳሉ (ያዕ. 1:17) ይላል። ከሰጪው ከአግዚአብሔር እንቅስቃሴን እንጂ ለእኛ የሚቸረን ዕድል የሚባል አይላይ የለም። መስጠት መንሣት የአግዚአብሔር ሥልጣን ነው። ይልቁንም የአማንያን ዕድል አግዚአብሔር ነው። ነቢዩ፡- «አግዚአብሔር የርስቲ እድል ፈንታና ጽዋዩ ነው፣ ዕጣዬንም የምታጠና አንተ ነህ። ገመድ ባማረ ስፍራ ወደቀችልኝ፣ ርስቲም ተዋበችልኝ» (መዝ. 15(16):5-6) እንዳለ አግዚአብሔርን ዕድላችን ስናደርግ የበሰለ ማዕድ፣ የተከፈተ መንገድ እንደሚገኝ መን እንረዳለን። ዕድላችን አግዚአብሔር ከሆነ ዕድላችን አንድ አይደለም። ሚሊዮንም አይደለም። ከዚያ በላይ ነው። አግዚአብሔር መልካም እንዲያደርግልን ተግተን መማር፣ መሥራትና መሞከር አለብን። ትዕግሥት ማለት ተጨማሪ መከራ ማድረግ እንጂ እጅና አግርን

አጣጥፎ መቀመጥ አይደለምና። በርግጥ እምላካችን የሰማይ ወፎችን የሚመግብ ነው። ነገር ግን የሰማይ ወፎችም ምግባቸውን ለማግኘት ይሯሯጣሉ። ዛሬ ማድረግ ስለማንችለው ማልቀስ ተገቢ አይደለም፤ ዛሬ ማድረግ የምንችለውን ስናደርግ ነገ ማድረግ የማንችለውን እናደርጋለን።

ተግተን እንሥራ

ከእግዚአብሔር ትእዛዝ አንዱ ሥራ ነው። ብዙ ሰዎች እንደሚያስቡት ሥራ መርገም አይደለም። ሥራ በረከት ነው። በርግጥ ለአዳም፡- «በፊትህ ወዝ እንደራን ትሰላለህ» (ዘፍ. 3:19) ተብሏል። ይህንን ቃል በመጥቀስ ሥራ ርግማን ነው የሚሉ አሉ። ነገር ግን አዳም ከመበደሉ በፊት ከተፈጠረበት ዓላማ አንዱ ሥራ መሆኑን ቃሉ ይነግረናል (ዘፍ. 2:15)። ታዲያ ርግማን ምንድነው? ስንል ሥራው ሳይሆን የሥራው ጫናና ውጤቱም አነስተኛ መሆኑ ነው። ሥራችን በረከታችን ነው። በአደባባይ የሚሰብከውን ሰባኪ ያህል የጽዳት ሥራችንን በታማኝነት መሥራት አገልግሎት ነው። የእግዚአብሔር ልጆች ሥራቸውን በታማኝነት በመሥራት ሊታወቁ ይገባል እንጂ ከንቱ ነው በሚል ፈሊጥ ስንፍናቸውን ሊያዳብሩት አይገባም። ጊዜያዊ ተግባር አለን ዘላለማዊ ተግባር አለን። ሁለቱንም ማከናወን ይገባናል። ጊዜያዊ ተግባራችን ሥራችን ነው፤ ዘላለማዊ ተግባራችን መንፈሳዊው አገልግሎታችን ነው። ስንሠራ አሥራት በኩራታችንን ማውጣት እንችላለን። ስለዚህ የእግዚአብሔር ሥራ ይፋጠናል። ስንሠራ የድሆችን መባ መስጠት እንችላለን። ስለዚህ ብዙዎችን ከረሀብ እናድናለን። በተግባራችን ሁሉ እግዚአብሔርን እያስቀደምን ተግተን ስንሠራ ባለጉዳያችንን በመልካም ሁኔታና በቶሎ ማስተናገድ እንችላለን።

የሚሠራ ሰው የተከበረ ሰው ነው። ለኃጢአትም ጊዜ የለውም። ደካሞችን መርዳት፣ ሕመምተኞችን ማሳከም ይችላል። የሚሠራ ሰው መንፈሱ ጠንካራ ነው። የሚሠራ ሰው ጭንቀቱ አነስተኛ ነው። አካሉ ይዳብራል። ጤንነቱም የተጠበቀ ነው። ከቅምጥል ጌቶች፣ ሠራተኛ ሱሌዎች ሰውነታቸው እንደ ፈለጉት ይታዘዝላቸዋል። ጤነኞች ናቸው። ዕድሜያቸው ከጌቶቻቸው ይረዝማል። የገንዘብ ሀብት ያላቸው ጌቶች ያላቸውን እንኳ አይበሉም። የእነርሱን ሀብት በደስታ የሚበሉት ሠራተኞቻቸው ናቸው። የዚህ ምሥጢሩ መሥራታቸው ነው። ከማይሠራ ጌታ፣ የሚሠራ ሱሌ ባለጠጋ ነው። የጤና ሀብታም ነው።

ሀብት የሚበዛውና ተጠብቆ የሚኖረው በሥራ ነው። ያለ ሥራ የመጣ ሀብት ተመልሶ ይሄዳል። ዳግም አይመጣም። በኃጢአት የሚበለጽጉ አሉ። በሥራ የሚበለጽጉም አሉ። የኃጢአት ብልጽግና ግን ታይቶ ጠፊ ከመሆኑም በላይ ቅጣትንና ጭንቀትን ሳያመጣ አይቀርም። ስንፍና ኃጢአት ነው። እግዚአብሔር ሰነፍ ልጆች የሉትም። የተሰጠንን ክቡር ጊዜ በመኝታ፣ በዋዛ ፈዛዛ እንዳንጨርሰው መጠንቀቅ አለብን። ጊዜ ክቡር ነው። በጸጋ እንጂ በገንዘብ አይገኝም። እግዚአብሔር የሚፈርድብን በሠራነው ኃጢአት ብቻ ሳይሆን ባላደረግነውም መልካም ነገር ነው።

እንስሳት እንኳ ሳይቀሩ እስከ ጊዜ ሞታቸው ያገለግላሉናል። ውሻ ተግቶ ይጠብቃል። በሬ ባለመታከት ያርሳል። ከእነርሱ ይልቅ ይህች ዓለም የእኛ ናት። ባለአደራዎቹም እኛ ነን። ከእነርሱ ይልቅ አእምሮ አለን። ስለዚህ ለምንኖርበት ዓለም አስተዋጽኦ ልናደርግ ይገባናል። ሥራችንን መሥራት ያለብን እግዚአብሔር እንደሚያየን ሆነን ነው። ምክንያቱም ሥራችን ስጦታችን ነውና። የሥራ ዋጋው ደሞዝ ብቻ አይደለም። አሳብን መጋራቱ ሥራ አለኝ ብሎ ከቤት መውጣቱ የሥራ ዋጋው ነው። ብዙ በሠራን ቍጥር የጠራ እውቀት እናገኛለን። ጉልበታችንም ይጠነክራል። አሊያ የተማርነው አየጠፋን፤ ጉልበታችንም እየሚሟ ይመጣል። ጉልበት ባንክ ቤት የሚቀመጥ፣ ዛሬ አጠራቅመውት ነገ የሚወልድ አይደለም። እግዚአብሔር ሁሉን ሰጥቶናል፤ መሥራት በሚገባን ነገር ተአምር መጠበቅ የለብንም። ዛሬ ልንሠራው የምንችለውን ማድረግ አለብን። የትልቅ ነገር መነሻው ትንሽ በመሆኑ ትንሹን ተግባር በትጋት ማከናወን ይገባናል። ብዙ ሀኪተኞችና ሰነፎች ቢኖሩም ዓለሙ ግን እየቀጠለ ያለው በትጋትና በሩጫ ነው። ሰነፎች የሌሎችን ትጋት ይበላሉ እንጂ ስንፍናቸው እያኖራቸው ሆኖ አይደለም።

በጽሕፈት ሥራ፣ በኃላፊነት ስፍራ ባጠቃላይ የአእምሮ ጫና ባላቸው የሥራ ተግባሮች የሚሳተፉ ሰዎች የአእምሮአቸውን ጫና ለመቀነስ ተግባራ ሥጋን ማከናወን አለባቸው። ሥራ መዝናኛም ነው። አእምሮን ነጻ ያደርጋል። የማያስከፍል ስፖርት ቤት ቢኖር ሥራ ነው። ገበሬ የአዝመራውን ጊዜ ዝናብና ጭቃ ተፀይፎ ቢተኛ በመከር ወቅት ይለምናል። በወጣትነት ዘመናችንም ሥራን ከናቅንና ከጠላን በሽምግልናችን በሰው እጅ እንወድቃለን። የቅዱስ ጳውሎስን መመሪያ በሕይወታችን ልንይዘው ይገባናል፡- «ሊሠራ የማይወድ አይብላ» (2ተሰ. 3:10)።

ተማሪ ከሆንን ተግተን መማር አለብን። አገልጋይ ከሆንን ተግተን ማገልገል አለብን። የቀን ሠራተኛ ከሆንን ተግተን መሥራት

አለብን። ሐኪምም ከሆንን ተግተን በሽተኛን መርዳት፤ የቢሮ ሠራኛም ከሆንን ሥራችንን በአግባቡ መሥራት አለብን። እግዚአብሔር ባስቀመጠን ስፍራ ሁሉ በታማኝነት መገኘት ይገባል። ሥራችንንም በትምህርት ብቁ ማድረግ፤ በትጋትም መፈጸም ይገባል። የምግብ ለነገ እንጂ የሥራ ለነገ አይጠቅምምና ተግተን መሥራት ይገባል። ድካም ያለው ክልባችን ላይ እንጂ ከጉልበታችን ላይ አይደለም። ሥራ ለቅድስም ደጋፊ ነው። የሚሠራ ሰው አሳቡ በሥራ ስለሚያዝ በሰይጣን ፈተና ቶሎ ተማርኮ የሚወድቅ አይደለም። እእምሮ ሥራ ሲፈታ ግን ሰይጣን በቀላሉ ያጠቃልናል። ከዚህ በተቃራኒ ሥራቸው ጣኦት የሆነባቸው፤ የሚኖሩት ብዙ በማከማቸት እየመሰላቸው እእምሮአቸውን እስኪስቱ፤ ትዳራቸውን እስኪዘነጉና ልጆቻቸውን እስኪበትኑ፤ አምልኮአቸውን እስኪለቁ የሚሮጡ አሉ። እነዚህም ከሰነፎች ትይዩ ባለው በዚያኛው ጫፍ ላይ የተቀመጡ በመሆናቸው ማሰብ ይገባቸዋል።

ከወደቅንበት እንነሣ

ስለ እግዚአብሔር ብርታት ከተነገሩት ቃሎች አንዱ እርሱ ለሙታን ሕይወትን የሚሰጥ፤ የሌለውንም እንዳለ አድርጎ የሚጠራ የሚለው ቃል ማራኪ ነው (ሮሜ. 4:17)። እንደ ወደቅን ከተሰማን የማይወድቅ አምላክ አለን። የወደቁትን የሚረግጥ ሳይሆን ከመቃብር አውጥቶ ስምና ታሪክን የሚለውጥ ጌታ አለን። እግዚአብሔር የትንሣኤ አምላክ ነው። በአንድ ወቅት አንድ የቤተ ክርስቲያን ልጅ ሰባኪውን አግኝቶ «ወድቄአለሁ ምንም ተስፋ የለኝም» ብሎ ሲነግረው ሰባኪው «ወድቀሃል?» ብሎ ጠየቀው። ያም ሰው «ወድቄአለሁ፤ ወድቄአለሁ» ብሎ መለሰለት። ሰባኪውም፡- «ታዲያ ምን ትጠብቃለህ እጅህን ዘርጋ እርሱ ጎትቶ ያነሣሃል» በማለት መልሰለታል።

በብዙ የሕይወት መንገዶች አልፈናል። ብዙ ውድቀትም ገጥሞን ራሳችንን፤ ሰዎችንና እግዚአብሔርን አፍረን ተቀምጠን ይሆናል። ውድቀታችን ሰው መሆናችንን የሚገልጥ ነው። የሰው ድካሙ ባሕርያዊ ነው። ከአኛ ምንም በጎ ነገር የለም። በጎነታችን እግዚአብሔር ብቻ ነው (መዝ. 15(16):2)። የምንኖርበትና የምናገለግልበት ብቃትም እርሱ ብቻ ነው (1ኢጥ. 4:11)። እግዚአብሔር ከአኛ የሚፈልገው ስህተታችንን እምነን እንድንገዛት ነው። ከዚያ በኋላ ድርሻው የእርሱ ነው። አመዱን አራግፎ ወርቅ መደረብ፤ ትቢያውን አስወግዶ ክብር ማልበስ፤ ስምን ቀይሮ ከሰው ቍጥር መደመር ያውቅበታል (መዝ. 29(30):11፤ 112(113):7-9)።

መጽሐፍ ቅዱስ የመጽናናት መጽሐፍ የሆነው በመጀመሪያ፡- የተጻፈበት ዓላማ የሰውን ብርቱነት ለማስረዳት ሳይሆን የእግዚአብሔርን ኃይል ለመግለጥ በመሆኑ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ እግዚአብሔር በኃይሉ ደካሞችን ረግጦ የሚያልፍ ሳይሆን ውዳቂዎችን የሚያነሣ አምላክ እንደሆነ ይነግረናል። ይልቁንም ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በመከራው ወቅት የሸሹትን፤ የካዱትን ደቀ መዛሙርት ከትንሣኤው በኋላ ደጋግሞ እንደ ፈለጋቸው ይነግረናል (ሉቃ. 24)። ፍቅራቸው ተፈትኖ የወደቀ ቢሆንም በሞት ያልተሸነፈው ያ ፍቅር ግን ሲፈልጋቸው መጣ። እርሱ፡- «እንደ ገና ተገለጠላቸው» (ዮሐ. 21:1) ይላል። የእንደገና አምላክ ነው።

የትላንት ዘማሪ የዛሬ ዘፋኝ፤ የትላንት ድንግል የዛሬ አመንዝራ፤ የትላንት አገልጋይ የዛሬ ቀራጭ ሆነን ይሆናል። ኃጢአት ባሕርይው ዋጋ የለህም እያለ ተስፋ የሚያስቆርጥ፤ ካለህበት የተሻለ ኑሮ የለም እያለ ባሪያ የሚያደርግ ነው። ወገኖቹ ብዙ የተሻለ አለ። እስካሁን በኃጢአት እንዳልረካችሁ ጎሊናችሁ ይመሰክራላችኋል። ኃጢአትም ቆይ ቀጥሎ ትረካለህ ይላችኋል። ነገር ግን እንክርዳድ ዘርቶ ስንዴ ማጨድ፤ ኃጢአት ሠርቶ ሰላምን ማትረፍ አይቻልምና (ኢሳይ. 48:22) ዘመናችሁ ሳያልቅ ወደ ቤቱ ግቡ። ቃሉ፡- «ጸድቅ ሰባት ጊዜ ይወድቃልና፥ ይነሣማል» (ምሳ. 24:16) ይለናል።

እግዚአብሔር ከታሪካችሁ ጋር ጉዳይ የለውም። ጉዳዩ ከዛሬው እሺታችሁ ጋር ነው። ስለዚህ ወደ ተዘረጋው እቅፍ በቶሎ ግቡ። ነገ የእናንተ አይደለም። ዛሬ ተመለሱ። ወገኖቻችሁ ካጠገባችሁ ሲንሸራተቱና ሲያልፉ እያያችሁ ቀጥሎ የእናንተ ተራ መሆኑን ለምን አታስቡም? እግዚአብሔር እናንተን የሚወድ ልብ፤ እናንተን የሚቀበል እጅ አለው። ምንም ሁኑ። ከእርሱ ምሕረት በላይ የሆነ ኃጢአት አልሠራችሁም። ኃጢአታችሁ ራሳችሁ ጋ ሲሆን ይገድላችኋል። ወደ እግዚአብሔር ይዛችሁት ስትመጡ ግን ሽክሙን አውርዶ ነጻነት ይሰጣችኋል (ማቴ. 11:28)። ከእግዚአብሔር ጋር በብቃቱ የተገናኘ ማንም የለም። የሰው ሁሉ መነሻ ታሪኩ ብላሽ ነው። የሰው መነሻው አዳም ከሆነ እርሱ የወደቀ በመሆኑ የሁሉም ሰው ጅምሩ ብላሽ ነው ማለት ነው። የተበላሸ ታሪካችሁን እግዚአብሔር ለዓላማው ይሠራዋል። ያቆማችሁትን አገልግሎት ዳግም ለመጀመር አስቡ። ያንን የተባረከ ባልንጀርነት እንደገና ቀጥሎት። ዕድሜአችሁ ዕድላችሁ ነውና እንደ ወደቃችሁ አትቅሩ። እናንተን ሲፈልግ ነው ኢየሱስ ክርስቶስ ወደ መቃብር የወረደው። ከሙታን መንደር ውጡ። በሕያዋን ተራራ ተቀመጡ። እግዚአብሔር በእናንተ ላይ ያሰበውን ዓላማ እንዲፈጽም ዛሬ

ፈቃዳችሁን ስጡት። ከሳሻችሁ ብዙ ቢሆንም ዳኛው ግን አንድ ነው። እርሱ ደግሞ ይቅርታ ሰጪ ደግሞም የምሕረት አምላክ፤ የፍቅር ኔታ ነው።

አንድ ሰው «መሸነፍ የሚለው ቃል ትክክለኛ ትርጉሙ መውደቅ ሳይሆን ወድቆ መቅረት ነው» ብሏል። ሼክስፒየርም፡- «ተስፋ በመቀረጥ አንድ ቦታ ከመቆም በተስፋ ሲጓዙ መኖር ይሻላል» ብሏል። ትዕግሥት ወድቆ አለመቅረት ነውና ተነሡ!

ገና ነው

ሕይወትን ሂጂና ቁሚ የሚላት የሕይወት ትራፊክ እግዚአብሔር ብቻ ነው። ሕይወት በእኛ ፈቃድ ወይም በሰዎች ፈቃድ ሳይሆን በእግዚአብሔር ፈቃድ ትቀጥላለች። ብዙ ጊዜ ተስፋ ከመቀረጣችን የተነሣ አሁንስ በቃ አልን። እግዚአብሔር በቃ ሳይል ግን አይበቃምና ይኸው አለን። «መኖር የሚፈልጉ እነ እገሌ እየሞቱ መኖር የማልፈልገውን ለምን አኖርኩኝ?» እንላለን። ሞት ግን ባንፈልገውም አይቀርም፤ ካልፈለገነው ግን የማናገኘው ብዙ ነገር በሕይወት ውስጥ አለና ያንን ልንፈልግ ይገባናል። አንድ ነባት፡- «ግደለኝ አትበሉ አኑረህ አሠራኝ ነው የሚባለው» ይሉ ነበር። አዎ እየኖርን ያለነው እንደ እኛ ማን ኖሮ፤ እንደ እግዚአብሔር ማን ጠፍቶ? ሆኖ ነው። በቃ የሚባልበት ጊዜ አለ። እርሱም የሞት ቀን ነው። በዚያን ቀን ለዚህ ዓለም ኑሮአችን ፍጻሜ እናገኛለን። ታዲያ ከመሞታችን በፊት ለምን እንሞታለን? መልአክ - ሞት ሳይመጣ ተስፋ የመቀረጥ መልአክ - ሞትን ለምን እንጠራለን?

አብዛኛው ቋንቋችን ሁሉ የሽንፈት ነው። «ዋጋ የለውም፤ አብቅቷል፤ የእኔን ነገር ተውት፤ እኔ ሰው አልሆንም» በሚሉ ቃላት ራሳችንን አስረናል። እነዚህ ቃላት የሚራመዱ አግሮችን ሽባ፤ ሕያውን ልብ ሙት ያደርጋሉ። ሰይጣን ካሰረው ይልቅ የገዛ ቃሉ ያሰረው ወገን ይበዛል። ከልምዳችን መገንዘብ እንደምንችለው እነዚህን ቃላት ስንጠቀም ነገሮቻችን እየባሉና እየጨለሙ ይመጣሉ። ለምን? ስንል በእነዚህ እምነት አልባ ቃላት የእግዚአብሔር መንፈስ ስለሚርቀንና ጠላት ስለሚከበን ነው።

የእግዚአብሔር ሰዎች ግን ልባቸውን በጌታ አምላክ ያበረታሉ እንጂ ሽንፈትን አይናገሩም። መጽሐፍ ቅዱስ ከዳር እስከ ዳር በድል ቃላት ያሸበረቀ ነው። ከእምነት ሰዎች አንዱ የሆነው

ካሉብ በ85 ዓመቱ የተናገረው ቃል ገና በጠዋቱ ተስፋ ለቆረጠው ወጣቶች ተግላጽ ነው። «... የእግዚአብሔር ባሪያ ሙሴ ምድርን እሰልል ዘንድ ከቃዴስ በርኔ በላከኝ ጊዜ እኔ የእርባ ዓመት ሰው ነበርሁ እኔም በልቤ የነበረውን ቃል መለስሁለት። ከእኔ ጋር የወጡ ወንድሞቼ ግን የሕዝቡን ልብ አቀሰሙ፤ እኔ ግን አምላኬን እግዚአብሔርን ፈጽሜ ተከተልሁ። ... እግዚአብሔር እነዚህን አርባ አምስት ዓመት በሕይወት አኖረኝ፤ አሁንም፥ እነሆ፥ ለእኔ ዛሬ ሰማንያ አምስት ዓመት ሆነኝ። ሙሴም በላከኝ ጊዜ እንደ ነበርሁ፥ ዛሬ ጉልበታም ነኝ፤ ጉልበቴም በዚያን ጊዜ እንደ ነበረ፥ እንዲሁ ዛሬ ለመዋጋት ለመውጣትም ለመግባትም ጉልበቴ ያው ነው» (ኢያሱ 14:6-11)።

ዘመናትም ይርዘሙ፤ ቀኖችም ይራቁ፤ ሁሉም ነገር ይለወጥ የእግዚአብሔር ሰው ግን ከተስፋው አይናወጥም። አዎ ገና ነው!! ትዕግሥት ተጨማሪ መከራ ማድረግ ነው። እኛ እንከባለን፤ ጠላት ያፈርሳል። አሁንም እንከባለን፤ ጠላት ያፈርሳል። በመጨረሻ ግን ጠላት ተስፋ ይቆርጣል፤ የእኛም ቤት ይጸናል። የተስፋ ቃልና ረዳት አምላክ የሌለው ሰይጣን ተስፋ አይቆርጥም። ምን እጠቀም ብሎ ይሰፋል? ኩነኔ እጨምር ብሎ ይተጋል። እኛ የተስፋ ቃል፤ ረዳት አምላክ ያለን ክብር የተቀጠረልንም አሁንም መሞከር ይገባናል። ቃሉ፡- «ወይም ይህ ወይም ያ ማናቸው እንዲበቅል ወይም ሁለቱ መልካም እንዲሆኑ አታውቅምና በማለዳ ዘርህን ዝራ፥ በማታም እጅህን አትተው» (መክ. 11:6) ይላል። መዝራትን ማቆም የለብንም፤ በመጨረሻ የትኛው እንዲበቅል አናውቅምና። የጠበቅነው ቀርቶ ያልጠበቅነው ያጠግበናል። ገበሬ ዘንድሮ የሚዘራው ለመጨረሻ ጊዜ አይደለም። እስካለ ድረስ ይዘራል። እኛም የጽድቅ ገበሬዎች እስካለን ድረስ መዝራት አለብን። ከውጫዊው ፈተና ይልቅም ተስፋ መቀረጣችንን ልንዋጋው ይገባናል። እንደ ገና መሞከር ተገቢ ነው!

እናስተውል

2001 ዓ.ም. የዘራው ገበሬ የሚያጭደው በሌላኛው ዘመን በ2002 ዓ.ም. ነው። ዕለቱን ዘርቶ ዕለቱን የሚያጭድ ገበሬ የለም። እኛም ፍሬው ለምን ቶሎ አልደረስም? ብለን ተስፋ መቀረጥ አይገባንም። ገበሬ የሰድስትና የሦስት ወር ዘሩን ዘርቶ እርሱን በመጠበቅ ቁጭ አይልም። በወር የሚደርስ ጎመን ይተክላል። በገበሬ ቤት መዳረሻ ይዘራል። በዕቅዳችንና በግባችን መካከል ያለውን ሰፊ ጊዜ በሌላ ተግባር መሙላት ይገባናል። አንዳንድ ፍሬ በሃያ ዓመት

የሚደርስ ቢሆንም ከዚያ በኋላ ግን የማያቋርጥ በረከትን ያመጣል። ይልቁንም ተግተን እያገለገልን ፍሬ የሚዘገይባቸው ጊዜአቶች አሉ። ጸሎታችን ሰዎችን ሁሉ ነክቶ ሲጨርስ ከዚያ በኋላ በአንድ ቀን ሺዎች ይማረካሉ። በአገልግሎት ውስጥ ያለው የፀጥታ ጊዜ ምሥጢሩ ካልገባን ተስፋ ሊያስቆርጠን ይችላል። በርግጥ ባለማወቅ ጊዜንና ጉልበትን የምንጨርስበት አገልግሎት አለ። እያገለገልን ያለነው እግዚአብሔር ያሳየንን ማሳ መሆኑን በትክክል መለየት አለብን። እግዚአብሔር ባሳየን አገልግሎት ተግተን መዝራት አለብን። የገበሬ ድርሻ ዘፋን መዝራትና አረሙን መንቀል እንጂ ፍሬውን መወሰን አይደለም። የእኛም ድርሻ ቃሉን መዝራት ነው፤ የተዘራውን ማብቀል፤ የተሞላውን ውሃ ወይን ማድረግ ግን የጌታ ድርሻ ነው። ይልቁንም የአገልግሎት ዋጋ ያለው ምን ያህል በትጋት በመዝራታችን እንጂ በተቀበሉን ሰዎች መጠን አይደለም።

ከሌሎች ይልቅ የተፈተንን አይደለንም። እንደውም የእግዚአብሔር ሞልቃቃ ልጆች ነን። ዘር ቆርጣሚ ተብሎ እንደሚጠራ መሬት የእግዚአብሔርን ውለታ የበላን ሰዎች ነን። ውለታችንን ደብቀን ጉድለታችንን የምናወራ ነን። እግዚአብሔር በእኛ ላይ ያፈሰሰው ውለታ አላፈራም። የዛሬ ጉድለታችን የትላንቱን ውለታ፤ የነገን ተስፋ ሽፍጥብናል። ሙከራ ለማድረግ ደክሞኛል እንላለን። መጋደልን ጠልተን ስለተጋደሉ ጽኑአን ግን መተረክ እንወዳለን። አብርሃም ሊንክንን ያዘገየው ጥቁሮችን የሚጨቁነው ክፉ መንፈስ ነበር። ያየውን አይቶ ቢያዘገየውም አብርሃም ሊንክን ግን ሙከራዎቹን አላቋረጠም። እኛም ተስፋ የምንቆርጠው በሥጋችን ብቻ ሳይሆን በሰይጣንም ውጊያ ነው። ሰይጣን ደግሞ ያየውን አይቶ እንጂ እንዲሁ ጉልበቱን አይጨርስምና ውጊያ ሲበዛ ልንነቃ ይገባናል። የአብርሃም ሊንክን የትዕግሥቱ ምሥጢር መጽሐፍ ቅዱስ ነበር። በአንድ ወቅት ይህ አብርሃም ሊንክን እንዲህ ብሏል፡- «መጽሐፍ ቅዱስን በማንበቤ ብዙ አትርፈላለሁ። እስቲ አንተም በመንፈስና በእምነት ተሞልተህ እንብበው፤ ያለ ጥርጥር በሕይወትህ ዘመን ሁሉ የተሻለ ሰው ሆነህ ትኖራለህ። እንደ ተከበርክም ታልፋለህ።»

ዛሬ በሥራችን ስንለግም፤ ጠዋት ተነሥተን ለመሄድ ስንታሽ ሥራ በማጣት ያለቀስንበትን ዘመን ማሰብ አለብን። ደግሞም እኛ በታማኝነት ስንሠራና ሰዎችን ስናስተናግድ ሰዎች እግዚአብሔርን፡- «የተባረከ ሰው ገጠመኝ ስሙ ይመስለኝ» ብለው በእኛ መልካምነት ያመልኩታል። ሥራ ብናጣም ፈጽመን ተስፋ መቀረጥ አይገባንም። በደጅ የምንሠራው ብናጣ ደካማ ወላጆቻችን እናገልግል፤ እግዚአብሔር በረከት ያለውን እንጀራ ያዘጋጃልናል።

መልካሙን ሁሉ ያቀርብልናል። ሥራ አጣሁ ብለን ክፉኛ ስንከፋ እንዲህ እናስብ፡- «ሥራ የማረኝ ጤና ቢኖረኝ ነው። ጤና ባይኖረኝ ሥራ አያምረኝም ነበር። ጤና ባጣ ቢያንስ ዛሬ የካርድ አምሳ ብር አወጣ ነበር። ስለዚህ ዛሬ በቀን አምሳ ብር የሚክፈልበት የጤና ደሞዝተኛ ነኝ» ብለን ማመስገን አለብን።

የበሽታና የችግር ብዛት አይገድልም። ሞት ጥሪ ነውና። ስለዚህ ችግራ በዛ አሁንስ በቃልኝ ብለን መፍራት የለብንም። እግዚአብሔር በቃ ሳይል በቃ አንበል። ላስፈራን ፍርሃቱ፤ ለሞትም ሞቱ ሊየሱስ ክርስቶስ ነውና እርሱን በትዕግሥት እንጠብቀው።

ጸሎት

እውቀትህ ከእኔ ይልቅ የተደነቀች፤ ማስተዋልህ በዘመን ሁሉ የማይለካ፤ ለሚታገሡህ ችር የሆንክ፤ ስድብን በክብር የምትለውጥ ጌታዬ አመሰግንሃለሁ። በዚህ ፈራሽ በሆነው ድንኳን ኑሮዬ እቃትታለሁ። በረታሁ ስል እናወጣለሁ። ዕንባዬና ሳቄ ተራ እያጡ ይቀላቀሉብኛል። ተደስቻለሁ ስል መልሼ ተስፋ ቢስ እሆናለሁ። ሐኪሜ ሆይ መርምረኝ። ጉድለትን ብታገኝ በችሎታህ አክመኝ። የዙፋንህ ጨረር የሚናወጥ ልቤን ያጽናው፤ የአባትነትህ ፍቅር እንደ ገና ተስፋ ማድረግን ይስጠኝ። ዓለሙን ያለ መሣሪያ ያነጽከው እኔንም ሠርተህ ጨርሰኝ። ሰማይን ያለ ምስሶ ያጸና ቃልህ የእኔንም ሕይወት ያቁም። ምድርን በውሃ ላይ ያጸና ቃልህ በሚያረገርገው ዘመን ያጸናኝ። ሥራዬን በደስታ እንድሠራ፤ አሁንም እንድሞክር እርዳኝ። ምንም ብፈተን መኖርን ከሚጠላ ፈተና አድነኝ። በማይበርደው ተስፋህ ለዘላለሙ አሜን!

ምዕራፍ 4ያ ሁለት

የሚመጣውን እንጠብቅ

ትዕግሥት ማለት አለመቆጣት ብቻ አይደለም ብለናል። የትዕግሥት ጥልቅ ትርጉም ያልተሸበረ መንፈስ፤ የማይበርድ ተስፋ፤ ተጨማሪ ሙከራ ማድረግ እንደሆነ ባለፉት ምዕራፎች አይተናል። ከትዕግሥት ጥልቅ ትርጉሞች ዋነኛው ትርጉም ደግሞ እግዚአብሔርን መጠበቅ ነው። ትዕግሥት ማለት ዝምታ ወይም ማድፈጥ አይደለም። ትዕግሥት ዕድልንና የጊዜ ችሮታን መጠበቅም አይደለም። ትዕግሥት ስላቃተን ተስፋ ቆርጠን መቀመጥም አይደለም። ትዕግሥት የሚመጣውን ለመቀበልም ሰውነትን በጭካኔ አዘጋጅቶ መጠበቅም አይደለም። ትዕግሥት ከዚህ በላይ ምንም ቢሆን አይደገብም የሚል የተሰላቸ መንፈስም አይደለም። ትዕግሥት የቅድስና አካል ነውና ከእነዚህ ሁሉ ደካማ አመለካከቶች የተለየ ነው። ትዕግሥት ስለሚመጣው ነገር እግዚአብሔርን በተስፋ መጠበቅ ነው። ቀጥሮ የማይቀር እርሱ ብቻ ነውና። በተስፋ መጠበቅ አንድ ነገር ሲሆን ለተስፋችን የተደገፍነው እግዚአብሔርን መሆኑን ማረጋገጥ ደግሞ ሌላው አንገብጋቢ ነገር ነው። ማመን ቢያድንም የሚያድነው እምነት ግን የተደገፈው በሚያድነው አምላክ ላይ መሆን አለበት። ሰዎች ዛፋንም ድንጋዩንም ከልባቸው ያምናሉ። ከልብ ማመናቸው ብቻውን እምነታቸውን ልክና ዋስትና ሰጪ አያደርገውም።

በዘመናት ሁሉ የሰው ልጆችን የገዛቸው እመጣለሁ የሚለው መለኮታዊ ተስፋ ነው። አዳም ከገነት ሲሰደድ መጥቶ ያድነኛል በሚል ተስፋ ተሰደደ (ዘፍ. 3:15)። እበው በምሳሌ፤ ነቢያት በትንቢት መምጣቱን ገለጡ። የዛሬ ሁለት ሺህ ዓመት ክርስቶስ በሥጋ መጣ። ተመልሶ ከማረጉ በፊት እንደሚመጣ ተስፋ ሰጠ። ባረገ ባመቱ ጀምሮ የጥንት ክርስቲያኖች ይመጣል እያሉ ይጠብቁት ነበር። ላለፉት ሁለት ሺህ ዓመታትም የክርስቶስ ዳግም ምጽአት አልተረፋም። ይልቁንም እኛ በመምጣቱ ዋዜማ ላይ ያለን አማንያን ነን። በነቢያቱ እመጣለሁ ብሎ መጣ። ለሐዋርያቱም ዳግም እመጣለሁ ብሎ ተስፋ ሰጥቷልና ይመጣል። እርሱ ቀጥሮ እይቀርምና። ለእኛ ግላዊ ችግር ብቻ ሳይሆን ለሰፊው ዓለም መፍትሔውም የክርስቶስ መምጣት ነው። ከዛሬ ሁለት ሺህ ዓመት በፊት በሥጋ ሲመጣ ሞትና ኩነኔ ማብቂያ እንዳገኘ፤ አሁንም ዳግም በልዕልና ሲመጣ መከራና ጭንቅ ምዕራፍ ያገኛል። የክርስቶስ

መምጣት የአማንያን የተስፋ ፍጻሜ፤ የቤተ ክርስቲያንም ዕለታዊ መፈክር ነው።

በዓለም ላይ የጠበቁት ወዳጅ፤ የጠበቁት ቀንና ዕድል አይሆንም። እግዚአብሔርን የሚጠብቁ ግን አያፍሩም። ከእግዚአብሔር ውጭ የምንጠብቃቸው ነገሮች ብዙ ዘመን አንገት አስደፍተውናል፤ በከተማ አስመንነውናል፤ ጉዳቱን ለራሳችን ተቀብለን ለሚያውቁን ምን ብዬ እናገራለሁ? በማለት ተጨንቀናል። አለመሆን የፍጡርነታችን መገለጫ ነው። አለመሆን ድንቅ አይደለም። የሚሆነው ሁሉ ከዚህ በፊት በብዙዎች የሆነ ነው። አዲስ ነገር የለም (መክ. 1:9)። ከዚህ ሁሉ በላይ ከእግዚአብሔር ውጭ በሌሎች ነገሮች መታመን የድንቁርና ድንቁርና ነው። ከእግዚአብሔር ውጭ በሰዎች፤ በሁኔታዎችና በዕድሎች ተስፋ አድርገን ብዙ ዘመን አፍረናል። ሰዎች በራሳቸው ተስፋዎች ናቸው። ተስፋኛውን ሰው ተስፋ ማድረግ ተላላኝነት ነው። ሁኔታዎች በራሳቸው ቸርነት ሊያደርጉልን የማይችሉ ግዑዝ ናቸው። ቀኖችም እግዚአብሔርን ተክተው ለእኛ የሚሠሩ አይደሉም። ዕድል የምንለውም አምላክ አይደለምና መስጠትና መንግሥት አይችልም። ሰዎችን፤ ሁኔታዎችን፤ ዕድልንና ቀንን እያዘጋጀ ጉድለት የሚሞላ፤ ሀዘንን የሚሸር የሰማይ አምላክ እግዚአብሔር ብቻ ነው። ስለ እኛ ግድ የሚለውንና የሚመጣውን ጌታ መጠበቅ ብቻ በድፍረት ያቆማል።

ከእግዚአብሔር ውጭ ሌላ ተስፋ ያበጁ ሁሉ ልባቸው ተሰብሯል፤ ፊታቸው ጠቀሯል፤ ትጥቃቸው ተፈትቷል፤ ፍካታቸው ጠውልዷል። ከእግዚአብሔር ውጭ ወደ ተዘጋ መንገድ ጉዞ ጀምረን የተመለስን ነን። ተስፋ ያደረግናቸው ሰዎች፤ የጠበቅናቸው አጋጣሚዎች ብዙ ዘመን አሸማቀውናል። ዓለም የሁለት ውህድ መሆኑን ዘንግተን ይሆናልን እንጂ አይሆንምን መጠበቅ አልቻልንም። በመጀመሪያ ተስፋ የማይሆን ነገሮችን ተስፋ አድርገን ሳትን፤ ቀጥለን ይሆናልን ብቻ ጠብቀን የምንኖርበትን ዓለም ባሕርይ ዘነጋን። አዎ እግዚአብሔር ሲሰጠን ብቻ ሳይሆን እግዚአብሔር ሲከለክለንም እንኳ ምክንያቱ ከምክንያት በላይ ነውና ያረካናል።

ዓይናችንን በጥሬ እንደ ተመታ የጨለመብን፤ አቅማችንን መሸከም አቅቶን የተንገዳገድን፤ ጆሮአችንን ማመን አቅቶን እውነት ነው ወይ? ብለን የጠየቅን፤ ጣፋጩ ምግብ እሬት የሆነብን፤ እንቅልፍ የተረፈን፤ ሁሉንም በጅምላ መጥፎ ነው ያልን፤ የተነሣንበትና የምንደርስበት ወደብ የጠፋን፤ አቅጣጫ ጠቋሚዋን

እንዳጣች መርከብ በመሐል ባሕር ላይ ግራ የተጋባን፤ ለዓመት የሰበነው በዕለት ያለቀብን፤ ጥርጣሬና ፍርሃት አማካሪ የሆነብን፤ ሁሉን በበጎ ዓይን ማየት የቸገረን፤ ከሚመጣው አደጋ የቅድሚያ ፍርሃቱ የገደለን፤ በሙቀት የበረደን፤ በብርድ የተቃጠልን፤ ከተፈጥሮ የተገለልን፤ ቋንቋችን የተሰበረብን፤ መናገርን አጋር ያደረግን፤ ሳናስብ የምንናገር የተናገርነውንም የማናስብ፤ የማደርገው ሁሉ ትክክል ነው ያልን፤ በአፋችን እሳት በልባችን ፍም የያዘን፤ ብሶት የሚያስለቅሰን፤ አባብሉን የምንል፤ የወደድኩት ርቆን የጠላኩት ተጣበቀን የምንል፤ ደህና ያልነውን ከስረን መጥፎ ያልነውን ባዶ ላለመሆን የያዘን፤ ደግሞ ምን አሉ? እያልን የማንችለውን አሉታ ለመስማት የናፈቅን፤ በአደባባይ ራቁታችንን የቆምን ያህል የተሰማን፤ የሕይወት መለኪያ የወደቀብን፤ ከጠፋብን ወዳጅ ጋር እኔም ልጥፋ ያልን፤ እውኑ ሕልም የሆነብን፤ ሐሰተኛ ላቅ የገረፈን ... እኛ ነን፤ አዎ ከእግዚአብሔር ውጭ የጠበቅናቸው ነገሮች ሁሉ አልሆኑ ያሉን ሰዎች ነን።

መጽሐፍ፡- «በእርሱ የሚያምን ሁሉ አያፍርም» (ሮሜ. 10:11) ይላል። ደግሞም፡- «በሰላም የጠበቀ ፍሬዋን ይበላል፤ ጌታውንም የሚጠብቅ ይከብራል» (ምሳ. 27:18) ይላል። ከእግዚአብሔር ውጭ ጠብቀን ብናፍር ተገቢ ነው። ውርደት ቢገጥመንም ውጤቱ ነው። ቃሉ፡- «በሰው የሚታመን ሥጋ ለባሾንም ከንዱ የሚያደርግ ልቡም ከእግዚአብሔር የሚመለስ ሰው ርጉም ነው። በምድረ በዳ እንዳለ ቊጥቋጦ ይሆናል። መልካምም በመጣ ጊዜ አያይም፤ ሰውም በሌለበት፤ ጨው ባለበት ምድር በምድረ በዳ በደረቅ ሰፍራ ይቀመጣል። በእግዚአብሔር የታመነ እምነቱም እግዚአብሔር የሆነ ሰው ቡፋክ ነው። በውኃ አጠገብ እንደ ተተከለ፤ በወንዝም ዳር ሥፋን እንደሚዘረጋ ሙቀትም ሲመጣ እንደማይፈራ ቅጠሉም እንደሚለመልም፤ በድርቅ ዓመትም እንደማይሠጋ ፍሬውንም እንደማያቋርጥ ዛፍ ይሆናል» ይላል (ኤር. 17:5-8)።

በሁለት ዓይነት ሁለት ነገር ማየት፤ በሁለት ጆሮችን ሁለት ነገር አጥርተን መስማት አንችልም። ሁለት ዓይን የተደረገልን አንድን ነገር በሁለት ማረጋገጫ እንድናይ እንጂ ሁለት ነገርን እንድንፈልግ አይደለም። ሁለት ጆሮ የተተከለልን አንድን ድምፅ በሁለት ምስክር እንድናፀና እንጂ ሁለት ነገሮችን እንድንሰማ አይደለም። የእምነት ዓይነትን እግዚአብሔርንና ሰውን ካየ፤ የእምነት ጆሮችን እግዚአብሔርንና ሰውን ከሰማ አስቸጋሪ ነው። እምነት ለእግዚአብሔር ብቻ ነው። እምነት ከፍ ያለ ዋጋ

የምንቀበልበት በመሆኑ ያንን ዋጋ ያመናቸው ሰዎች ሊሰጡን አይችሉምና በመጨረሻ ማፈራችን አይቀርም።

ያልጠገብናቸው ወዳጆች፤ በደንብ ያላየናቸው አዲስ ንጆች ልባችንን ለከንቱ ትምክሕት አሳልፈው ይሰጡታል። አዲስ ፍቅር ያሰክራልና እግዚአብሔርን እንዳናይ ይጋርዳናል። ዓይናችንን ከእርሱ ላይ እንድናነሣና የወደፊት የሰትናችንን በእነርሱ ላይ እንድንመሠርት ያደርገናል። እነዚህ ትምክሕቶች ግን መደገፋችንን ካረጋገጡ በኋላ ዘወር ይላሉ። ያን ጊዜ እንወድቃለን። የገፋነውን እግዚአብሔርንና መልካም መከሪዎቻችንን በማሰብ መፀፀት እንጀምራለን። ከእግዚአብሔር ውጭ ያለ ትምክሕት ሁሉ የነፋስ ጭራ፤ የጉም ስፍር፤ የአረፋ ኳስ መሆኑን እንረዳለን። ከገንዘባችንም ሆነ ከፍቅራችን፤ ከጊዜያችንም ሆነ ከተስፋችን ሳንሆን በመቅረታችን ቊጥቁት ያንገበገበናል። ከከዱን ትምክሕቶቻችን ይልቅ የእኛን እምነት እናወግዛለን። ከሚጋልበው ተአምር መሳይ ነገር ሂደቱን በጠበቀው ተፈጥሮ እንማረካለን። የምንታመንባቸውን ሰዎች እናስቀስፋቸዋለን። ትምክሕታችን ለእኛም ሆነ ለእነርሱ አይበጅም። «እርሱ ሳለ ምን አሆናለሁ?» ስንል እያለ ብዙ እንሆናለን፤ «እርሱ እያለ ማን ይነካኛል?» ያልንለት ሰው ራሱ ይነካናል። ወድቀን ሲያየን እንደማያውቀን፤ እንደ መንገደኛም አልፎን ይሄዳል። «ቆሞ ይቀብረኛል» ያልንለትን ቆመን እንቀብረዋለን። «መውለድ እንደ እኛ ነው፤ አስተምሮ እውጭ አገር መላክ» ስንል ልጆቻችንን በመቅሰፍት ሰይፍ እናስቆርጣቸዋለን። በትሕትናና በፈሪሃ እግዚአብሔር የያዙት እንጂ የተመከቡት ነገር አይሆንም።

በምድረ በዳ ላይ የበቀለ ቊጥቋጦ ዝናብና ጠልን እንደ ናፈቀ እንዲቀር፤ እንዲሁም ከእግዚአብሔር ውጭ ተስፋ የሚያደርጉ በምኞት እንዳበዱ ይኖራሉ። የፈለጉትን ቢያገኙም ባለቤት ስለሌለው ደስታ አይሰጣቸውም። የሰጠን እግዚአብሔር ነው ስንል እንደታሰበልንና እንደ ተወደድን ይሰማናል። ምስጋና ስንሞላ ደስታና ኃይል ይበዛልናል። ከንቱ ትምክሕት ድንጋዩን ወርቅ አስመስሎ ያሳየናል። ለመቀበል ሰገደን ቀና ስንል ድንጋይ ይሆንብናል። ችግራችንን ያቀላል ብለን የሮጥንበት ሌላ የችግር አካል የሆነበት፤ እንደ ድንጋይም የከበደን ወቅት ጥቂት አይደለም። ትምክሕቱን ከእግዚአብሔር ውጭ የሚያደርግ በረከት ይርቀዋል፤ ከደግ ዘመንም አይደርስም። ሕይወቱ ከሀዘንና ከእንጉርጉር መንፈስ፤ ገሊናው ከማጣትና ከብቸኝነት ስሜት አይላቀቁም። ለመበተን ይሰበስባል፤ ለማፍረስ ይክባል። በፍጡር የሚታመን ርጉም ነው (ኤር. 17:5)።

እምነት ሁለት ዓይነት ገጽታ አለው። እነዚህ ገጽታዎች የአንድ ሳንቲም ሁለት ገጽታዎች በመሆናቸው የሚለያዩ አይደሉም። እነርሱም፡- መስማማትና መተማመን ናቸው። መስማማት መስማትን ይጠይቃል። ስለዚህ ወንጌል ሲነገር ሰምቶ የተቀበለ አመነ ወይም ተስማማ ይባላል (ሮሜ 10:17)። መተማመን ደግሞ መፎክር፣ መደገፍ፣ ልብን መጣል ነው። እርሱን እምኔ ምን ሆኔ? እርሱን ጠርቼ መች አፍሬ? እርሱን ለብሼ መች ተደፍሬ የሚል ትምክሕት ነው። አንድ እህታችን አንድ አባትን በምሽት ስትሸኛ ቸው እቤታቸው ጋ አውርዳቸው ተጠራጥራ ቆመች። «ምነው ልጄ አትሄጅም ወይ?» ብለው ቢጠይቁት፡- «ቆይ ከኋላችን ያሉ ሰዎች እነማን ናቸው? ይለፉ ብዬ ነው። እርስዎን የሚያጠቁ እንዳይሆኑ» ብትላቸው እኚህ አባትም፡- «በይ ሂጂ ክርስቶስን እንዴት ብትንቀው ነው?» በማለት ተቆጡ። በእውነትም ይህ የመተማመን ንግግር ነው። እኚህ አባት እርሱ እያለ ማን ይነካኛል? በሚል ጥላ ውስጥ አርፈዋል። እንዲህ ያለ ትምክሕት እግዚአብሔርን ደስ ያስኘዋል። ቃሉ፡- «በእግዚአብሔር የታመነ እምነቱም እግዚአብሔር የሆነ ሰው ቡሩክ ነው። በውኃ አጠገብ እንደ ተተክለ + በወንዝም ዳር ሥሩን እንደሚዘረጋ መቀትም ሲመጣ እንደማይፈራ ቅጠሉም እንደሚለመልም + በድርቅ ዓመትም እንደማይሠጋ ፍሬውንም እንደማያቋርጥ ዛፍ ይሆናል» (ኤር. 17:7-8) ይላልና።

ኑሮዬ ይበቃኛል ብለን እንድናርፍ የሚያደርገን እምነት ነው። ደስታን የምንጎናፀፈው በእምነት አማካይነት ነው። ነገሮችን የምንሰክው ካመነው ጌታ ብርታት አንፃር ነው። ስለዚህ የራሳችን ማንነት አያስፈራንም። ከደህና የተወለደም ሆነ ከደህና የተጠጋ አማኒ ብቻ ነው። እምነት በሁኔታዎች ላይ ያልተመሠረተ ሰላምን ያጎናጽፈናል። አሁን ካለው የክፋት ኃይል በላይ የጽድቅን ኃይል እንድንጨብጥና እንዳንሠጋ ያደርገናል። ዓመት ካመት በቀደመው ፍቅራችንና እርጋታችን እንድንኖር የሚያደርገን እምነት ነው። እምነት በትኩሳት ዘመን ጥላ፣ በጥማት ዘመን መንፈሳዊ ውሃ ነው። እምነት የማያስፈልገን ዘመን የለም። የሩቁን በረከት የምናቀርብበት፣ የቅርቡን ጥፋት የምናርቅበት ኃይል እምነት ነው። ሐሰተኛ ላቅን አስወግዶ የልብ ደስታን፣ አስመሳይ ኑሮን አርቆ እውነተኛ አቋምን፣ ሽንገላን ገፍፎ ሐቀኛነትን የሚያጎናጽፈን እምነት ነው። በረሀብ ዘመን የምንጠግበው፣ በጦርነት ቀጠና በሰላም የምናልፈው፣ ከተጠመደብን ወጥመድ የምንሸልከው በእምነት አማካይነት ነው። ትልቁ እምነትም እግዚአብሔርን በትዕግሥት መጠበቅ ነው። ማድረግ ስላቃተን መቀመጥ ይህ እምነትም ትዕግሥትም አይደለም። ማድረግ በምንችልበትም ዘመን እግዚአብሔርን መጠበቅ እምነት ይባላል። የበጎ ነገር ሁሉ ወጣኝና

ፈጻሚ እግዚአብሔር ብቻ ነውና እርሱን መጠበቅ የፍጥረት ሁሉ ናፍቆት ነው።

ማሸላውን የሚጠብቅ አረኛ ዋሽንቲንና ወንጭፋን ይዞ በማማው ላይ ይቀመጣል። በደጅ ተቀምጦ እናቱን የሚጠብቀው ሕፃን በሂደቱበት አቅጣጫ ዓይኑ ተተክሎ ይቀራል። ዘርን የተቀበለች ሴት የመውለጃዋን ቀን በዝግጅት ትጠብቃለች። ተስፋን የተቀበለም እግዚአብሔርን ይጠብቃል። አዎ የሚመጣውን ይጠብቃል። «ተስፋህን ፈጽሞ ከመከራዬ ልረፍ፣ ተስፋህን ፈጽሞ የተሳለቁብኝ አምላክ እንዳለኝ ይወቁ፣ ተስፋህን ፈጽሞ የሚወዱኝ ደስታዬን ይዩ» እያልን መወትወታችን ተገቢ ነው። እግዚአብሔር ግን አላረፈደም። መጠበቅ አድካሚ ነው። ሰው ቀጥረን ሲዘገይብን በየአምስት ደቂቃው ልዩነት ልባችን ይራወጣል። ያን ሰው ብቻ ስለምንጠብቅ ደቂቃው በሄደ ቍጥር ብስጭት ይመጣብናል። ያ ሰው ባይመጣ ብለን መጽሐፍ ይዘን ብንወጣ በሌላ ጊዜ የማናነበውን መጽሐፍ አጋምሰን የምንጠብቀውን ሰው እናገኘዋለን። ቢቀርም ከእውቀት ጋር ስለተገናኘን መቅረቱ ቅር እያሰኘንም። አዎ መጠበቅ ያደክማል። እግዚአብሔርን የምንጠብቀው በእኛ ሰዓት ስለሆነ ሰዓቱ ያለፈ ሲመስለን እናዘናለን። ለእርሱ ግን ሰዓት አያልፍበትም። ጊዜን ተቀባይ ሳይሆን የጊዜ ባለቤት ነውና። ምንም ሳንሠራ ጊዜ ያለፈ ይመስለናል። አላወቅንም እንጂ እኛ ባንሠራ እግዚአብሔር ግን እየሠራን ነበር። የሌለንን ስንጠብቅ ያለንን ከመጠቀም ጋር ቢሆን ጊዜው ረዘመ ባላልን ነበር። ሕይወት አንድ ብቻ አይደለም። የሕይወት ሙሉ ነገር የጎደለን ነገር ብቻ አይደለም። የጎደለን ነገር የሕይወት አንድ ነገር ነው። ሕይወት ግን ዘርፈ ብዙ ናት። ስለዚህ ሁሉንም ነገር አጨልመን ማየት የለብንም። ናፓልዮን እንኳ «በትዕግሥት መጠበቅ ለሚችል ሰው፣ ዓለም ሁሉ ወደ እርሱ ይጓዛል» ብሏል። ሌላ ደራሲም፡- «ጽናት ካለህ የደራሳን መንጋጭላ ልትፈረክስ አንበሳን ከእግርህ ሥር ልታጋድም ተፈቅዶልሃል» ብሏል።

የእያንዳንዱ ቀን ፈተና ውስጣዊ ጉልበትን በሚጠይቅበት ዓለም ላይ ታጋሽ መሆን ትልቅ ጥበብ ነው። በሕይወት ላይ በጉልበት፣ በንግግር ችሎታ የማይፈቱ ብዙ ቋጦሮች አሉ። የሚበዛው ፈተና በትዕግሥት የሚፈታ ነው። ዓመፀኞችን በሚያመጡበት ዓመፀ ስንታገሣቸው ተጽጽተው መፍትሔ ይዘው ይመጣሉ። ትዕግሥት ጠላትን ወዳጅ የማድረግ አቅም አላት። ብዙ ጊዜ በደረሰብን ፈተናና መከራ መጽናናትን እንጠይቃለን። ነገር ግን በዚህ ችግር ብንጽናና ሌላ ያልጠበቅነው ችግር ደግሞ ይመጣል። ትዕግሥትን ብንለምን ግን በሁሉ እንጸናለን። ትዕግሥትን

የማይጠይቅ ምንም ዓይነት ሂደት የለም። ልብስ እስኪደርቅ፣ ምግብ እስኪበስል፣ የትራፊክ መብራት እስኪለቀን እንኳ ትዕግሥት ያስፈልገናል። አዎ የእያንዳንዱ ቀን ፈተና ውስጣዊ ጉልበትን ስለሚጠይቅ ታጋሽ መሆን አለብን።

የእግዚአብሔርን ጊዜ እንጠብቅ። በእኛ ጊዜ የሚሆኑ ነገሮች ሁሉ መልካም አይደሉም። የእኛ ነገር ዳቦ ያነሣን መስሉን ድንጋይ የምንዘግን፣ ዓሣ ያነሣን መስሉን እባብ የምንጨብጥ ነን። በእግዚአብሔር ጊዜ የሚሆን መሠረት አለው። ደስታውም እስከ ትውልድ የሚተርፍ ነው። ጊዜ በራሱ አይሰጠንም፣ አይነሣንም። ጊዜ ግን የእግዚአብሔር አገልጋይ ነውና በጊዜ ውስጥ እግዚአብሔር የሚያደርገውን እንጠብቅ። የእግዚአብሔር ተስፋ በብዙ ሺህ ትውልድ የተፈተነ ነው። እብላትና መታጠፍ የለበትም። በእርግጥ የሚሆን ነው።

መጠበቅ መልካም ነው። የመኖር አምሮታችንን ከሚጨምሩ ነገሮች አንዱ ያልተፈጸመልን ነገሮች ገና መኖራቸው ነው። ጉድለቶች ገና ልኑር፣ ይህ ተሟልቶ በዓይኔ ልይ እንድንል ያደርገናል። ሕይወትን ተጓዥ የሚያደርጋት ያልተፈጸመ ምኞት ነው። በኑሮአችን ያለው ጉድለት የምንኖረው ገና በዓለም ወይም ባልተፈጸመ ተስፋ ላይ መሆኑን ያሳያል። ይህ ጉድለትም አደጋ ሳይሆን ተፈጥሮአዊ፣ መጥፎ ሳይሆን በጥበብ የተደረገ የኑሮ ምሥጢር ነው። ሁሉም ነገር የተሟላላቸው ደስታቸው ሳይሟላ በነበረው ዘመን የነበራቸው የተስፋ ደስታ እንኳ አሁን የላቸውም። ስለዚህ ጉድለታችን ተስፋ እንድናደርግ ይጎተጉተናልና መልካም ነው። እኛ የማንችለው ነገር መኖሩ በሚችለው አምላክ እንድንደገፍ ያደርገናል። እርሱ የሥጋችንና የነፍሳችን ፈጣሪ በመሆኑ ለሥጋችንም ሆነ ለነፍሳችን ጉድለት ትልቅ መልስ ነው። ከእኛ መልስ፣ ከፍጡራንም መልስ አምላካዊው መልስ ልብን ያሳርፋል (ሮሜ. 11:4)። ስለዚህ እርሱን መጠበቅ አለብን። ዘላለማዊውን ጥያቄ ይመልሳል እያልን በጊዜያዊው ጥያቄ ልንጠራጠረው አይገባም። በስው እርምጃ እርሱን ለመቅደምም አቋራጭ መንገድ መጠቀም የለብንም። ስለዚህ እርሱን እንጠብቅ።

ስላልቻልን ያላደረግነው ነገር ከጽድቅም ከኃጢአትም ይቆጠራል። ድሆችን ለመርዳት ሙሉ ርሳራጌ ኖርን ፍጹም ሳንችል ብንቀር እንዳደረግን ይቆጠራል። ክፉን ለማድረግ አስበን አቅም አጥርን ባንፈጽመው እንዳደረግነው ይቆጠራል። ማድረግ እየቻልን በጸሎት ማሳሰብ «ያለኝ የሚመስለኝ ጉልበቴ ያንተ ነውና ፈቃድ ሰጠኝ» ማለት በመሆኑ ደስታን ያመጣል። ማድረግ ስላልቻልን ዝም

ማለት ወይም ተበሳጭቶ መቀመጥ ደስታን ያርቃል። እግዚአብሔርን የምንጠብቀው ምንም ማድረግ ስለማንችል ከሆነ የመፈጸሙን ደስታ ሳናገኝ እንቀራለን። ተስፋ ቆርጠን ከመቀመጥ የእግዚአብሔርን ጊዜ መጠበቅ ጉዳዩ ሲሆን የመሆንን ደስታ ያጎናጽፈናል።

የብዙ ሰዎች ጭንቀት ጊዜው አለፈ የሚል ነው። ጌታችን ግን ጊዜ የማያልፍበት፣ ሞትም የማይገድበው አምላክ ነው። የአልዓዛርን ታሪክ ደግመን መመልከት ያስፈልገናል። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ይወደው የነበረው አልዓዛር መታመሙን በሰማ ጊዜ ሲፈውሰው አልሄደም። ከሞት በማስነሣት የበለጠ ሊያሳየው ዘገየ እንጂ (ዮሐ. 11:6)። እርሱ የበለጠ ሊሠራ ይዘገያል። ታሞ ቢፈውሰው «የሕመማን ጤና» ተብሎ ይመሰገናል። እርሱ ግን «የሞት መድኃኒት» ተብሎ ለመመስገን ዘገየ። አልዓዛር ሞቶ በተቀበረ በአራተኛው ቀን ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ደረሰ (ዮሐ. 11:17)። እንደ ሰው አቆጣጠር ጊዜው አልፏል። ታሞ ቢደርስ መልካም ነበር፤ አሁን ግን አብቅቷል በሚባልበት ጊዜ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ መጣ። ሞት ለሥጋ ለባሽ ፍጻሜ ነው፤ ለእግዚአብሔር ግን የትልቅ ተግባር ጅማሬ ነው። የዘላለም ሕይወት ምዕራፍ እንኳ በሙላት የሚጀምረው ከሞት ቀን አንሥቶ ነው። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በሽተኛን የሚፈውስበትና ሙታንን የሚያስነሣበት ኃይሉ ያው ኃይሉ ነው።

በአይሁድ ባሕል አንድ ሰው ሲሞት ነፍሱ ለሦስት ቀን ያህል በዛፍ ላይ ቆይታ ሠለስቱ ከተለቀሰ በኋላ ወዳጆቻቸው ተሰናብታ ትሄዳለች ይባላል። ከሠለስቱ በኋላ ወዳጆች ሁሉ «እንግዲህ ይበቃል፤ እርሱ ከዚህ በኋላ ገንዘብ አይሆንም፤ ያሉትን ይባርክ» እያሉ ሁሉም ወደ ቤታቸው ይሄዳሉ። ኢየሱስ ክርስቶስ የመጣው በሰው ፍጹም «አይቻልም» በተባለ በአራተኛው ቀን ነው። እነዚያ የሰው አጽናኞች ሲበተኑ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻውን ሲያጽናና መጣ። ግርግሩ እያለ ለእርሱ ጊዜ መስጠት ይቸግረናልና አጆሶ ሲበተኑ ኢየሱስ ክርስቶስ ይመጣል። እነዚያ አጽናኞች «እንግዲህ ሞቷል!» ብለው ሞትን እያጸኑ ያጽናኑ ነበር። ኢየሱስ ክርስቶስ ግን የሞተውን ጦርቶ ሕይወትን በማግኘት አጽናናቸው።

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ሲመጣ ያየቸው ማርታ፡- «ጌታ ሆይ፥ አንተ በዚህ ኖረህ ብትሆን ወንድሜ ባልሞተም ነበር» (ዮሐ. 11:21) አለች። እንደ እርሷ እምነት ኢየሱስ ክርስቶስ ባለበት ሞት የለም። ዮሐንስ በመጨረሻው ዘመን የሚሆኑትን ጭንቆች ባየ ጊዜ የዚህ ሁሉ ክፋትና ጭንቅ ማብቂያው የክርስቶስ መምጣት መሆኑን

አምኖ:- «አሜን፤ ጌታ ኢየሱስ ሆይ፤ ና» አለ (ራእይ 22:20)። አርሱ ሲመጣ ብቻ ሞትና ጭንገፋ፤ መከራና ፍርድ አልባት ድንበር ያገኛል። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ:- «ወንድምሽ ይነሣል» (ዮሐ. 11:23) አላት። ሁለት ዓለም ዓይቶ እንደሚመለስ፤ ያለቀሱለትን ወዳጆቹን ቀና ብሎ እንደሚያይ፤ በቁሙ ክፉ ያላቸው ሰዎች የእርሱ መሞት እንዲህ እንደሚሰብራቸው ያያል አላት። የምንጠላው ሰው ሲሞት እንሰበራለን፤ ክፋቱን ዳግም ላለማንሣት ዝም እንላለን፤ መረታቱን እያሰብን ለራሳችን እናዝናለን፤ በቁመኛ ነታችን ራሳችንን እንታዘባለን። ለካ የምንጠላውና የምንጨካከነው ዘላለም የምንኖር እየመሰለን ነው! የሞታችን ቀን ቀና ብለን ማየት ብንችል እነዚያ ይጠሱናል የምንላቸው ወዳጆቻችን መሆናቸውን በተገነዘብን ነበር።

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ:- «ወንድምሽ ይነሣል» ሲላት እርሷ ግን:- «በመጨረሻው ቀን በትንሣኤ እንዲነሣ አውቃለሁ አለችው» (ዮሐ. 11:24)። የመጨረሻውም ቀን የሚያስነሣው የኢየሱስ ክርስቶስ ሥልጣን ነው። ያ ሥልጣን ዛሬም ይሠራል። ስለዚህ ኢየሱስ ክርስቶስ:- «ትንሣኤና ሕይወት እኔ ነኝ፤ የሚያምንበኝ ቢሞት እንኳ ሕያው ይሆናል» (ዮሐ. 11:25) አላት። ለእርሱ የጊዜ ገደብ የለበትምና አልዓዛርን ከሙታን መንደር ወደ ወጣበት የሕያዋን ማግበር መለሰው። ለእርሱ የጊዜ መስዚያ አይበጅለትም። አዎ ለእርሱ ጊዜ አያልፍበትም። ከሞት በኋላ አራት ቀን ቆይቶም ያድናል።

የሚሹትን ነገር በምንም መንገድ ማግኘት አለብኝ ብለው ጉዞ የጀመሩ ብዙዎች ናቸው። የሰው መንገድ አድካሚና ሩቅ ነው። እንዳለብነው ልንጀምር እንችላለን፤ ውጤቱን ግን ልንቆጣጠር በማንችልበት ዓለም ላይ የእኛ መንገድ አስፈሪ ነው። በራሳችን ለምናበላሸው ነገር ዋስትና የለንም። እግዚአብሔር ግን የሚሰጠን ነገር ቢበላሽ እንኳ ዋስትና ዳግም ህልውና አለው። አብርሃም ይስሐቅን በጎሊናው ከሠዋው በኋላ ትንሣኤ በሚመስል ተአምር አግኝቶታልና (ዘፍ. 22:9-14)። የራሳችን መንገድ ረዝሞብን ብዙ ያለቀስን ሰዎች ነን። «ላም እሳት ወለደች እንዳትልሰው ፈጽት፤ እንዳትተወው ቆጫት» እንዲሉ ለመያዝም ለመተውም አጣብቂኝ የሆነ ፈተና በአቋራጭ መንገዳችን መጥቶብናል። የምንሻውን ባቋራጭ ልናገኘው ብንችል እንኳ እርካታ ግን የለውም። በአቋራጭ ገንዘብ የፈለጉ አግኝተዋል። ኑሮአቸው ግን የሰጋት ነው። ትዳርን የፈለጉ በአቋራጭ አግኝተዋል። እግዚአብሔርን ከማያምን ሰው ጋር መቆራኘት ግን ምን ያህል ዋጋ እንደሚያስከፍል እያዩት ነው። ሰው በትእዛዛቱ በነጻ ካልተማረ እየከፈለ ከዕንባ ጋር ይማረዋል። በጠረጴዛ

ላይ የሚቀመጡ የፕላስቲክ ፍራፍሬዎች ከእውነተኛው ይልቅ ያምራሉ። በሩቅ አስገምጅተው ሲቀርቧቸው የማይበሉ ናቸው። በእውነት ልብን ያደርቃሉ። የዓለም ተስፋ፣ የአቋራጭ ስኬቶች የፕላስቲክ ፍራፍሬዎች ናቸው። ገበታ ቢሞሉም አያጠግቡም። እነርሱን ለማግኘት ግን ስንት እደረግን፤ ስንት ሆንን። ውጤቱ ግን እርካታ ማጣት ሆነ። ዓለም ከምትሰጠን እግዚአብሔር ቢከለክለን ይሻላል። ለራሳችን ደግ ሆነን በአቋራጭ ከምናተርፈው እግዚአብሔር በጊዜው የሚሰጠን የመንፈስ እርካታ አለው። አሊያ ደርሰንበት እንደገና ለመመኘት፤ ትዳርን ይዘን ትዳር ለመፈለግ፤ ሀብትን ይዘን ሀብትን ለመፈለግ ከወደድን የአቋራጭ መንገድ አለልን። በአቋራጭ የምናገኘው ነገር እኛን ብቻ ሳይሆን የእኛ የሆነትንም እንዳስተከዘ ይኖራል። በእውነት እግዚአብሔርን እንጠብቅ! የትዕግሥት ጥልቅና ዋናው ትርጉም እግዚአብሔርን መጠበቅ ነውና።

እናስተውል

እግዚአብሔር ፍጥረታትን በሦስት ዓይነት መንገድ እንደ ፈጠረ እናያለን። በዝምታ፣ በቃልና በተግባር። የዘፍጥረት መጽሐፍ በቃል ከተፈጠሩት ፍጥረታት አንሥቶ ይዘግባል። እግዚአብሔር ግን በዝምታ ነፋስና እሳትን፤ መላእክትንና መንግሥተ ሰማያትን ፈጥሯል። በዝምታ የፈጠራቸው ፍጥረታት ኃያላን ፍጥረታት ናቸው። ከዚህ የምንረዳው እግዚአብሔር ዝም ሲልም እየሠራ እንደሆነ ዳግመኛም በዝምታም መሥራት እንደሚችል ሲሆን ከዚህ በላቀ የምንረዳው እግዚአብሔር በዝምታው ኃያል ሥራ እንደሚሠራ ነው።

ጨኽታችን መልስ ያጣ ሲመስለን ለምን ተፈጠርኩኝ? እንላለን። የመፈጠራችንን ዓላማ የሚነግረን ሰብአዊ ፍልስፍና እንፈልጋለን። የመፈጠራችን ዓላማ ግን ያለው የፈጠረን አምላክ ጋ ነው። እርሱን በትሕትና ብንጠይቀው ይመልስልናል። አንድ ሰው:- «ዓላማን በመፈለግ ዓላማ አይገኝም። እግዚአብሔር በእኔ ላይ ያለው ዓላማ ምንድነው? ስንል ግን ዓላማችንን እናገኘዋለን» ብሏል። አንድ ቄስ በአንድ እናት የቀብር ሥነ ሥርዓት ላይ ያስተላለፉት ምክር የመፈጠርን ዋጋ ያሳያል:- «ካልተወለድን በቀር ይህችን ዓለም ማየት በፍጹም አንችልም። ስለዚህ ተወለድን። ካልሞትንም በቀር የወዲያኛ ዋን ዓለም ማየት አንችልምና ስለዚህ እንሞታለን። ሞታችን ዓለም ማያ ነው። እኛ ሞት እንለዋለን። ጌታችን ግን ይህን ቀን ልደት ይለዋል» ብለዋል።

የተፈጠርነው በዚህ ዓለም የተሳካ ኑሮ ለመኖር ብቻ አይደለም። የተፈጠርንበት ዋነኛ ዓላማ የዘላለም ሕይወትን ለመውረስ ነው። የዚህ ዓለም ኑሮ ሊሆንም ሳይሆንም ይችላል። የሰማዩ ሕይወት ግን የተረጋገጠ ተስፋ ነው። የዚህ ዓለም መከራውም ተድላውም ኃላፊ ነው። የማያልፈው ግን የወዲያኛው ዓለም ነውና መፈጠራችንን እንውደደው።

ጥበቃችንን ከሚያዝሉ ነገሮች አንዱና የመጀመሪያው አስተያየት ማብዛታችን ነው። ይህ የሆነው በዚህና በዚያ ምክንያት ነው የሚል አስተያየት እናበዛለን። ትንታኔ ማብዛት ግን የመጠበቅን ጉልበት ይጨርሳል። ምክንያታዊ መሆንና ለችግራችን አንድ ተከላክ ማግኘት እንፈልጋለን። ይህም የሕይወት አንዱ ክፍል ነው ብለን ማረፍ አይሆንልንም። ይህ ነገር የመጠበቅ ጉልበታችንን ያዘለዋል። ሕጻን ልጅ ከወላጆቹ ጋር የሚሄደው ዝርዝር መረጃ ተቀብሎ አይደለም። ወላጆቹ ባዩት ተረጋግቶ ይጓዛል። በዚህ እምነቱ የተሳዳ ሕጻን እንዳለ በዓለም ላይ አልሰማንም። እግዚአብሔርም ስለ ሁሉም ነገር ዝርዝር መረጃ አይሰጠንም። እርሱ ወዳያልን ግብ እንድንጓዝ ግን ይጠራናል። የእስራኤልን ልጆች ስለ ባሕሩ መንገድ አልነገራቸውም። ቢነገራቸው ኖሮ ወደ መሬቱ እየቀረቡ፡- «መሬት እስቲ መንገዱን ያቅናልህ እኔ አስም ስለሚያስቸግረኝ የባሕር መንገድ አይሰማማኝም» ይሉት ነበር። ሌሎችም፡- «መሬት ይቅርታ አድርግልኝ፤ እኔ ተራራ መውጣት እንጂ ባሕር ማየት በተፈጥሮ አልወድም ያዘረኛል። እናንተንም ከማስቸግር ሰላም ያግባችሁ እንደደረሳችሁ ደብዳቤ ላኩልን» ይሉ ነበር። እግዚአብሔር ግን የተስፋውን ፍጻሜ ነገራቸው እንጂ ዝርዝር መረጃ አልሰጣቸውም። ለምን? ስንል ስለማይጠቅማቸው ነው።

መጠበቅን ከሚያዝሉ ነገሮች ሁለተኛው የእኛን ኑሮ ከሌሎች ኑሮ ጋር ማነጻጸር አንዱ ተጠቃሽ ነው። «እኔ ከእነርሱ ይልቅ መንፈሳዊ ሕይወቴ ደካማ ነው ወይ? እኔ ከእነርሱ ይልቅ በድያለሁ ወይ?» የሚል ገጽጽር ውስጥ መግባት የመጠበቅን ጉልበት ይጨርሳል። ይህ አስተሳሰብ ፍቅር የተሞላ አስተሳሰብ ሳይሆን ቅንዓት ያለበት አስተሳሰብ ነው። የምንፈልገውን ነገር መፈለግ ያለብን በሰው እጅ ላይ ስላየነው ሳይሆን ስለሚያስፈልገን ብቻ መሆን አለብት። ይህ በሰዎች ላይ ያለንን መልካም አመለካከት ይጠብቅልናል። አዎ እግዚአብሔርን ብቻ እንጠብቅ!

ጸሎት

ሞቴን ሽረህ ሕይወትን የሰጠኸኝ፤ የውርደት ሽክሜን አራግፈህ የክብር ካባን ያጎናጸፍኸኝ፤ የትካዜ ማቁን ቀድደህ ደስታን ያስታጠቅኸኝ ቸር አባት እግዚአብሔር ሆይ እመሰግንሃለሁ። ችግራን ሁልጊዜ ከማውራቴ የተነሣ የቃላቱ ረድፍ እንኳ አይዛነፍም። መጽሐፍ እንደሚያነብ ችግራን አተርካለሁ። ችግራን ባገነው ይበልጥ ከበደኝ። ችግራን ትቼ አንተን እንዳይ እባክህ እርዳኝ። የእኔ ችግር ላንተ እጅ ሳይሆን ለጣትህም አይመጥነውም። በታላቅነትህ ፊት ጉዳዬ ትንሽ ነው። ተራራ የሆነብኝ ነገር በሰናፍጭ ቅንጣት እምነት እንደሚወገድ ነግረኸኛል። እባክህ እንዳምንህ እርዳኝ። በሰዎች አሰማመን ስተች እውላለሁ። የእኔን አሰማመን ግን በሕግ እንደ ተፈቀደ እቆጥረዋለሁ። እባክህን ራሴንም ሰዎችንም ሳይሆን አንተን እንዳይ እርዳኝ። አፌን ምስጋና መላ። እንደ ተደረገልኝ መጠን እንድኖር እርዳኝ። በትዕግሥት አንተን መጠበቅ መልካም ነውና የመጠበቅ ጉልበትን አድለኝ። በፈሰሰው ደምህ በእማኑኤል ስምህ አሜን!

ማጠቃለያ

የእግዚአብሔር ትዕግሥት ለወደቁ ሰዎች የተዘረጋ እጅ፤ ከእግዚአብሔር ቤተ ሰው ሰዎች የተከፈተ በር፤ ለጠፋ ሰዎች የመዳን ዕድል እንደሆነ በታሪክም በዘመንም አይተናል። እኛም የትዕግሥቱ ፍሬዎች ሆነን ይኸው ቆመናል። እግዚአብሔር ጸሎታችንን እስኪመልስ መታገሥ ተገቢ ነው። ምክንያቱም የእኛ ያልሆነውን ነገር ስንጠይቅ መታገሥ ብቻ ሳይሆን ብንከለክልም ለመደሰት ዝግጁ መሆን አለብን። እግዚአብሔር ግን እኛን የታገሠን በበደላችንና በኃጢአታችን በመሆኑ ትዕግሥቱ ብርቱ ነው። የእግዚአብሔር ትዕግሥት የአእምሮ ሕጻናትን በጥበብ፤ ደካሞችን በብርታት፤ ዓመፀኞችን በጽድቅ ያሳድጋል። ሳኦልን ጳውሎስ ያደረገ የእግዚአብሔር ትዕግሥት ነው።

እርሱ በትዕግሥቱ ይችላል። ተስፋ ያደርገናል፤ አይቸኩልም፤ በጊዜውም ያደርገናል። እኛም ባሕርይውን ልንካፈል ተጠርተናል ደግሞም ድነናል። ስለዚህ ሰዎችን በበደላቸው ይቅር የምንል፤ በፍላጎታቸው ሳንሰለች የምንሰጥ ቻይ መሆን ይገባል። እኛ እንድንችል የምንጠየቀው ትንሽ በደልን፤ ጥቂት ሰዎችን ነው። እግዚአብሔር ግን የዓለሙን ዓመል ሁሉ ችሎ ስድስት ቢሊየን ሕዝብን እንደ አንድ ሰው የሚመግብ ጌታ ነው።

አንድ ቀን የምትሞት ጫጩት እንኳ መሞቷ ለባለቤቷ ይቆጫል። ሕያው ነፍስ የሆነው ሰውማ መጥፋቱ ለፈጠረው ጌታ እንዴት አያሳዝንም? እናት ዘጠኝ ወልዳ ለማን ታዳላለች? መልክ መልካሙም መልክ ጥፋውም፤ ንጹሐም ኃጥኡም ከእርሷ የወጡ የእርሷ ልጆች አይደሉምን? እግዚአብሔር ሰውን ሁሉ መውደዱ ሰውን ለወዳጅነት በመፍጠሩ ነው። እርሱ ለማንም አያዳለም፤ ይጥፋ ብሎም አይጨክንም። እኛ ሳንቲም ቢጠፋ ይቆጫል፤ ሰው ግን መጥፋቱ አይቆጫንም።

እግዚአብሔር ለእኛ ብቻ ሳይሆን ለምኞቱም እያዘነ በትዕግሥት ይጠብቀናል። ያየልንን እስክናይ፤ ያሰበልንን ራእይ እስክናደርግ ይጠብቀናል። እርሱ ከመቃብር ይልቅ ከባቴ አበሳ (በደልን ሸፋኝ) ነው። እርሱ የተማጸኑትን አውጥቶ ለጠላት አይሰጥም። ለእርሱ የነገርነውን ምሥጢር የትም አናገኘውም። እርሱ እንዳየ ሰው ቢያየን፤ እርሱ እንደሰማ ሰው ቢሰማን አንድ ቀን እንኳ ለመኖር የማይፈቀድልን ሰዎች በሆንን ነበር። ድካማችን

ሳይገርመው ዛሬም ለንስሐ የሚጋበዝን፤ መልካምነታችንን የሚናፍቅ ግሩም አባታችን ነው።

የእግዚአብሔር ይቅርታ ብዙ ነው። እርሱ የእንደገና አምላክ ነው (ዮሐ. 21:1)። ስንጠፋ ይፈልገናል። ካለንበት ድረስ መጥቶ ይቀሰቅሰናል። የሚቼን ሞት የማይፈቅድ እርሱ ብቻ ነው (ሕዝ. 18:32)። የሚፈልገን የሚጎድልበት ኖሮ፤ ኃጢአትን መከልከሉ እንዳንጉዳው ብሎ፤ መታገሡ ግድ የለሽ ሆኖ አይደለም። እግዚአብሔር እንድንመለስ ጊዜ ይሰጠናል። የእርሱ ጊዜ የመመለስ ዕድላችን ነው።

ከፊት ለፊታችን ያለው ወዳጆችን እጁን በዘረጋልን ቊጥር እርምጃችን ይጨምራል። ፈጥነን ከእቅፋ ለመግባት እንጣደፋለን። ምክንያቱም የወዳጅ እጅ ሲዘረጋ ይከብዳልና። ታላቁ ወዳጆችን ሊያሰስ ክርስቶስ ግን አጆቹ በምስማር ተቸንክረው ተዘርግተዋልና ወደ እቅፋ ፈጥነን ልንገባ ይገባል። እጁን የዘረጋው በደጃፋችን ቆሞ የሚያንኳኳው የሚጣራው ጌታ ሊከብደን ይገባል (ራእ. 3:20)። በሚገፋ የወዳጆቻችን ክንዶች እያለቀሰን ወደሚሰበስብ ክንድ አለመግባታችን ያስወቅሰናል። ስለዚህ በእምነትና በንስሐ ወደ ሕይወት እቅፍ መግባት አለብን።

ከኢዮብ ባልንጆሮች አንዱ ነዕማታዊው ሶፋር፡- «የጥበቡን ምሥጢር ቢገልጥልህ! ማስተዋሉ ብዙ ነውና። እግዚአብሔር ለበደልህ ከሚገባው አሳንሶ እንደሚያስከፍልህ እውቅ» (ኢዮ. 11:6) ብሏል። እግዚአብሔር በደላችንን ባነሰ ዋጋ፤ መልካምነታችንን በበዛ ዋጋ የሚከፍል ነው። እርሱ ለሰናፍጭ ቅንጣት እምነታችን ትልቅ ዋጋ የሚሰጥ፤ ለተራራው ኃጢአታችን ትንሽ ዋጋ የሚከፍል ነው።

እግዚአብሔር በበደላችን ብቻ ሳይሆን በፍላጎታችንም ችሎናል። የሰው ይቅርታ ከሚችለው በላይ በድለነዋል። በደላችንን ይገልጥናል እንጂ አጋልጦን አያውቅም። ከእርሱ የተቀበልነውን ስጦታም ከፍጡር ተቀብለን ቢሆን ኖሮ ሰቀቀኑ በገደለን ነበር። የእርሱ ስጦታ ግን ሊከፍለት የማይሳሰብ ከራስ ይልቅ የራስ ሆኖ የሚሰማ ነው። እኛስ ይቅርታ እየለመንን ይቅር ለማለት፤ እየተቀበልን ለመስጠት ተቸግረን ይሆን? የመቻል ባሕርይውን እኛም ማሳየት አለብን። ዘመኑን ሳይሆን ክርስቶስን መምሰል አለብን።

ደጁን ከፍቶ ፍጥረቱን የሚጠብቅ አምላክ ስላለን እንደነቃለን። እርሱ በማንም ተስፋ አይቆርጥም። ከአባት ይልቅ አሳቢ፤ ከእናት ይልቅ ቅርብ ነው። ስለዚህ የሚወደንን ልንወደው፤

የሚፈልገንን ልንፈልገው ይገባል። ሲወዱት የማይወድ ግዑዝ ብቻ ነው። ሕይወት ያለው ሁሉ ምላሽ ይሰጣል። ውሻ እንኳ ቀድሞ ይወዳል፤ ሲወዱትም ምላሽ ይሰጣል። እኛ ሰው ነንና የሚወደንን አምላክ ልንወደው ይገባናል። ስንከተላት የምትሸሸንን ጥላ ዓለም ከመከተል የሚፈልገንን መፈለግ ትልቅ ጥበብ ነው።

በሕይወታችን ላይ እርሱ ካልሞላው በቀር የዓለም ሀብትና እውቀት የማይሞላው የተፈጥሮ ክፍተት አለብን። እግዚአብሔርን መፈለጋችን የልምምዳችን ውጤት ሳይሆን የተፈጥሮ ግዴታ ነው። ሰው ያለ እግዚአብሔር መኖር የማይችል ደካማ፣ መርካት የማይችል ጎዶሎ ነው። በራሳችንም ሆነ በሌሎች ተስፋ መቀረጥ የለብንም። የእግዚአብሔር ተስፋ የመነሣት ኃይላችን ነውና።

እግዚአብሔር አይቸኩልም ትዕግሥተኛ ነው። ሕልውናውን የካዱትን ሳይቀር ይታገሣል። እርሱን መካድ ራስን መካድ፣ እርሱን ማጣት ሕይወትን ማጣት ነው። ከእግዚአብሔር ጋር ጀምረው ከራሳቸው ጋር የጨረሱ እነዚያ አዋቂ ነን ባዮች እንዴት ያሳዝናሉ? የፈጠራቸውን ሳያውቁ እንዴት አዋቂ ነን ይላሉ? የጥበብ መጀመሪያ እግዚአብሔርን መፍራት ከሆነ የጥበብን ሀሀ፣ የጥበብን አልፋ ሳይቆጥሩ እንዴት ሊቃውንት ነን ይላሉ? ይህ ውብ ፍጥረት በማን ተበጀ? በአጋጣሚ እንዴት ሊገኝ ይችላል? ደግሞስ ክረምትና በጋውን ሌሊትና ቀኑን በትጋት የሚያፈራርቀው ማን ነው? እንኳን ፈጣሪውን ፍጥረቱን መርምረው ማወቅ ያልቻሉ እግዚአብሔርን እንዴት ይክዳሉ? እባካችሁ ተመለሱ! እናንተ ብትክዱትም እርሱ ግን አልካዳችሁምና ንስሐ ግብ! ለእርሱ አልገዛም ብላችሁ ኃጢአትና ሱስ ደግሞም ጭካኔ ገዛችሁ። እንደ ሰው ተፈጥራችሁ እንደ ሰው አልኖራችሁም። ተመለሱና መልካችሁን እርሱ ያስተካክልላችሁ!

እግዚአብሔር ባለመቸኮሉ ፍጥረት ረግቷል። እኛም ዕድላችንን መታገሥ፣ ሰዎች በኃይል ሳይሆን በፍቅር እንዲማረኩ መሻት ይኖርብናል። የፍቅር ምርኮኛ አይደክምምና። የፍቅር ምርኮኛ ነጻ አውጭ አይፈልግምና። የቀጣ ምርኮኛ ግን ቀጣው ሲበርድ ይሄዳል።

አንድ ወዳጅ፡- «መንግሥተ ሰማያት የእግዚአብሔርን ትዕግሥት ታሳየናለች። ምክንያቱም እግዚአብሔር ዘላለም መኖር የፈለገው እንደ እኛ ካለ ለእርሱ ከማይታዘዝና በየደቂቃው ቸል እያለ ከሚያስቸግረው ሰው ጋር ነው» ብሏል። እኛ ብንሆን በምድር ያቆሰለንን ለዘላለም በሰማይ አብሮን እንዲኖር አንጠራውም።

በርግጥም መንግሥተ ሰማያት የትዕግሥቱ መገለጫ ናት! በእውነት ይህ ፍቅር እንዲያሸንፈን እንፍቀድ!

እግዚአብሔር በጊዜው ይሠራል። የእኛ ሩጫ እሱን አይቀድምምና ፍላጎታችንን በኃጢአት መንገድ ለማግኘት መፈለግ የለብንም። ምክንያቱም በኃጢአት ሰላምን ማትረፍ አይቻልም። የእኛ አቋራጭ መንገድ የዘመናት ጦርነትና ሁከትን ይወልዳል። የሰው የትዕግሥት መጨረሻው ለእግዚአብሔር የሥራ መጀመሪያው ነውና መበርታት ይገባናል። በእያንዳንዱ ቀንና በሁሉም ስፍራ ስንኖር ትዕግሥት ያስፈልገናልና ታጋሽ መሆን ይገባናል። ወደ ትዕግሥት ጥልቅ ትርጉምም መድረስ ያስፈልገናል። ለዚህም ይረዳን ዘንድ ወደ ትዕግሥት አምላክ እንጸልይ፡-

እቤቱ ጌታዬ ሆይ! የመኖሬ ምሥጢር ትዕግሥትህ ነውና አመሰግንሃለሁ። አምላኬ ሆይ ትዕግሥት በማጣት የፈጠርኳቸው ስህተቶቼ ከፊቱ ቆመው አፍጥጠውብኛል። የገዛ ጥፋቱን መመልከት ደክሞኛልና ትዕግሥተኛ አድርገኝ። በሁሉ ተስፋ ማድረግንም ሰጠኝ። በጉልበትና በኃይል የምኖር መስሎኝ ብዙ ከተጓዝኩ በኋላ ትጥቄን አራግሬ ወደ አንተ መጥቻለሁና ጌታ ሆይ እውነተኛውን ትዕግሥት ሰጠኝ። አንተ ከእኔ ጋር፣ እኔም ከአንተ ጋር እንዳለሁ አስከረማኝ ድረስ አሳርፈኝ። ጌታ ሆይ የሰው ፍቅር ኩሬ፣ ያንተ ፍቅር ምንጭ ነው። ፍቅር ፈላጊ ነኝና ከኩሬ ሰቀዳ ያለቀብኝ ልጅህን ከማያልቀው የፍቅር ምንጭህ አጠጣኝ። በሰው ዘንድ አፍ አለኝ፤ በአንተ ፊት ግን አፍ የሌለኝ በደለኝ ነኝ፤ ምሕረት ገንዘብህ ነውና ማረኝ። በመንግሥተ ሰማያትም ገና አብሬህ እንድኖር ጠርተኸኛልና ይህን ትዕግሥትህን ለዘላለም አመሰግናለሁ። በአንድ ልጅህ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ በእርሱ ያለ ክብር ጽንዕ ላንተ ይገባሃል። ከእርሱ ጋራ ከመንፈስ ቅዱስ ጋራ ዛሬም ዘወትርም ለዘላለሙ አሜን!

